

Ian Brisbin
Daytonski valcer

Strijelac, 2001.

Izdavač
"Strijelac", Zagreb 2001.

Grafička priprema
"Strijelac"

Tisak
C.C d.o.o.
Vlaška 35/1, Zagreb

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Nacionalna i sveučilišna biblioteka, Zagreb

BRISBIN, Ian
Daytonski valcer ; roman /Ian Brisbin.
- Zagreb : Strijelac, 2001. - 189 str. ; 20 cm

ISBN 953 - 210 - 028 - 8

Copyright © 2001. "Strijelac", Zagreb

Sva prava pridržana. Niti jedan dio knjige nije dozvoljeno upotrebljavati ili reproducirati u bilo kojem obliku ili na bilo koji način, niti pohranjivati u bazu podataka bilo kojeg oblika ili namjene bez prethodne pismene dozvole izdavača, osim u slučajevima kratkih navoda u stručnim člancima. Izrada kopija bilo kojeg dijela knjige u bilo kojem obliku predstavlja povredu zakona.

PRVI DIO

1.

Hamilton je stigao kao što je bilo i dogovoreno. Hodnik peterokatnice bio je prazan, iako se kuća nalazila u strogom središtu Zagreba. To su vješto iskoristili vlasnici stanova u prizemlju i na prvom katu, iznajmivši stanove kao poslovne prostore različitim tvrtkama.

Još jučer Hamilton je bio u Rimu, gdje je provodio dugo očekivani odmor. Ali Simonov poziv natjerao ga je da prekine odmor. Bilo je dovoljno da Simon kaže kako je stvar hitna. Kao i prije, ni ovaj put nije odbio Simonov vapaj za pomoć.

Polaganim korakom stigne do petog kata. Uvijek je išao pješice. Nije volio dizala. Koristio se njima samo onda kad je to zaista bilo nužno, najčešće u neboderima gdje već i pogled na njih izaziva vrtoglavicu i mučninu. Nastavljajući laganim korakom, uskoro stigne do stana na vratima kojega nije pisalo nikakvo ime. Pozvoni i pričeka. Nakon nekoliko trenutaka vrata se otvore.

– Znao sam da si ti – Simon će pružajući ruku Hamiltonu u znak pozdrava.

– Siguran sam da samo mene očekuješ. Nemaš često goste, osobito ne ovdje – reče Hamilton i prihvati Simonovu ispruženu ruku.

– Drago mi je što si došao! – Simon zatvori vrata i uvede Hamiltona u maleni dvosobni stan. – Izvoli, uđi! Malo sam preuredio stan ali zapravo je sve ostalo kao i prije.

Hamilton uđe u sobu s desne strane malenoga ulaznog hodnika stana. Soba nije bila prevelika, a Simon ju je uredio po svom ukusu, to jest onako kako se njemu činilo da je najbolje. Veliki radni stol, trosjed i dva naslonjača zauzimali su najviše mjesta. Tome treba pridodati i ormarić s vratima na kojima je bila, za Simona, neizostavna sigurnosna brava, koji se nalazio uza zid s desne strane radnoga stola.

– Vidim da se nisi baš pretjerano potrudio oko uređenja – reče Hamilton i sjedne na trosjed. – Ipak, stan mi se oduvijek svidao.

– Istina, ali znaš kako malo vremena provodim ovdje.

Hamilton se još udobnije smjesti na trosjedu.

– No, da čujem što je to tako hitno. Ne volim prekidati odmor, osobito kad znam da me zovu tajne službe. Pa, otkada špijunski svijet ne može bez mene?

– To si dobro rekao – spomene Simon. – Više nas treba tvoju pomoć.

– Kako to misliš?

– Nije samo moja organizacija posrijedi. Tu su još Amerikanci, Britanci, Kanađani i, da ne nabrajam svakoga pojedinačno, svi ostali koji se nalaze na području bivše Jugoslavije, bilo da su u Bosni, Hrvatskoj, Srbiji ili Makedoniji.

Hamilton se zamisli. Nije očekivao ovako nešto. Iako još nije znao o čemu je riječ, bio je uznemiren. Nikad se nije bavio špijunima jer taj mu se svijet nije nimalo svidao. Bio je siguran da ovaj put to neće moći izbjeći.

Prodorno pogleda Simona, tog pedesetogodišnjaka koji se uza svoj posao nije mogao ničemu posvetiti. Bio je neoženjen i bez stalnog prebivališta. Uspješnu karijeru u raljama špijunskog svijeta počeo je još kao student. Bio je najbolji u svojoj klasi i vrbovala ga je Francuska tajna služba. On nije mnogo birao. Bio je željan akcije i uzbuđenja. Dobio je sve što je htio: novac, žene, automobile, putovanja i, što je tada najviše želio, akcije i uzbuđenja o kakvima je samo mogao sanjati. Ipak, tada nije razmišljao o budućnosti. Bio je premlad i prenaivan da shvati kako nikad neće moći voditi normalan život. Tek poslije spoznao je da je to cijena što ju je morao platiti za sve što mu je pružila profesija kojom se bavi.

U očima Hamiltona Simon je bio vuk samotnjak koji cijeli život lovi plijen što neprestano izmiče. I, što je najvažnije, vuk je znao da je i on meta, ali nije znao kad će sresti lovce koji čekaju samo njega.

– Dogovorili smo se, jednom davno, da me ne petljaš u svoje špijunske poslove. Ne sviđa mi se svijet u kojemu živiš. To je preprljavo za mene – Hamilton će ljutitim glasom i gotovo ustane. – To nije ono što želim!

– Znam, ali zaista trebam tvoju pomoć. Ovaj put, da se tako izrazim, tvoju izravnu pomoć.

– To nikad dosad nisi tražio. Tražio si, bar do danas, samo

podatke o pojedinim ljudima iz mog okruženja. Zar tvoji šefovi žele unovačiti mafijaške glavešine za svoju službu?! Zar tako žele pojačati svoju prisutnost u Italiji i Americi?! Mislio sam da je doba hladnog rata završilo!

– Znam da je moj posao prljav – Simon će mirnim glasom.
– Pomažemo si jer to koristi obojici. Priznaj sebi da nisi svetac. I ti katkad igraš, prljavo kao i ja. Nепrestano zaboravljaš da se organizacija za koju radiš zove mafija!

– To ne znači da se bavim špijunskim poslovima. Osim toga, mafija je reorganizirana, bar jedan dio. Neke su se stvari promijenile – smireno će Hamilton shvaćajući da ga Simon želi isprovocirati. – Neke stvari nikad nisam radio jer me nisu zanimala. Držim se svojih kockarnica.

– I droge, dakako, samo katkad. – Simon ledenim pogledom ošine Hamiltona. – Hrvatska je jedno od tvojih područja. To se dobro zna. No, nisam te zvao da ti solim pamet kako je droga štetna i slično. Također, nisam te zvao da se prepucavamo oko organizacija za koje radimo. To su stvari koje će uvijek ostati takve kakve jesu. Ti imaš svoje ovlasti u svemu tome kao i ja. Ako ja mogu ubiti svog predsjednika i ostati u tome čist, to je samo moja stvar. Državom upravljaju tajne službe. U mojoj domovini to sam ja, ali živo mi se jebe za nekakav patriotizam i prvu i zadnju liniju obrane domovine. Slično je i s tobom. O tome možeš pričati satima i danima, ali to je, zajedno s mojim izlaganjem, čisto sranje. Pa, ako si se malo ohladio, možemo razgovarati i o zadanoj temi, je li?

– O.K., slažem se. Dosta je bilo sranja.

– Drago mi je što to čujem. Jesi li za piće prije nego što nastavim?

– Ne, hvala. Još sam umoran od puta.

– Kako kažeš.

Simon izvadi bocu viskija i čašu te natoči piće i otpije gutljaj.

– Dakle, vjerujem da znaš da je svijetu dosta ratovanja na ovim prostorima. Mirovna inicijativa uspješno je okončana. Sve su to vodili, dakako, Amerikanci, ali oni i dalje uporno viču da nisu “svjetski policajci”, a i dalje uporno guraju svoj nos u sva sranja na ovom planetu. No, pustimo se filozofija o toj temi. Stvari na terenu odvijaju se kako je i zamišljeno. Bar zasada nije bilo većih

problema. – Simon zastane i otpije još viskija. – Ipak, pojavio se velik problem. Nekome se mirovna inicijativa i Dayton uopće ne sviđaju.

– Zanimljivo. Kao da se to nije očekivalo. Na to se bar moglo misliti.

– Na to se i mislilo, ali ne u ovakvu obliku. Netko jednostavno želi da stvari ostanu kakve jesu. Ako se opet zarati, netko će veselo skakati i raditi dalje što ga je volja.

– Tko su “oni” o kojima govoriš?

– Taj ti se dio neće sviđati. Riječ je o novoj organizaciji koja je iznikla u samo nekoliko godina. Preciznije rečeno, prisutni su od početka rata i sloma različitih režima na području Istočne Europe. Bave se svim i svačim: šverc droge, oružja... znaš i sâm što se sve ubraja tu. Jaki su i bezobzirni.

– U kojem su smislu jaki i bezobzirni?

– Pa, izveli su nedavno vrlo bučan atentat.

– Ne misliš valjda na atentat u Makedoniji?

– Upravo na to i mislim! Jednostavno, ne biraju sredstva kako bi došli do željenog cilja.

– Pretpostavljam da postoje neki tragovi koji vode do njih. Atentat autobombom na makedonskog predsjednika nije mala stvar.

– To je istina. Ali tu je i najveći problem svega ovoga. Naime, nije posrijedi obična organizacija.

– Sve su organizacije jednake. Postoji šef, sjedište i sve drugo što ide uz to. Razlika je samo u načinu rada. Tu nema mnogo mudrovanja.

– To sam i ja mislio. Ipak, nije onako kako ti i ja mislimo. Organizacija o kojoj ja govorim ima nešto vrlo zanimljivo u svojoj biti. Ona je međunarodna.

– To je nemoguće! – Hamilton će kao oparen. – To je neizvedivo. Problem organizacije međunarodnog obilježja u njezinom je poslovanju. Previše mozganja oko organizacije poslova i mogućnost sukoba s postojećim organizacijama na terenu na kojemu kane raditi. To nitko još nije uspio!

– Rekao sam ti da je sve ovo vrlo zanimljivo. Tragovi koje imamo upućuju na zaključak koji sam ti iznio.

– Zezaš me! – Hamilton će s nevjericom u glasu. – Godinama već radim za mafiju, za njen vrh, ali dosad se nisam susreo s takvom ili sličnom organizacijom. Ona može izazvati samo sukobe s lokalnim organizacijama. U njima bi uvjerljivo izgubila i brzo nestala! Kažem ti još jednom, to je neizvedivo!

– Možda. Ipak, neki su moji ljudi stradali zbog te organizacije. Moffit više i ne broji svoje mrtve.

– Moffit!? – začuđeno će Hamilton.

– Da. Rekao sam ti da nas je malo više. Mislim da ti ne trebam napominjati kako te i Moffit danas očekuje.

– To sam mogao i pretpostaviti. CIA i ti ste nerazdvojni! Čudim se što ne spavate zajedno!

– Nikad se ne zna! Priče koje kruže vrlo su zanimljive – kroza smiješak će Simon. – Svašta se već priča.

– Mogu si misliti! No pustimo sad to. Pričaj mi o mrtvima.

– A ne. To nije moj dio posla. To ćeš čuti od Moffita. Debeljko je uprskao i sad se mora vaditi. Da nije bilo njega, neki bi moji ljudi još bili živi.

– Znači, opet se igrao kauboja i Indijanaca zaboravljajući da je i njegov omiljeni general Custer isto tako popušio.

– Tako nekako.

– Kakav je vaš odnos? Tko vodi sve ovo?

– Ja – zadovoljno odgovori Simon. – Moffit mora raditi sve što ja kažem, ma što on mislio o tome. Previše je ljudi izginulo da bi bilo drukčije.

– Gdje je on sada?

– U Zagrebu, dakako. Čeka da mu se javimo. Američka ambasada na Zrinjevcu danas bi trebala biti vrlo prometna.

– Nazovi ga – reče Hamilton i ustane. – Želim to što prije obaviti. Ne znam što vas dvojica hoćete od mene, ali znam da ste užasno dosadni.

– Želimo tvoju pomoć. Moraš sve čuti. Nakon toga dogovorit ćemo se o svemu.

– Kao i uvijek. Ništa novo kod tebe! Samo tražiš i misliš da ću ti ja obaviti posao.

– Netko i to mora. Nego, kako Vitto? Čujem da spavate zajedno!

– Previše se brineš za Vitta i mene. Neke stvari ipak nisu za tvoje uši.

– Svašta se priča. Ali ako ne želiš pričati o tome, neću se naljutiti. Ipak smo mi stari prijatelji!

– Ti si skrenuo! Zovi tog Moffita i prestani s glupostima.

– Šteta. Baš sam bio znatiželjan! – Simon će zajedljivo. – Siguran si da to ne želiš podijeliti s prijateljem?

– Jebi se! Nisam znao da je posao kojim se baviš počeo negativno utjecati na tebe.

– To ti je tako. Jednom te i to mora udariti u glavu. Pitanje je samo kad će to biti. No, kako Vitto živi? Još ga slušaju?

– Ne bi bilo dobro da ga ne slušaju. Previše smo se trudili da bude kako je sada.

– To je točno. Ipak, svašta se priča.

– Što?

– Čujem da spavate zajedno.

– Jebi se! Ti nisi normalan! Molim te, nazovi tog Moffita! Umoran sam i nisam raspoložen za tvoje gluposti!

– Kako ti kažeš! – Simon će kroza smijeh i počne okretati Moffitov telefonski broj.

2.

Viktor Petrovski mirno je ležao na donjem ležaju svoje ćelije koja se nije mnogo razlikovala od onih u drugim američkim državnim kaznionicama. Dva i pol metra puta dva i pol metra, s WC-om i krevetom na kat, bio je nezamjenjiv zatvorski standard. Prije svake akcije uvijek bi napravio nekoliko sklekova. Tako je bilo i sada. To mu je davalo dodatnu snagu, mirnoću i sigurnost.

Viktor ispruži ruku i pogleda na ručni sat. Pokazivao je dvije minute do ponoći. Bio je zadovoljan. Bližio se njegov veliki trenutak. Još samo dvije minute, pomisli. Dvije velike minute do njegove slobode.

Polako ustane i dohvati torbu s gornjega kreveta. Stvari je uredno složio u torbu još prije sat vremena. Ništa nije prepuštao slučaju. Volio je preciznost, nepogrešivost u svim situacijama i urednost.

Tihi hodnik između ćelija ispune zvuci teških koraka zatvorskog čuvara Roberta Wolfa. Viktora još jednom obuzme osjećaj samozadovoljstva. Koraci zatvorskog čuvara – sve se, dakle, odvija po planu.

Čuvar Wolf pojavi se ispred ćelije. U ruci je držao veliki snop ključeva. Napokon izabere onaj koji otvara vrata Viktorove ćelije. Uza zagluššan metalni zvuk, vrata se otvore.

– Viktor Petrovski! – poviče čuvar Wolf. – Ruke na leđa. Torbu spusti na pod. Premještaj!

Viktor učini kako je čuvar rekao i samo kimne glavom.

Trenutak poslije Viktor i čuvar Wolf mirno su koračali praznim zatvorskim hodnikom.

– Brže! Nismo na izletu! Čuvar pomalo grubo odgurne Viktora koji se nije obazirao na tu grubost.

– Ništa novo. Onaj koji me premješta može i pričekati – podrugljivo će Viktor.

– Viktore, pazi se! – dovikne jedan zatvorenik iz ćelije. – I Johna su prije mjesec dana tako izveli. Nije se više vratio.

– Tišina! – drekne čuvar Wolf. – Još jedan glas i letiš u samicu! Mjesec dana nitko te neće vidjeti!

Čuvar Wolf naglo ubrza korak. Viktor uhvati taj nagli ritam i

zaključio kako čuvar jedva čeka da ovo prođe. Najbolje je da slijedi takav ritam koraka kako ne bi usporavao čuvara. Nervoza nije bila potrebna. Deset minuta dovoljno je da se sve završi kako je i planirano.

Brzim koracima Viktor i čuvar izađu na zatvorsko šetalište. Naprave još nekoliko koraka, a zatim stanu. Viktor se okrene, a čuvar mu skine lisice koje mu je stavio prije nego što su izašli iz ćelije.

– Bilo je i vrijeme! – reče Viktor. – Sve je spremno?

– Naravno. Isplata je sjela kako je i dogovoreno – odgovori Wolf. – Moj kolega ispratit će te do vozila za premještaj. Sve ide kako je dogovoreno – pruži Viktoru torbu.

– Drago mi je što to čujem.

– Izlazna vrata su otvorena. Kreni do vozila i uđi.

– Šteta što se nismo upoznali u drugim okolnostima, Wolf.

– Kreni. U osam sati moraš biti daleko – reče Wolf i okrene se, a Viktor se zaputi prema izlazu.

U zatvorskom prostoru za vozila Viktor ugleda autobus. Uputi se prema njemu. Na vozačevu mjestu sjedio je čuvar Patrick. Viktor mu samo kimne glavom i uđe.

– Krećemo. Na osmom kilometru stajemo – reče Patrick i pokrene autobus. – Tamo te čeka automobil s dokumentima i odjećom.

– Izvršno. Vidim da ste svi shvatili ovo vrlo ozbiljno. – Viktor sjedne.

Nakon dvadesetak minuta polagane vožnje autobus se zaustavi. Vijugava cesta koja vodi do kaznionice bila je prazna. Čuvar Patrick i Viktor izađu.

– Automobil je tamo – Patrick rukom pokaže na mjesto gdje je bio automobil.

– Ključevi su u bravi? – upita Viktor.

– Da. Autobus ću ja srediti. Noć je vedra, plamen bi se mogao vidjeti. Pričekat ću jutro.

– Pametno. Pričekaj trenutak – reče Viktor i uputi se prema automobilu. – Samo da nešto provjerim.

Patrick ostane kraj autobusa nervozno cupkajući na mjestu. Izvadi cigarete i zapali jednu. Ugleda Viktora kako mu prilazi.

- Sve u redu? – upita Patrick.
- Da. Ipak, ima jedna sitnica.
- Da? Nešto ozbiljno? Mislio sam da je sve u redu.
- Nešto je zaboravljeno.
- Što?
- Nitko nije stradao – Viktor će ledenim glasom. – To se treba dogoditi.

Patrick problijedi i pokuša skočiti u autobus ne bi li se dokopao puške koja uvijek stoji kraj vozačeva mjesta, no Viktor ga preduhitri i udari ga šakom u glavu. Patrick padne kao pokošen. Viktor ga udari još nekoliko puta nogom u glavu, a zatim ga odvuče u autobus i upali motor.

Autobus se pokrene. Viktor ga zaustavi nekoliko metara ispred automobila spremljena za bijeg. Ustane i uzme pušku.

Priđe Patricku koji je bespomoćno, bez svijesti, ležao na podu autobusa. Pogleda ga i udari nogom. Patrick se ne pomakne. Viktor zadovoljno spusti hladnu cijev na Patrickovo lice i opali dva hitca. Baci pušku kraj mrtvog tijela, izađe iz autobusa i uputi se prema automobilu.

Uđe i upali motor. Vijugava cesta ispred njega bila je znak da je sloboda koju je čekao napokon stigla.

* * *

Točno u osam sati oglasi se sirena koja je dopirala sve do Dawsona, gradića u državi Georgia. Opaki je zvuk značio da je državna kaznionica u blizini ostala bez jednog od svojih stanara.

3.

Snop jarke svjetlosti obasjavao je žučkastu fasadu hotela “Intercontinental”. Dugačka i petnaest katova visoka zgrada izgledala je poput svjetionika. Kuće na drugoj strani ulice bile su u polumraku. Guste krošnje stabala oko hotela nisu dopuštale da svjetlost dopre do njih. Čak je i tramvajska stanica, nekoliko metara od hotela, bila u polumraku. Kričava svjetlost reklama poslovnih prostora što su se smjestili u podnožju hotela nije bila dovoljno jaka da se probije kroz gusto zelenilo.

Hamilton je sjedio udobno zavaljen u apartmanu na dvanaestom katu hotela. Pažljivo je listao dokumente koje mu je Moffit predao. Susret s njim trajao je kratko. Moffit nije bio previše pričljiv. Hamiltonu je samo predao podeblji spis s dokumentima, koji je imao oznaku “TAJNO”.

Dokumenti su bili rutinski napisani. Sve se svodilo na puko nabranje događaja vezanih za misterioznu organizaciju. Ipak, svi podaci bili su vrlo precizni. Tako je stajalo da je Simon izgubio trojicu svojih ljudi, a Moffit dvanaestoricu. Ukupno, petnaest mrtvih agenata.

Pojedinosti vezane za način ubojstva tih agenata bile su pomalo zastrašujuće. Svi agenti bili su ubijeni na isti način – dva metka u zatiljak. Za Hamiltona to je bio znak da je posrijedi vrlo profesionalna organizacija. Ubojstva na isti način bila su svojevrsni ritual i jasno je bilo da je riječ o profesionalnim ubojicama kod kojih ništa nije prepušteno slučaju. Zadatak su obavljali sigurno i okrutno. S takvim se stvarima već susretao. Osim toga, i za mafiju su karakteristična ritualna ubojstva.

Hamilton na trenutak prestane čitati i podigne glavu. To što je čitao izazivalo mu je blagu mučninu. Nije volio ubojstva i profesionalne ubojice. Posebno ne ovakvog tipa. I mafija je nekad bila takva. Okrutna i izravna. Nije bilo bitno koliko će ljudi poginuti. Bilo je bitno samo likvidirati ih.

Takav je sistem napušten. Doduše, i dalje je bilo ubojstava, ali uveden je novi kodeks ponašanja kojeg su se držale sve porodice. Bila je to mala ali bitna promjena u ponašanju mafije. Taj kodeks funkcionirao je bez problema. Rezultati su bili vidljivi na svakom

koraku. Porodice su dobile mir koji se dugo tražio, a Vitto čast i položaj. Ta čast često je značila i strahopoštovanje.

Hamilton spusti glavu i nastavi čitati. Zaustavi se na dokumentima koji su bili posvećeni atentatu u Makedoniji. Do najsitnije pojedinosti bilo je opisano kako se dogodio atentat i koliko je bilo ozlijeđenih. Svemu tome bile su pridodane fotografije i različiti crteži i skice.

Nakon tih slijedili su podaci o tome što su tajne službe otkrile o tom atentatu. Hamilton tu nije nalazio ništa novo. Zanimljive su bile samo pretpostavke koje su se navodile. Bili su to svojevrsni putokazi za otkrivanje počinitelja. Dobar zaključak ili pretpostavka nikad nije za odbacivanje.

Većina pretpostavki bavila se pitanjem Makedonije. Makedonija, kao jedna od država koja je nastala iz nekadašnje Jugoslavije, bila je pošteđena rata. Ipak, ratni joj je vihor neprestano bio iznad glave. Bila je jedina država koja se na miran način izdvojila iz Jugoslavije.

Da bi se izbjegao rat, pozvani su različiti mirovni promatrači, iz UN-a, EZ-a te iz SAD-a. Bilo je tu sasvim običnih promatrača, ali i predstavnika američke vojske te NATO-a. Takvih promatrača bilo je najviše. Rat i stabilnost u tom dijelu Europe bio je njihov glavni zadatak. To nije bilo ništa čudno jer se rat uvelike razbuktao u Hrvatskoj, zatim i u Bosni, a Pentagon je morao znati što se zbiva.

Uvođenjem sankcija Srbiji, Makedonija je bila bačena u vatru. Mogla je birati između rata i ekonomske propasti. Bude li se držala pravila o sankcijama protiv Srbije, svjesno će srljati u ratni sukob. S druge strane, bude li ih kršila, ostat će pošteđena rata, ali istodobno će je međunarodna zajednica osuditi i tako će biti izložena mogućnosti da se i protiv nje uvedu sankcije. Između rata i mira Makedonija je izabrala mir, ali s pravilima igre koja su njoj najviše odgovarala.

Službeno, Makedonija nije imala nikakve veze sa Srbijom. To je značilo da ne krši sankcije. Ali prava slika dobivala se već na graničnom prijelazu između Makedonije i Srbije. Velike kolone kamiona s različitim robom i cisterne s benzinom jasno su govorele da Makedonija krši sankcije.

Međunarodna zajednica nije reagirala. I oni su shvatili da nema smisla osiromašiti ionako siromašnu državu. Mir je bio najvažniji. To je i bila karta na koju je igrala Makedonija. Bila je pobjednica na dvjema frontama – jedna je bila Srbija, a druga UN i ostatak međunarodne zajednice.

Ipak, Makedonija je tako izgubila na fronti koja je bila – ona sama. Procvat kriminala bio je posljedica te velike pobjede nad međunarodnom zajednicom. Postala je idealnom zemljom za razvoj svih vrsta kriminala.

Usprkos preciznom opisu stanja u Makedoniji, izostao je pravi zaključak. Svim pretpostavkama bilo je zajedničko jedno – u Makedoniji ne postoji organizacija koja je spremna ići tako daleko u svojim nedjelima. Uz to, i politički motiv bio je preslab da bi vodio prema takvu zaključku.

Hamilton se složi s takvom tvrdnjom. I po njegovu mišljenju Makedonija je bila presiromašna da bi u njoj nastala organizacija slična, bar po nekim načelima, mafiji ili kakvoj drugoj organizaciji. Jednostavno, nije bilo čvrstih temelja za tu tvrdnju.

Hamilton ustane i pride baru koji se nalazio u prostranom dnevnom boravku apartmana. Uzme bocu viskija i natoči u čašu. Doda dvije kocke leda iz posude za led koja se nalazila s lijeve strane bara. Odmah otpije gutljaj i krene prema prozoru.

Grad pred njim bio je u polumraku. Ulice su bile prazne. Tu i tamo projurio bi kakav automobil. Bio je iznenađen onim što vidi. Bila je to slika grada na koju nije navikao. Poznavao je Zagreb i pamtio je drugu njegovu sliku. Nekad su ulice bile pune ljudi čak i u ovo doba. Sad je sve bilo drukčije. Grad u kojem je ostavio dio sebe sada je živio drugim životom.

Sat zazvoni točno u sedam ujutro. Hamilton ustane i ode u kupaonicu. I ovoga jutra odluči preskočiti doručak. Taj obrok mu nije odgovarao već godinama. Uvijek je tvrdio da njegov želudac ne može podnijeti hranu rano ujutro. Čak ni kavu nije pio. Nakon tuširanja vrati se čitanju Moffitovih dokumenata.

Dio dokumenata koje je ostavio za ovo jutro odnosio se na operacije što ih je provodila organizacija. Nisu bile posrijedi specijalne akcije. Droga, šverc, trgovina oružjem bile su aktivnosti svake organizacije. Ipak, Hamilton opazi jednu sitnicu.

Sve akcije tekle su iz jedne države u drugu. Sasvim nesmetano. Katkad i kroz četiri države istodobno. Spominjale su se samo države iz okruženja bivše Jugoslavije. Bila je spomenuta i Italija.

Hamilton spozna zašto ga je Simon zvao. U Italiji se ništa nije moglo odvijati bez blagoslova mafije.

Podatak koji je pročitao uznemiri ga. Svi poslovi koji su se obavljali u ime mafije sa zemljama bivše Jugoslavije nadzirao je on sâm. Nikakva organizacija nije potražila suradnju s njim. Odgovor na pitanje tko mu radi iza leđa Hamilton nije dugo tražio. Znao ga je čim je pročitao podatke.

De Sica, odmetnuti mafijaški glavešina, ponovno se pojavio.

Kad se De Sica odmetnuo, situacija među porodicama bila je vrlo napeta. Ipak, razum je prevladao. De Sica je pušten, ali pod uvjetom da ne širi poslove izvan teritorija koji su mu porodice dodijelile. Sve što izađe izvan toga teritorija ulazi pod nadzor mafije. De Sica je pristao na to. Da nije pristao, bio bi likvidiran.

Hamilton odloži i posljednji dokument. Prikriveno pojavljivanje De Sice bio je važan podatak. To je još jednom potvrdilo da je De Sica i dalje bahat i da se oglušio na Vittovo i upozorenje ostalih glavešina.

To je značilo samo jedno. De Sica mora biti likvidiran.

4.

John Moffit sjedio je u svom malom uredu u Američkoj ambasadi. Kao i obično pio je jutarnju kavu, prelistavajući izvještaje o stanju na Balkanu, koje je primao svakodnevno.

Zazvoni telefon i Moffit se javi umornim glasom.

– Da?

– Johna Moffita, molim – zatraži glas s druge strane žice.

– Ja sam.

– John, Mike ovdje.

– Mike?! Kakvo iznenađenje! – usklikne Moffit. – Kako je u New Yorku?

– Kao i obično. I dalje je sve puno silovanja, leševa, droge i ostalog. Što se više trudiš, to je više nasilja.

– No, no! Gdje je pobjednički duh koji u sebi nosi svaki agent FBI-a!

– Otišao je do vraga! Sve se raspada, John. Sve je postalo besmisleno.

– Ništa novo. I meni je to sve dobro poznato. Toga u ovim krajevima ima više nego kod tebe.

– Poznato mi je. Inače, teško sam te pronašao. Nisam znao da si u Zagrebu. Bio sam siguran da si još u Berlinu.

– Pa, tu sam tek nekoliko dana. Imamo nekih problema oko Bosne i svih ovih malih državica. Kratko rečeno, sve je puno sranja.

– Kao da sebe slušam! – reče Mike tjeskobnim glasom. – Zvao sam te jer imam neke podatke koji bi te možda mogli zanimati.

– Slušam. – Moffit uzme olovku i blok koji je uvijek držao uzase na stolu.

– Sinoć smo imali bijeg iz jedne kaznionice. Stanar je išetao. Trebao je biti premješten, bar tako stoji u papirima. No, svi su papiri krivotvoreni. Imao je osam sati vremena za bijeg. Pretpostavljamo da nije više u SAD-u. Prije nego što nas je napustio zauvijek, ubio je jednog čuvara.

– Gadno! Kako ti mogu pomoći?

– Samo slušaj, slijedi glavni dio. Upravnik kaznionice i dva čuvara pronađeni su mrtvi. Dakako, poziv koji smo dobili bio je

anoniman. Svi su ležali mrtvi u jednoj stambenoj kući u New Yorku. Kraj njih smo pronašli priličnu svotu dolara.

– Novac nitko nije dirao?

– Ne. Ravno 500.000 \$ ostalo je ležati kraj tijela. Vjerujem da su bivši pomogli zatvoreniku u bijegu.

– To se zaista ne događa često.

– Da. Vjerujem da će te sljedeći podatak prilično zanimati.

– Da čujem – nestrpljivo će Moffit.

– Svi su ubijeni na isti način. Dva metka u zatiljak. – Mike načini malu pauzu. – To bi mogao biti tvoj slučaj, John.

– Do vraga! – Moffit zaurla i slomi olovku koju je držao u ruci.

– Prokleta mafija!

– Nije riječ o mafiji. To smo već ispitali. Nemaju veze s tim.

– Tko je stanar koji je nestao?

– Šaljem ti podatke faksom.

– U redu. Javit ću ti se poslije. Broj je još isti?

– Naravno. Ja se ne selim tako često kao ti. Čujemo se! – reče Mike i prekine vezu.

Nekoliko trenutaka poslije na Moffitov faks počeli su pristizati podaci od Mikea, Moffitova dugogodišnjeg kolege iz FBI-a.

Moffitovo okruglo lice bilo je crveno. Nije mogao vjerovati da se sve to događa baš njemu. U sekundi požali za Berlinom i hladnim ratom. Za njega je to razdoblje bilo dječja igra. Trenutak poslije bijesno okrene Simonov telefonski broj.

– Simon – javi se.

– Moffit pri telefonu.

– Opa! Da nismo danas malo ranije ustali?

– Bez zajebancije! Dolazim za sat vremena. Budi tamo!

– Nema problema! A što je u pitanju ako smijem znati? – upita Simon.

– Počinjemo gubiti igru! – nervozno će Moffit. – To se nikad nije događalo! – Moffit gotovo vikne i prekine vezu.

* * *

Moffit je nervozno šetao po sobi, a Simon je sjedio za radnim stolom i čitao poruku od nekoliko stranica što ju je Moffit primio faksom. Kad je pročitao, odloži je na stol i natoči viski u čašu.

– Pretvaraš se u alkoholičara! – nervozno će Moffit. – Cijelo vrijeme samo piješ taj prokleti viski!

– Zahvaljujući tebi – mirno reče Simon. – Da nije tebe, manje bih pio.

– Dosta sranja! – drekne Moffit. – Što tvoj pametni mozak kaže na ovo što sam ti donio?

Moffit sjedne u naslonjač desno od Simonova radnog stola.

– Ne treba puno pameti. To su naši dečki! Očito su otišli na izlet u tvoju domovinu – reče Simon i otpije gutljaj viskija, – Uostalom, čujem da se viza dobiva bez problema, pa se ne treba čuditi što su tamo.

– Stvar je ozbiljna, a ti misliš samo na provokacije! – ponovno vikne Moffit.

– Ne deri se! – vikne Simon. – Ti i tvoja CIA počeli ste ovaj rat! Da vas nije bilo, sve bi bilo drukčije. Prisiljen si surađivati sa mnom! I ponašaj u skladu s tim.

Moffit obriše znojno čelo malim debelim prstima. Iz džepa izvadi kutiju cigareta i zapali jednu.

– Što sad? – gotovo očajno upita Moffit. – Imamo li izlaz iz ove situacije?

– Nazvat ću Hamiltona – odgovori Simon.

– Zašto toliko očekuješ od tog mafijaša? Treba ga zatvoriti!

– Možda ima više pameti nego što ćemo je ti i ja ikad imati. Ti kao da ne želiš shvatiti da nam on jedini može pomoći. Zapamti da nam nijedno moderno oružje neće pomoći, pa tako ni tvoje igre s Indijancima kojih nema.

– Kažem samo da je on prokleti mafijaš!

– Koji je u stanju izvući tvoju i moju guzicu iz ovoga sranja! Mogao bi to poštovati! Nitko na svijetu ne može surađivati s mafijom kao što to mi radimo. Mafija se ne pita, i bolje je da si dobar za njih, inače te nema. To je vrlo jednostavno.

– Čini se da patiš što ne radiš za njih.

– Ne. Ovako je bolje jer oni rade za nas.

– Još nisi siguran da će pristati na suradnju.

– Siguran sam. Prijatelji smo.

– Velika stvar!

– Ako to nije dovoljno, postoji još jedan način da ga privolim na suradnju.

- Koji?
- U poruci koju si mi donio postoji jedan podatak koji će ga i te kako zanimati.
- Da? Nisam opazio ništa što bi njega zanimalo.
- To je zato što ga ne poznaš kao ja. No taj podatak otkrit ću mu kad za to dođe vrijeme – reče Simon i olovkom zaokruži na poruci: PEČATNJAK U OBLIKU SLOVA “V”.
- Nevjerojatan si!
- Sjeti se da je i tvoja vlada vjerovala jednom mafijašu. Bilo je to u Drugom svjetskom ratu, ako si zaboravio. Ne vidim nijedan razlog protiv da se i ja ne poslužim istom taktikom.
- Dobro, dobro. Radi što te volja. Nadam se da znaš što te čeka, bolje rečeno, što čeka obojicu.
- To ćemo tek vidjeti! – reče Simon i zgrabi telefon.

5.

Pukovnik Barkley pojavi se pred Američkom ambasadom nekoliko minuta prije četrnaest sati. Bio je umoran. Put od Županje do Zagreba za njega je trajao gotovo cijelu vječnost.

Kiša koja je padala u Županji i okolici donijela je mnogo problema. Osim što je cijeli grad bio u vodi i blatu što su ga svakodnevno razbacivale američke postrojbe iz sastava IFOR-a, činilo se da će i kamp IFOR-a na obali Save biti poplavljen.

Zbog kiše se pukovnik Barkley u Županji zadržao dulje nego što je bilo predviđeno. Trebao je to biti rutinski obilazak postrojbi, ali se pretvorio u noćnu moru s gomilom teškoća.

U svakoj operaciji Pentagon na terenu ima svoga čovjeka od povjerenja. U ovom slučaju bio je to upravo pukovnik Barkley. Osim što je morao nadgledati američke postrojbe, bio je zadužen i za vrlo osjetljiv zadatak. Bio je tu da spriječi moguće incidente vezane za sporazum između zaraćenih strana, koji je potpisan u Daytonu. Bio je tu da spriječi obnovu rata. To je bio, zapravo, njegov glavni zadatak na terenu.

Dayton je bio inicijativa koju su pokrenuli Amerikanci, a pukovnik Barkley bio je Amerikanac i bio je u sastavu vojske svoje države. Eventualni neuspjeh provedbe sporazuma na terenu bio bi i njegov osobni neuspjeh. U tu svrhu imao je odriježene ruke da uspostavi špijunsku mrežu koja je bila izravno pod njegovim zapovjedništvom.

Izlazeći iz automobila pukovnik Barkley pogleda čizme. Bile su blatne. Iako je navikao na rad na terenu i na blato, začudi se. Toliko blata još nije imao na svojim čizmama. Promrsi u sebi psovku na račun Pentagona i rata na Balkanu. Uzme aktovku i izđe iz automobila.

– Pukovnik Barkley? – upita visoki mladić iz osiguranja.

– Da. John Moffit me očekuje.

– Izvolite – mladić propusti pukovnika Barkleya ispred sebe.
– Želite li se presvući?

– Da, vrlo rado – odgovori pukovnik pomalo iznenađeno.

Mladić kimne glavom i uputi se u sobu lijevo od ulaza u Ambasadu. Ušavši u sobu pukovnik Barkley umalo prasne u

smijeh. Ispred njega stajala je polica sa svim brojevima vojničkih čizama i cipela. Trebao je samo izabrati broj.

– Navodno smo srezali troškove naše vojske. Vrlo zanimljivo – reče pukovnik i počne skidati blatne čizme.

Mladić iz osiguranja samo se nasmije i pričekava pukovnika da se presvuče. Nakon toga otprati ga do sobe Johna Moffita. Mladić pokuca na vrata i uvede pukovnika u sobu.

– Dobro došli, pukovniče! – Moffit pozdravi ustajući iza radnog stola. – Izvolite, sjednite.

– Hvala.

– Jeste li za piće?

– Ne, hvala. Idemo odmah na posao. U sedamnaest sati putujem u SAD i nemam vremena – pukovnik će gotovo zapovjednim glasom.

Moffita prođu trnci. Znao je da je situacija ozbiljna, ali nije bio navikao na nervozne i zapovjednički raspoložene izaslanike Pentagona. Te ljude nije želio imati u svom uredu.

– Nema problema – suzdržano će Moffit.

– Na terenu imamo problem. Vjerujem da znate koja je moja funkcija i zašto sam tu.

– Da. Primio sam dopis iz Pentagona.

– Izvrsno! Što mi možete reći o svom zadatku?

– To je smiješno pitanje, pukovniče! I ja, kao i vi, radim svoj posao. Ako me je Pentagon obavijestio o vašoj nazočnosti, to ne znači da ću vam automatski reći sve što želite znati.

– Što time želite reći?

– Ništa novo. I u Vijetnamu je CIA imala prednost. To je i ovdje na snazi.

– Vidim da je vrijeme da raščistimo neke stvari. U dopisu stoji da mi morate pružiti svu potrebnu pomoć i suradnju – ljutito će pukovnik Barkley.

– To je istina, ali ponavljam: nigdje ne piše da vam moram reći čime se bavim i što znam. To je smiješan zahtjev, pukovniče!

Pukovnik Barkley otvori aktovku. Iz nje izvadi fascikl i baci ga Moffitu na stol.

– Vjerujem da ćemo surađivati kad pregledate sadržaj ovog fascikla! – reče pukovnik hladnim glasom. – Toliko strpljenja još imam za vas!

Moffit otvori fascikl. Ugleda fotografije na kojima su bila dva njegova agenta. Bili su mrtvi. Jasno se vidio i uzrok njihove smrti. Dva metka u zatiljak. Moffit osjeti mučninu.

– Vjerujem da su vam ove face i te kako poznate. Nije li tako?
– zajedljivo upita pukovnik.

– I sami znate odgovor na to pitanje.

– Samo djelomično. Znam da su to vaši ljudi. Zanima me što su oni radili u mojim postrojbama.

– Koliko znate o operacijama koje CIA provodi na ovim prostorima?

– Ne znam baš previše. Naime, rečeno mi je da je CIA nešto počela prije nekoliko mjeseci. To je isprva bila operacija izviđanja i skupljanja podataka, a onda je to sve preraslo u akciju zaštite Daytonskog sporazuma. Kako imam sličan zadatak, upućen sam na vas i od vas očekujem punu suradnju. Dakako, zadatak koji provodim nije službeno odobren u punom smislu riječi zbog ovlasti koje imam.

– U redu. To o operacijama koje vodimo točno je. Nešto smo otkrili, ali još nismo sigurni o čemu je riječ. Agenti koje ste mi pokazali i koji su, na žalost, ubijeni, bili su posljednji koje sam imao na terenu. Što su otkrili, doznat ću za nekoliko dana.

– Kako to mislite?

– Ako su nešto otkrili, to su i odaslali putem signala koje hvataju naši zrakoplovi što svakodnevno prelijeću Bosnu. Poruke su šifrirane i stižu mi iz baze Aviano. Tu se dešifriraju i pohranjuju.

– Ipak, ima jedna nelogičnost. Kažete da su vaši ljudi bili u Bosni, a pronađeni su u blatu kraj Županje.

– Točno. Nije sve jednostavno kako se čini. Stvari su prilično komplicirane.

– Što se događa? – upita ozbiljnim glasom pukovnik.

– Bio bih najpametniji čovjek kad bih znao odgovor na to pitanje, pukovniče!

Pukovnik Barkley se začudi. Nije očekivao ovakav odgovor jednog šefa CIA-e. To prije što je izgubio sve ljude koje je imao na terenu. Dosad je uvijek mislio, a tome su ga i učili, da je CIA nepobjediva.

– Volio bih da se čujemo za nekoliko dana – reče pukovnik.

- Zanima me što su vaši ljudi otkrili.
- Slažem se, ali dat ću vam podatke samo ako imaju neku vezu s vašim postrojbama. U međuvremenu razgovarat ću s pretpostavljenima. Želio bih da surađujemo službeno. Ne želim vam se petljati na terenu. To očekujem i od vas. Slažete li se?
 - Da. Mislim da je tako najbolje – reče pukovnik i ustane.
- Vrijeme je da krenem. Nadam se da ćemo surađivati.
 - Također – reče Moffit, ustane i pruži ruku pukovniku.

6.

Hamilton i Simon pojeli su pizze. Pizzerija se nije promijenila otkad su tu bili posljednji put. Stube koje vode u unutrašnjost i dalje su bile popločene keramičkim pločicama izbljedjele crvene boje. Bila je vrlo prostrana, iako je strop bio ovalnog oblika, poput kakve podmornice. Dva reda drvenih debelih masivnih stolova s crnim klupama zauzimala su desni dio pizzerije. Lijevo su bili bijeli plastični stolovi i stolci, svi izgrebani, a bijela boja ponegdje je prelazila u sivu ili crnu. Po nekom nepisanom pravilu, za tim se stolovima nije smjelo jesti.

Za Hamiltona i Simona ta je pizzerija bila posebno značajna. Moglo bi se reći da je to bilo njihovo sveto mjesto, premda su tu bili samo nekoliko puta.

– Nije loše! Kao i kad smo prvi put tu zakoračili – Simon će, brišući masne prste.

– Slažem se! Ništa se nije promijenilo. Nije mi jasno zašto.

– To ti je tako. To bi bar ti trebao znati. Ljudi su takvi: ako im posao ide, ništa ne žele promijeniti. Tek kad promet počne opadati, mislit će na promjene.

– To mi je jasno, ali ipak ne razumijem kako jedan restoran godinama može izgledati isto. Zar njihove mušterije ne žele promjene?

– Treba pitati vlasnika što misli o tome.

– Sumnjam da bi dobio odgovor koji želiš čuti! – reče Hamilton i malo gurne prazan tanjur.

– Što mi imaš reći?

– Što bi ti htio čuti?

– Sve što si otkrio. To je sve što me zanima.

– U to nisam ni sumnjao. Ipak, ne zanima li te kako je protekao susret s Moffitom?

– Pa i ne baš previše. Bio sam jutros s njim. Zvao sam te nakon razgovora s njim.

– Znači, ipak spavate zajedno. Priče su istinite!

– Donekle. Ako se stvari budu odvijale kao i dosad, lako je moguće da ćemo i spavati zajedno. I to u nekoj dalekoj zemlji, možda u Africi.

- Znači, ide nagore?
- Upravo tako. Jutros smo doznali za zanimljiv bijeg iz jednog zatvora u SAD-u. – Simon zastane i otpije malo hladnog soka što ga je naručio uz pizzu. – Vjerujemo da je riječ o našim dečkima.
- Da čujem pojedinosti.
- Pa, nije to ništa posebno. Zatvoreniku su pomogli upravnik i nekoliko čuvara. Na putu je, čini se sasvim nepotrebno, ubio jednog čuvara koji je bio u cijeloj toj igri. Ujutro su pronašli čuvara i upravnika mrtve. Novac koji je bio kraj njih nitko nije dirao.
- Profesionalci. Možda je riječ o nekoj organizaciji koja nije u vezi s mafijom. To se događa. Da provjerim?
- Nije potrebno. Nije riječ o mafiji ili sličnoj organizaciji. Ubijeni imaju neke veze s našim ubijenima.
- Kakve?
- Ubijeni su na isti način. Dva metka u zatiljak.
- Opa! To, vjerujem, nitko nije očekivao!
- Slažem se. Stvari su se poprilično zakomplicirale. Trebam tvoju pomoć.
- I to je jasno.
- Što si ti otkrio?
- Nešto što ti ne mogu reći – hladno odgovori Hamilton. – Reći ću ti samo da mafija nema veze s operacijama koje su išle iz Italije ili kroz nju.
- Što je onda u pitanju? Samo vi to možete organizirati.
- Nismo mi u pitanju. Te stvari vodim ja osobno. Ovo je prošlo mimo mene. Dakle, nije riječ o mafiji.
- O kome je onda riječ?
- Odgovor na to pitanje dobit ćeš kad za to dođe vrijeme.
- Zašto si tako tajnovit? Dosad nisi bio.
- Zbog sebe. Neke stvari ne mogu i ne smiju procuriti. Znaš koju funkciju imam u mafiji.
- Tajanstveni savjetnik koji vodi pola operacija, a nitko za njega ne zna. Pod pravim imenom plaćaš mafiji sve što od tebe traže i nitko te ne dira. Novac koji si dao uredno ti se vraća drugo jutro. To dosad nije procurilo. Tko za to zna osim Vitta i tebe?
- Ti – mirno odgovori Hamilton.
- I, u čemu je problem? Ako sutra razglasim tko stoji iza Vitte,

stvari u mafiji drastično bi se promijenile. Nije li tako? – ljutito će Simon.

– Moguće je. Ali ti to nećeš učiniti.

– Zašto si tako siguran u to?

– Trebaš me da te izvučem iz problema. Voda ti je do vrata – reče Hamilton i ledeno pogleda Simona. – Osim toga, mi smo prijatelji. Ako mi zabiješ nož u leđa, to za tebe ne bi bilo dobro.

– Dobro, vidim da si shvatio igru. Prijateljstvo je na prvom mjestu, a sve su drugo sranja.

– Reci mi kako je sve ovo počelo.

– Nema tu filozofije. Ja sam nešto otkrio, a on se upetljao. Tada je sve počelo. Tvrdoglavo je slao svoje ljude, a oni su padali kao kruške s drveta. Kad se opametio, vratio je stvari u moje ruke.

– Kao i obično. Samo, ne razumijem kako je mogao postati jedan od glavnih ljudi u CIA-i.

– Napravio je dosta stvari u Berlinu. Njegovi ga cijene i sve mu opraštaju. Na kraju krajeva, ustrojio je organizaciju na području Europe. U Vijetnamu je prilično švrljao, ali nikad nije napravio nijednu pogrešku.

– Da, zato ih sada radi.

– Svatko jednom pogriješi.

– Kako god bilo, Moffit mi nije draga osoba.

– Tu se slažete u razmišljanjima. Ni on tebe ne voli previše.

– Vjerujem da je riječ o nekoj organizaciji. Znam tko stoji iza njih u Italiji. Taj ću dio odraditi. Dalje od toga ne idem.

Simon pogleda u Hamiltona. Na licu mu zatitra jedva primjetan, smiješak. Bolje je ovako, pomisli.

– Dobro. Ali uz jedan uvjet.

– Mislio sam da ja postavljam uvjete.

– Nije ništa strašno. Ako nešto otkriješ što je izvan toga, moraš mi dojaviti.

– Nisam znao da te to zabrinjava. Nemam ništa protiv toga.

– Izvrsno. Želim da to bude koordinirana akcija.

– Ako te to veseli...

Hamilton i Simon ustanu. Simon plati račun, te obojica krenu prema izlazu.

– Kad odlaziš? – upita Simon.

- Danas popodne. Navečer se sastajem s Vittom. Želim tvoj problem što prije skinuti sa svojih leđa.
- Da te prevezem do hotela i aerodroma?
- Nije potrebno. Malo ću sad prošetati, a na aerodrom ću taksijem.
- Kako želiš – reče Simon i pozdravi se s Hamiltonom. Nakon nekoliko trenutaka njegov crni BMW sjuri se niz Kaptol.

7.

Hamilton je bez problema stigao u Rim. Let je bio ugodan i nije se osjećao nimalo umorno. Vittov vozač došao je po njega kao što je bilo dogovoreno.

Najprije je svratio u svoju kockarnicu nedaleko od središta Rima. Bez obzira na blizinu središta, moglo bi se reći da se nalazila između dva različita svijeta. Samo blok dalje, prema jugu, nije bilo uobičajenog velegradskog blještavila. Ulice su tamo bile mračne. Noćne dame i svodnici gospodarili su tim dijelom. Prema sjeveru sve je bilo drukčije. Promet je tu bio gust do duboko u noć, a blještavilo trgovina i noćnih barova davalo je sliku živosti i svijeta koji živi od zabave.

Hamilton se nije dugo zadržavao u kockarnici. Samo je pozdravio Anthonyja koji je bio njegova desna ruka u vođenju kockarnice. Obavijestio ga je da ima dogovoreni sastanak i da će se vrlo kasno vratiti. Anthony obeća da će se pobrinuti za sve. Nakon razgovora s Anthonyjem nazvao je Vitta i obavijestio ga da će ubrzo stići do njega. Zatim je ponovno sjeo u auto koji je Vitto poslao po njega.

Nakon sat i pol ugodne vožnje automobil se zaustavi pred raskošnom vilom u kojoj je boravio Vitto, glava mafije.

Hamilton izađe iz automobila i protegne se. Usput pogleda na sat. Bila je već skoro ponoć. Nije volio sastanke ovako kasno. Ipak, bilo je hitno i morao je to prihvatiti. Osim toga, još nije bio umoran.

Vitto Gannini pojavi se na vratima vile. Bio je odjeven u traperice i prugastu bijelo-plavu majicu s dugim rukavima. Atletske građe, bio je iznimna pojava. Taj izgled samo je pojačavao moć koju je imao i koju je stvorio svojim pametnim potezima u vođenju organizacije.

– Nikad mira! – pozdravi Vitto, priđe Hamiltonu i pruži ruku.

– Čini se da je tako. Stvar je hitna i nije mogla čekati – reče Hamilton kao da se želi ispričati što ovako kasno dolazi.

– Ne brini se. Kad sam čuo da te Simon zvao, očekivao sam nešto ovako. Kako je on?

– Kao i obično. I sam znaš kakav je. Mnogo traži, no sad je zaista u problemima.

– Dobri stari Simon. Nadam se da ipak nije tako ozbiljno. No, krenimo unutra. Malo je prohladno – reče Vitto i uvede Hamiltona u vilu.

Hodnik u koji su ušli bio je popločen mramorom. U kutovima su bili različiti predmeti iz doba Rimljana koje je Vitto skupljao godinama. Na zidovima su bile slike sa motivima iz istog razdoblja. Rimsko doba i carevi bili su Vittova opsesija. Provodio je svaki trenutak slobodnog vremena čitajući i proučavajući to doba.

Vitto i Hamilton krenu prema sobi na samom kraju hodnika, u najmirnijem dijelu kuće. Vitto ju je izabrao za svoju radnu sobu upravo zbog položaja koji je imala.

Svi zidovi bili su prekriveni policama prepunim različitih knjiga, uglavnom o povijesti Italije i neizbježnom Rimskom Carstvu. Starinski glomazni radni stol zauzimao je prostor ispred prozora. Ispred njega bila su dva crna kožna naslonjača, a s njihove desne strane dva stolića.

– Sjedni – reče Vitto, a Hamilton pričekava da Vitto sjedne i tek onda sjedne i on. – Želiš li nešto popiti ili pojesti? Ja sam, na žalost, već večerao.

– Ne trebaš se ispričavati. Popio bih hladan sok ako imaš.

– Kakvo pitanje! Sokova bar imamo. Zaboravio si da nam je to jedan od zajedničkih poslova! – Vitto se nasmije, dohvati bežični telefon, okrene kućni broj kuhinje i zatraži dva hladna soka.

– Samo sam pristojan – Hamilton će u šali.

– Provjeravaš svoga partnera! Kako si inače?

– Dobro. Ipak, uzdrimalo me ovo sa Simonom.

– To je najgore od svega. Nikad ne znaš što te čeka.

Netko pokuca na vrata. Vitto vikne da se može slobodno ući. U sobu zakorači momak iz Vittove posluge noseći hladan sok u vrču. Vitto mu pokaže rukom da poslužavnik sa sokom i čašama ostavi na radnom stolu. Momak tako učini i uz pristojan naklon izađe.

Vitto dograbí još jednom telefon i okrene novi broj. Osobi s druge strane reče da ne želi biti uznemiravan. Prekine vezu i natoči Hamiltonu i sebi sok.

– Reci što se zbiva – reče Vitto i doda Hamiltonu čašu soka.

– Iznenadit ćeš se. Ni sâm nisam vjerovao u to. De Sica je ponovno aktivan.

– Kako? – mirno će Vitto.

– Neke su operacije išle kroz Italiju. O tome nismo obaviješteni, a nismo ih ni pokrenuli – reče Hamilton i ispriča Vittu sve pojedinosti koje je doznao od Simona i iz Moffitovih dokumenata.

– Vjerujem da si u pravu. To je sigurno De Sica – zamišljeno će Vitto.

– Sve upućuje na njega. Sve se odvija s terena koji smo mu dodijelili, to jest koji su mu porodice dodijelile. Nitko drugi ne može biti.

– Čini se da je tako. Na žalost, postoji samo jedno rješenje za ovaj slučaj. Nadao sam se da se to neće dogoditi.

– I ja sam to mislio. Ali De Sica je još jednom pokazao koliko je bahat.

– Ne bih se s tim složio. To je i najčudnije u svemu. Kad smo mu dodijelili teren i zaprijetili likvidacijom ako nešto napravi iza naših leđa, bio je prilično uplašen. To smo svi opazili. Tada nismo željeli njegovu likvidaciju jer bi to dovelo do novih sukoba, ako se toga sjećaš.

– Da, naravno. To je bilo polazište oko kojeg su se lomila koplja. Kad bolje razmislim, De Sica je zaista bio uplašen. Pretpostavljam da nije imao snage za daljnji rat s porodicama.

– Nešto mi pada na pamet... Ta organizacija oko koje se sve vrti... Što ti misliš o njoj?

– Očito je riječ o profesionalcima. I sâm si čuo da sve upozorava na to.

– Da, to je u redu, ali zanima me tvoje mišljenje, a ne ono što zaključuješ iz vrlo jasnih podataka. Želim čuti tvoje mišljenje bez pozivanja na zaključke.

– Nisam siguran, ali ako to želiš čuti, vjerujem da je organizacija o kojoj govorimo De Sicino zaleđe.

– Slažem se. Znaš li što to znači, ako je istina? – upita Vitto ozbiljnim glasom.

– Da, ali ne mogu zamisliti da će se to dogoditi.

– Pokušaj. Mafija je najstarija organizacija. Ovo što se sada događa napad je na nas.

– Nadam se da griješiš. To je ravno pozivu iz pakla!

- Toga se i bojim. Bojim se da pakao kuca na naša vrata!
- Što da radimo? Jedan pogrešan korak mogao bi upropastiti sve što smo izgradili.
- Što Simon želi od tebe? Što očekuje, a što si mu ti obećao?
- Ništa posebno. Naslutio je da znam tko se krije iza ovoga i očekuje da to riješim. Želi se jednostavno osigurati s ove strane. Osim toga, ta ga organizacija muči jer ništa ne zna o njima. Prvi se put susreo s nečim takvim. Pomalo je u panici i hvata se za svaku slamku koju vidi. Mene je pozvao da mu pomognem jer znam ustroj većine organizacija. O informacijama koje su mi dostupne da i ne govorim.
- Smrt njegovih ljudi izbacila ga je iz ritma?
- Poprilično. To su najbolje uvježbani agenti u Europi. U stresu je jer je i Moffit odgovoran za njihovu smrt. S tim se slažem. Simon ne ide glavom kroza zid.
- Likvidacija De Sice ne bi mu mnogo pomogla. Time se neće ništa riješiti.
- I ja tako mislim, ali ipak moramo nešto poduzeti.
- Čekat ćemo. De Sica će pokucati na tvoja vrata.
- Kako to misliš?
- Sam si to rekao. Najbolji si u ustroju organizacija. Svi znaju za tvoje ime. Jedino se ne zna da si moj savjetnik. Službeno nikad nisi pripadao nijednoj organizaciji.
- Još mi nije jasno.
- Ako organizacija stoji iza De Sice, on će te i potražiti.
- Zašto to misliš?
- Tvoja je kockarnica na terenu mafije, a to nije često. De Sica je skupio hrabrost i ne boji se. Ako se ne boji, prvo što će poželjeti jest da se proširi.
- Ima nečega u tome – zamisli se Hamilton. – Što da radim sa Simonom?
- Neka čeka. Obavit ćemo svoj dio posla. S ove je strane osiguran. To mu poruči.
- U redu. Koliko je sati?
- Tri sata. Odlaziš?
- Da. Može li me tvoj vozač vratiti do kockarnice?
- Dakako. Za to se ne brini. – Vitto ustane i otprati Hamiltona do izlaza. – Čujemo se. Pazi se!

Pozdrave se i Hamilton uđe u automobil koji ga je čekao.

Kad je stigao u kockarnicu, zavalio se u udoban naslonjač u svome uredu i zagledao u ekrane. Sistem videokamera, ugrađen kao dodatno osiguranje, vjerno je prenosio sve što se zbiva oko stolova. Ljudi su se gurali i grabili žetone kao da im je to posljednje u životu. Novac je imao nevjerovatnu moć. Što su ga više imali, to su ga više trošili.

Hamilton nikad nije razumio takvo ponašanje i strast. Za njega su to bili bolesni ljudi koji pate od neke čudne bolesti, a svoju kockarnicu smatrao je bolnicom iz koje pacijenti nikad ne izlaze jer se ne mogu izliječiti.

Skrene pogled s gužve u kockarnici i pogleda na sat. Pokazivao je četiri sata. Prvi put osjeti umor. Zaklopi oči i opusti se. Gotovo istog trena utone u san.

8.

Viktor Petrovski uživao je u slobodi. S lažnom putovnicom prošao je sve provjere na aerodromu "John F. Kennedy" u New Yorku i za samo dvadeset i četiri sata bio je u Italiji. Ni tu nije imao teškoća pri ulasku u zemlju.

Bio je zadovoljan jer je operacija njegova spašavanja protekla bez problema. Jedina cijena koju je trebao platiti za to bilo je vrijeme. Tri mjeseca proveo je u državnom zatvoru SAD-a. Toliko je trebalo da se isplanira ova akcija.

Trst mu se oduvijek sviđao. Bio je to, prema njegovu mišljenju, idealan gradić na morskoj obali. Suvremen i star istodobno. Posebno mu se sviđalo šetalište uz more. Volio je tu stajati i gledati more koje se lijeno valjalo prema obali.

Pogleda na sat i krene prema autobusnom kolodvoru u blizini. Za kratkotrajne šetnje do kolodvora nije se osvrtao. Osjećao se potpuno sigurnim. Ponašao se sasvim normalno i ničim nije na sebe skretao pozornost drugih ljudi.

Na autobusnom kolodvoru potraži samoposluživanje. Kupi sendvič i limenku piva. Na izlasku pogledom potraži telefonsku govornicu. Ugleda je i krene prema njoj.

Iz džepa na hlačama izvadi papirić s telefonskim brojem. Podigne slušalicu i okrene broj. Linija je bila zauzeta i on spusti slušalicu. Otvori limenku i otpije gutljaj piva. Nakon toga ponovno nazove. Ovaj put dobije vezu.

– Da? – javi se grubi glas.

– "V" kao "Victoria". Pobjeda, zar ne? – reče Viktor.

– Dobro došao! – usklikne Viktorov sugovornik. – Nadam se da je sve u redu.

– Naravno. Ne trebam spominjati da sam na dogovorenom mjestu i da čekam prijevoz.

– Za desetak minuta stižu moji ljudi po tebe.

– U redu. Čekam. – Viktor prekine vezu.

* * *

De Sica zadovoljno spusti slušalicu. Napokon je Viktor stigao, pomisli. Ta ga misao ispuni osjećajem moći i samopouzdanja. Ustane i izađe iz sobe tromim korakom.

– Silvio! – vikne grubim glasom.

Visok crnokos mladić s ožiljkom na desnoj strani lica izađe iz susjedne sobe.

– Da, šefe? – upita.

– Gost je stigao. Ti i Luciano otidite po njega. Naoružajte se, ali bez gluposti. Ne želim da zbog neke neodgovorne geste propadne ova akcija. Oprezno! Gost je visok rizik ako dođe do komplikacija.

Silvio samo kimne glavom. “Visok rizik” bila je šifra za odbjeglog zatvorenika kojega je u slučaju opasnosti trebalo braniti svim raspoloživim sredstvima. Tijek takvih operacija bio mu je poznat otprije. U jednoj takvoj akciji zaradio je i ožiljak na licu.

Ne čekajući ni trenutka, Silvio pozove Luciana koji je već bio spreman za akciju. Obojica uskoče u automobil i zapute se prema autobusnom kolodvoru.

Prometa gotovo i nije bilo. To je bilo i razumljivo u tri sata ujutro. Unatoč tome što je promet bio slab, Silvio je poštovao prometne znakove i ograničenja.

Za desetak minuta stigli su na autobusni kolodvor. Iz automobila izađe Luciano i uputi se prema glavnom ulazu kolodvora. Desnu ruku stavi u džep kožne jakne. Nije želio pištolj ispuštati iz ruke.

Kraj telefonske govornice ugleda Viktora. Prepoznao ga je po srebrnom pečatnjaku na ruci. Luciano se istog trenutka opusti i laganim korakom priđe Viktoru.

– Sve je spremno – reče Viktoru tihim glasom.

– Drago mi je – odgovori Viktor i obriše usta papirom u koji je bio zamotan sendvič što ga je upravo pojeo.

Luciano i Viktor upute se prema izlazu iz kolodvorske zgrade. U nekoliko koraka stignu do automobila u kojem ih je čekao Silvio.

– Pozdravljam – reče Viktor kad je ušao u automobil.

Silvio ništa ne odgovori. Bio je usredotočen na zadatak koji mu je povjeren i uljudnost u tim trenucima bila je za njega suvišna.

Automobil ponovno klizne u slab noćni promet. Kao i na putu do kolodvora, Silvio se i sada držao prometnih propisa. Iako je želio da ovo što prije završi, ipak si nije mogao dopustiti rizik prebrze vožnje.

Kad su stigli, Luciano otprati Viktora do sobe u kojoj je bio De Sica.

– Napokon! Činilo se da je protekla cijela vječnost – De Sica veselo pozdravi Viktora.

– Da, i ja sam imao taj dojam. No, sve je proteklo u najboljem redu. Osim toga, moja odsutnost nije se odrazila na uspješnost naših zajedničkih operacija.

– Nije ni mogla! Organizacija je bila besprijekorna!

– I, kako napredujemo? Ovih nekoliko dana bio sam izvan svega.

– Imamo malih problema. No, sada si ti tu i to će se riješiti na najbolji mogući način – napomene De Sica. – Sukobili smo se s tajnim organizacijama. Riječ je o Amerima i Francuzima. Doduše, sve je bilo slučajno. No, stalno su bili oko nas i nije bilo izbora.

– Znači, svi su likvidirani?

– Da, kao što je i bilo dogovoreno. Dosad nisu ništa doznali. Jednostavno si im zatvorio sve putove. Ne znaju tko stoji iza svega. Sve je i dalje pod našom kontrolom.

– To je u redu. Bitno je da su se svi držali onoga što sam naredio.

– Tvoji su ljudi zaista nevjerojatni. Ništa ne prepuštaju slučaju i odani su. Tako je nekad bilo i u mafiji.

– Moji su ljudi najbolje uvježbani specijalci, da ih tako nazovem. Polazili su najbolje škole u tadašnjem SSSR-u. Da ne spominjem neizbježan rad na terenu, u Afganistanu. Svi smo nekad radili za KGB. Sad smo svoji. Snalazimo se – ponosno će Viktor.

– Svaka čast. Volio bih da je tako i s mojim ljudima.

– I to se može srediti. Tu smo da se ujedinito.

– Predlažem da sutra nastavimo razgovor. Tvoj je bijeg zasigurno bio naporan.

– Slažem se – reče Viktor, a De Sica pozove Silvia, koji se za nekoliko trenutaka pojavi u sobi.

– Otprati gosta do njegove sobe. Na snazi je i dalje maksimalna sigurnost – naredi De Sica.

– Laku noć. – Viktor krene za Silvijem prema sobi koju mu je De Sica namijenio.

– Vidimo se ujutro! – poviče De Sica.

9.

Pukovnik Lawrence Berkley žurnim korakom penjao se stubama koje vode u zgradu Pentagona. Bio je svježe obrijan i na sebi je imao svečanu odoru. U ruci je nosio crnu aktovku.

Nakon rutinske kontrole na ulazu, Barkley se uputi na prvi kat. Zastane kod drugih vrata s desne strane. Pokuca i uđe.

– Dobar dan, pukovniče – pozdravi ga tajnica. – Admiral vas očekuje. Slobodno uđite.

– Hvala – reče Berkley i sigurnim korakom zakorači u ured admirala Jonathana Kiplera.

– Lawrence, napokon si stigao! – pozdravi ga admiral. – Drago mi je što te vidim!

Barkley s istim oduševljenjem pogleda admirala koji je bio odjeven u odoru za svečane prilike. No, admiral je gotovo svakodnevno bio u njoj. Volio se isticati i time pokazivati svoj autoritet i čin.

– Moj pozdrav, admirale! – reče Barkley i vojnički pozdravi.

– Pustimo formalnosti, Lawrence! Nismo na paradi na kojoj se moramo držati svih formalnosti. Bar u nekim trenucima imamo zadovoljstvo da ne budemo formalni – admiral se nasmije. – Sjedni.

– Kako vi kažete, admirale.

– I, kako je na terenu?

– Blatno. Toliko blata nisam vidio u životu.

– I to je dio ovoga posla. Bar smo mi vojnici na to navikli.

– Mi sigurno nismo. Naše je pješaštvo možda naviklo, ali ne bih se u to kladio. Kiša i snijeg svako malo padaju. Takva je klima u Hrvatskoj u ovo doba godine. Gradnja mosta mogla bi biti ugrožena.

– Prvi put izvode ovakav zadatak u klimatskim uvjetima srednje Europe. Teren na kojem rade vrlo je zahtjevan. Tamo u Zaljevu nisu imali tih problema. Pijesak u koji se ne propada i usitnjeni kamen teren je koji želi svaki vojnici. Ovdje je riječ o sasvim drugom terenu i klimi. Sve će bolje izgledati za nekoliko dana, kad stižu naše glavne snage.

– Kad je to dogovoreno? Ne pamtim više.

– Trebaju stići do 18. prosinca. Grupa koja je sada tamo tehnička je izvidnica. Teren je izabran i čeka se oprema. To dolazi zajedno s glavninom snaga.

– Sad se sjećam. Tako je predviđeno.

– Bilo je komplikacija kad sam stigao. Naime, naši su se prijatelji Hrvati malo bunili.

– O čemu je riječ? Dosad s njima nismo imali problema.

– Pa, nismo ih obavijestili o gradnji mosta. Spominjali smo im, ali nikad nismo otkrili pravu lokaciju i namjenu. To je držano u tajnosti i to im se nije sviđelo.

– Kako na to gledaju Srbi i Bošnjaci koji se nalaze na drugoj obali te rijeke?

– S njima nismo ni kontaktirali. Ovo se ticalo samo Hrvata. Kako vi kažete, to je njihovo dvorište.

– Je li nužno da se i s njima kontaktira? Prije svega, mislim na Srbe.

– Ne. Osim toga, ne žele se s nama previše petljati. Nisu zaboravili naša bombardiranja po njihovim ciljevima. Ne žele više javno provocirati. Po mojem mišljenju, Bošnjaci neće praviti probleme. Most je ionako za naše potrebe.

– Znači, ostaje se pri stavu da se njime ne služe civili.

– Da. Bilo bi previše posla za nadzorne postaje. Zasad je to isključeno iz opcija.

– Dakle, most bi trebao poslužiti kako je i zamišljeno. Neće li biti preopterećen? Sav naš promet ići će preko njega.

– Neće biti problema. Razmatramo mogućnost da se napravi još jedan. Hrvati znaju za to i neće raditi probleme. Sad znaju svi i nemaju razloga za dodatna pitanja.

– Izvrsno! – zadovoljno će admiral. – Vidim, potrudio si se da sve prođe u najboljem redu.

– Ovlasti sam prepustio pukovniku Richardu Goldenbergu. To je bilo i dogovoreno. Ako bude većih problema, obavijestit će me. Ipak, najveći problem na terenu stvara mi CIA.

– To nije ništa novo. Tako je oduvijek bilo.

– Da, to mi je rečeno. Međutim, ovo je ozbiljno. Pronađena su tijela dvojice njihovih agenata. Bio sam i u Zagrebu na razgovoru kod Moffita. Kako ste bili na putu, zamolio sam generala Smitha da Moffita obavijesti o mom dolasku.

– Da. Obaviješten sam o tome. John Moffit je i moj znanac. Posljednji put surađivali smo dok je bio u Berlinu. Kako je protekao razgovor s njim? Uvijek je bio neljubazan.

– Tako je bilo i sada. Nešto se kod njih događa, ali mi još ne znamo što. Očekujem neke podatke od njega ovih dana. Možda se stanje s njim do tada promijeni. U međuvremenu, inzistirao je da obojica poguramo zajedničku suradnju. To je jedino što mi se svidjelo kod njega.

– Na žalost, moram te razočarati. To je njegov uobičajeni način rada. Suradnju će pogurati tek kad mu to naredi. Dotad će se ponašati kao da ništa nije rekao ili kao da ima problema sa šefom.

– Nadao sam se da nije tako. Znači, voli stvari gurati sam.

– Tako je. Sve gura sam. Cijena koju će platiti za to uopće ga ne zanima. Misli kako je najbolji u svom poslu i da mu ne trebaju raznorazne suradnje.

– Čini se da cijenu već plaća. Mrtvaci su ipak bili njegovi agenti – pomalo će začuđeno Berkley.

– To nije ništa novo. Trebao si biti u Berlinu. Mrtvaca je bilo kao u filmu.

– Postoji zanimljivost vezana za te mrtvace. Svi su imali naše odore i ubijeni su na isti način – dva metka u zatiljak.

Admiral Kipler se na trenutak ukoči. Barkley to opazi. U neku ruku bilo mu je drago što je sve ovako komplicirano. Zadovoljno zaključuje kako ni admiral ne zna ništa o Moffitovim akcijama na terenu.

– Vrlo zanimljivo – pribrano će admiral. – Kad će ti se Moffit javiti?

– Za nekoliko dana. Podaci koje trebam dobiti od njega šifrirani su i stižu Moffitu iz naše baze u Avianu.

– Vidjet ćemo što će nam to Moffit poslati, a zatim ga napadamo. Mrtvaci su imali naše odore, a to je onda pod našim nadzorom. Ne može svojatati ono što nije njegovo. Na kraju krajeva, vrijeme je da mu vratim neke stvari vezane za Berlin.

– U redu. Čim primim podatke od njega, obavijestit ću vas – reče Barkley.

10.

Jutro je bilo hladno i kišovito. Zima koja je odavno stigla pokazivala je zube u najgorem obliku. Po takvu vremenu bilo je najbolje ostati zatvoren među četiri topla zida. Upravo to činio je De Sica svake zime. Nije mu padalo na pamet da izlazi iz kuće. Kad bi se vrijeme popravilo, tu i tamo izašao bi, uz obveznu prатnju snagatora, i prošetao se uz more. I to je bilo sve.

U kući je najviše vremena provodio uz kamin, koji je ložio bez prestanka. Cijeloga bi dana telefonirao i nadzirao poslove u tom dijelu Italije. Zbog takva načina života imao je zdravstvenih tegoba. Visok tlak mučio ga je godinama, a trbuh mu je iz dana u dan postajao sve veći. Savjeti liječnika ništa mu nisu značili. Nije ih upće slušao.

– Kako tvoje zdravlje? – upita Viktor.

– Isto kao i prije. Stalno mi govore o nekakvim dijetama. Tko će to sve izdržati?! – odgovori De Sica. – Daju mi neke tablete za tlak, ali ništa ne pomažu. Pričaju da sam svemu sâm kriv.

– To je uvijek tako. Udebljao si se od prošlog puta. Mislim da bi bilo vrijeme da poslušаш što ti govore.

– Ma, to su godine. Kakve gluposti o dijetama. To nikome ne pomaže. Čak ni ženama koje neprestano traže neku zdravu hranu kako bi ostale vitke. Na kraju se udebljaju i izgledaju deblje nego prije. – De Sica zapali cigaretu i istog trenutka zakašlje.

– Uvijek treba paziti na zdravlje. Ugledaj se na mene i moje ljude. Ti i tvoji pravi ste mekušci za nas!

– Vi niste ljudi. Odgajani ste da budete roboti. Ako izbije nuklearni rat, vi ćete ga jedini preživjeti.

– Hvala na iskrenom mišljenju!

– I, kako si spavao? Prvi dan na slobodi uvijek je poseban, zar ne? – upita De Sica kroz kašalj koji nije prestajao.

– Ima nečega u tome. Još jednom hvala na gostoljubivosti.

– Nema na čemu. Ionako smo partneri. Šteta što te nisam prije upoznao. Da se to dogodilo, sada bih ja bio na čelu mafije, a ne onaj pokvarenjak Vitto kojemu sve porodice ulaze u dupe!

– To ćemo uskoro ispraviti. Ionako im radiš iza leđa, a oni o tome nemaju pojma. To je početak njihova kraja.

– Nadam se. Ovo čekanje već ubija. Kad su te smjestili iza rešetaka, mislio sam da sam izgubljen.

– Nikad ništa nije izgubljeno. U životu treba biti strpljiv. Samo se tako može opstati. Pogledaj kako životinje opstaju u divljoj prirodi. To je čisti nagon za održanjem. Ništa te ne smije pokolebati

– Viktor zastane i otpije kavu koju mu je dodao De Sica. – SSSR nikad ne bi propao da su na njegovu čelu bili pravi ljudi. Uništili su ga mekušci! Bili smo najjača sila na svijetu.

– Taj dio ti najbolje znaš. Mene su u to doba lovili svi policajci u Italiji. Bilo je to teško doba.

– To sada više nije ni važno. Snašli smo se i bez toga.

– Tako je. Inače, ako želiš izaći iz kuće, moraš mi to unaprijed reći. Dogovorio sam se sa Salvatoreom, on je glavni u policiji u ovim krajevima, da ostavi sve moje ljude na miru. Za protuuslugu povećao sam mu bonus koji prima svaki mjesec. S njim se dá raditi. Ostali su gadni i paze na svaki moj korak. Više ne znam traži li me mafija ili država.

– Vrijeme je da zaboravimo sve strahove. Odsad mi vodimo igru – značajno će Viktor.

– Slažem se. Vrijeme je da svima pokažemo tko smo!

– Spominjao si nekog, ako se dobro sjećam, Hamiltona, koji nam je prijeko potreban za operacije u Hrvatskoj. Tko je on?

– O njemu se malo zna. U Rimu vodi kockarnicu i dio prihoda daje porodicama. Nije se upetljao među njih. Igra prema njihovim pravilima i oni ga puštaju na miru. – De Sica ustane, tromim hodom ode do kamina i ubaci jednu cjepanicu. – U Rim je došao nakon što su me izbacili. Nisam imao prilike upoznati ga.

– On je tip koji igra po pravilima, ako dobro razumijem?

– Čini se da je tako. Prije će biti da se boji sukoba. To je bar odmah vidljivo. Da se nekome zamjerio, već bi odavno bio likvidiran.

– Čime se još bavi? Kockarnica je očito paravan za neki unosniji posao.

– Svojedobno je puno radio u Hrvatskoj. Zato ga i predlažem. Koliko znam, on je Irac, ali ima neke veze s Hrvatskom. Dok smo kontaktirali s tamošnjim organizacijama, često se čulo njegovo ime. Pretpostavljam da ih je sve ustrojio, ali im nije vođa. Imao je

uz njihovu jadransku obalu kockarnice. Dvije su bile u Umagu, a jedna u Dubrovniku. Ta mu je donosila i najveći profit. Tako se bar priča. Država je nekim zakonom ukinula sve privatne kockarnice. Tako je i Hamilton ostao bez njih. No, koliko znam, i u Francuskoj posjeduje nekoliko kockarnica.

– Zanimljivo. Čovjek kojega zanimaju samo kockarnice. Mora biti još nečega – sumnjičavo će Viktor.

– Pa, tu si u pravu. Određeni ljudi u Hrvatskoj rekli su da se bavi i drogom. Ali to nitko nije mogao potvrditi. Osim toga, svi su odbili našu suradnju. Navodno imaju problema otkad je završio rat u većem dijelu Hrvatske. Čini se da su sad ostali bez unosnog šverca. U ratu se na tome najbolje i najbrže obogaćiš.

– Što bi se dogodilo da pošaljemo ljude i jednostavno preuzmemo teren u Hrvatskoj? Pritom angažiramo i nekoliko njihovih – kao paravan?

– Ja se tome protivim. To je i tebi jasno. Privlačenje pozornosti putem sukoba s tamošnjim organizacijama ne bi nam išlo u prilog.

– Poslovi u Bosni krenuli su tako.

– Da, ali rat je već odavna trajao. Tada nije bilo teško zauzeti prazno mjesto i na tome profitirati. Začuđuješ me, Viktore. Kao da si izgubio nit kojom smo sve ovo počeli.

– Nije o tome riječ. Ne volim ljude koji dolaze sa strane. Hrvatska nam je posebno važna i želim to riješiti na najbolji mogući način. Ako i uzmemo toga Hamiltona, tko nam jamči da će ići do kraja s nama?

– Novac. Sada daje prihod mafiji. Ako krene s nama, to više neće činiti. Bit će svoj gazda.

– Ne vjerujem da bi ga to previše privuklo. Kockarnica u Rimu samo je jedna u nizu. Novac mu ne znači ništa.

– Bavi se i drogom. I tu je dosta novca u igri.

– Taj čovjek ili želi nešto drugo ili ima novca za bacanje pa ga ništa ne zanima. Radi na području mafije, a nije im se pridružio. Što ti to govori?

– Ne znam na što ciljaš.

– On sve vodi sâm. Ne želi se petljati u organizacije. Daje im pomoć i sklapa poslove s njima, ali se drži dalje od njih.

– I to može biti – nezainteresirano potvrdi De Sica i zapali još jednu cigaretu.

– Vrijeme je da posjetimo Hamiltona. Siguran sam da ćemo s njim surađivati. Nećemo mu ponuditi ni više ni manje nego što mu je ponudila mafija.

– Ako ti tako misliš. Kad krećeš? Imamo još malo vremena za glavnu akciju.

– Danas. Želim se što prije upoznati s njim.

– Prije toga moram provjeriti je li uopće u Rimu. Često putuje. Najviše vremena provodi u Francuskoj. U Rimu je uglavnom zimi.

– Provjeri. Osim toga, i ti ćeš sa mnom.

– To je vrlo riskantno! – gotovo zaurla De Sica. – U Rimu jedva čekaju da se pojavim. Ja sam za njih glineni golub!

– Zaboravljaš da ćemo tamo doći noću. Pratinja su nam moji ljudi u Rimu.

– Nisam znao da imaš ljude i u Rimu.

– Imam svoje ljude svuda. Zaboravljaš otkud smo potekli. KGB je vrlo moćna organizacija.

– Dobro. Mislim da nemam razloga za brigu. Sve ću ispitati za koju minutu.

– Dobro. Pozovi i tog Salvatorea. Idem na obalu i ne želim komplikacije.

– U redu. Vidimo se na ručku. Mislim da je kasno popodne najbolje vrijeme da oputujemo.

– Dogovoreno. – Viktor krene prema izlazu iz sobe. – Ne trebam tvoje ljude. Neka se opuste.

11.

Moffit je mislio da će dobiti infarkt. U ruci je držao dosad najgori izvještaj u životu. Toliko se loših stvari dogodilo u kratko vrijeme da više nije znao što učiniti. Mislio je da se njegov svijet iz minute u minutu raspada u sitne komadiće koji putuju ravno u pakao.

Bio je to izvještaj dvojice njegovih agenta čija je tijela pukovnik Barkley otkrio u blizini Županje. Njihov posljednji izvještaj! To je još više mučilo Moffita. Činilo mu se kao da čita osmrtnicu koja je nosila njegovo ime.

Nije ga tješilo čak ni to što su njegovi agenti otkrili vrlo bitne stvari o tajanstvenoj organizaciji. To je za njega bila samo još jedna otegotna okolnost.

Vrijeme je prolazilo poput vihora koji sve pustoši pred sobom. To je bilo ono najgore. Još nitko nikad nije uspio zaustaviti vrijeme, pa neće ni sada.

Moffit ustane i izađe iz sobe. Pozove vozača.

– Kreni u Varšavsku ulicu broj 13, na peti kat. Na vratima stana nema imena. Gospodin koji će ti otvoriti zove se Simon. Reci da sam te ja poslao. Pokušat ću ga naći telefonski. Želim da ga što prije dovedeš k meni! – reče Moffit vozaču.

– U redu – reče vozač i hitro krene prema izlazu iz zgrade ambasade.

* * *

Listajući novine pukovnik Barkley zaustavi se na članku koji je opisivao tajanstveni bijeg zatvorenika Viktora Petrovskog. Pozornost mu je privukao opis smrti pronađenih čuvara.

Podigne telefonsku slušalicu i nazove ured admirala Kiplera.

– Admirala Kiplera, molim. Pukovnik Barkley pri telefonu – najavi se Barkley tajnici.

– Trenutak – odgovori tajnica i nekoliko trenutaka zavlada tišina na vezi.

– Da? – javi se admiral.

– Barkley pri aparatu. Jeste li slobodni? Došao bih k vama

odmah – pukovnik ustane spreman da zakorači prema izlazu iz svoga ureda.

– Pa, nema problema. O čemu je riječ?

– Vrlo je hitno! – nervozno će Barkley.

– Dobro, dođi. Ali neka bude kratko. Za pola sata imam sastanak.

– Hvala, admirale. Stižem! – Barkley prekine vezu i žurno izađe.

Za gotovo dvije minute pukovnik Barkley uleti u ured admirala Kiplera. Tajnica ga isprati pogledom. Još nikad nije vidjela da netko tako sprinta u ured admirala.

– Mislim da sam otkrio nešto! – reče Barkley približavajući se stolu za kojim je radio admiral. – Jeste li pročitali ovaj članak? – doslovno gurne novine pred admirala.

– Nisam znao da se baviš tim stvarima. Mislio sam da je riječ o nekoj vojnoj stvari kad si me tako nazvao – reče admiral odgurujući novine koje mu je pukovnik gurnuo pred nos.

– Pogledajte! – Barkley mu prstom pokaže dio teksta koji se odnosio na smrt čuvara. – Vjerujem da ovo ima veze s našim slučajem. S Moffitom!

– Dva metka u zatiljak?! – reče admiral nakon što je na brzinu pročitao članak. – To još ništa ne znači. Može biti da je to puka slučajnost. Moffitovi ljudi ubijeni su u Hrvatskoj, a ovo se dogodilo u New Yorku.

– Znam, ali ipak mislim da to ne možemo odbaciti tek tako.

– Tražim dopuštenje da stupim u kontakt s istražiteljima FBI-a. Oni vode istragu.

– Ako baš inzistiraš. Mislim da gubiš vrijeme. Napisat ću ti ovlaštenje da možeš s njima kontaktirati bez problema.

– Hvala, admirale.

– Ako nema veze s našim slučajem, nemoj trošiti vrijeme uzalud. Tu si mi najpotrebniji.

– Svjestan sam toga i prihvaćam svu odgovornost.

– Da je riječ o nekom drugom, odbio bih.

– Hvala. Cijenim vaše mišljenje, admirale.

– Dođi za pola sata po ovlaštenje. Moja će ti ga tajnica predati – admiral pogleda na sat. – Moram krenuti. Vidimo se.

– Do viđenja, admirale, i hvala još jednom – Barkley vojnički pozdravi i izađe iz ureda.

Pukovnik zadovoljno krene prema uredu.

– Neka me nitko ne uznemirava – naredi tajnici. – Ni za koga nisam tu, osim za admirala Kiplera.

– Nema problema, gospodine – brižno odgovori tajnica, navikla na ovakve postupke. – Stigla je poruka za vas, gospodine.

– Poruka? Od koga?

– Od Johna Moffita. Mislim da je rekao da je u Zagrebu, u Hrvatskoj. Veza je bila loša. Rekao je da će vam se javiti tijekom dana.

– Ako zove, recite mu da mi se javi za tri sata. Nema me za njega! – pukovnik će pun sebe. Moffitovo javljanje značilo je da je bio u pravu kad je admiralu rekao da se kod Moffita nešto kuha. – Jednostavno me nema ni za koga! – ponovi još jednom i tresne vratima ureda.

* * *

Mike Boner dosađivao se u svom uredu. Godinama je radio za FBI i instinktivno je znao da je slučaj odbjeglog zatvorenika zatvoren. Bijeg je bio previše dobro organiziran da bi se bjegunac još nalazio na području SAD-a. Bio je sigurno već daleko.

Da sve bude po pravilima službe, uredno je naredio da se za bjeguncem izda tjeratica. Premda mu se činilo besmislenim, jer bilo je to kao tražiti iglu u plastu sijena, morao je to učiniti.

I njegovi su ljudi tako mislili. No, morali su završiti očevid na terenu. Bilo je glupo pitati je li tko što čuo ili vidio. Dakako, nitko ništa nije vidio niti čuo. Lov na duhove nije bio potreban. Bilo je to sve skupa gubljenje vremena.

Telefon na njegovu stolu zazvoni i trgne ga iz razmišljanja.

– Boner.

– Dobar dan. Pukovnik Lawrence Barkley pri telefonu.

– Pukovnik Barkley? – začuđeno upita Boner.

– Da. Dobro ste čuli. Pentagon.

– Izvolite, pukovniče. Što mogu učiniti za vas? Moram priznati da prvi put razgovaram s nekim iz Pentagona.

– Trebao bih neke informacije u vezi sa zatvorenikom koji je pobjegao iz državne kaznionice Dawson.

– Nema problema, pukovniče. No, prije nego što vam predam tražene podatke, trebao bih vaš pismeni zahtjev. Naravno, uz to mora biti i ovlaštenje. – Boner je tu rečenicu dodao instinktivno. Nije uopće znao kako ide procedura davanja podataka osobama iz Pentagona. – To je uobičajena praksa. Za sve moramo imati papir s podacima.

– To je u redu. Jedan od mojih ljudi donijet će vam dokumentaciju koju tražite za pola sata. Odgovara li vam to?

– Kad primim taj zahtjev, šaljem vam dosadašnje rezultate istrage.

– Hvala najljepša – zahvali pukovnik i prekine vezu.

Točno za pola sata Boner je u rukama držao zahtjev pukovnika Barkleya. Mladi marinac u bijeloj odori stajao je u stavu mirno ispred njega. Boner ga pogleda i nasmiješi se. Zatim pogleda pukovnikov zahtjev i pročita: “Podaci potrebni zbog vojne sigurnosti SAD-a.”

Boner odmahne glavom. Bilo mu je potpuno jasno da to nije istina. Međutim, odustane od daljnjeg razmišljanja o tome. Kad je vojska posrijedi, bolje je da ne radi komplikacije.

Boner zamoli marina da pričeka još koju minutu, a zatim se s izvještajem prošeće do fotokopirnog aparata koji je bio na kraju ulaznog hodnika u zgradu FBI-a.

* * *

U sedam sati popodne Moffit je bio prilično nervozan. Pukovnik Barkley primio je njegovu poruku već drugi put, ali nije se javljao. Vremenska razlika nije bitna za Pentagon. Oni su ionako budni dan i noć, pomisli Moffit.

Simon je bio obaviješten o izvještaju koji je primio. Zaključio je da nema smisla više odugovlačiti. Suradnja s Pentagonom bila je prijeko potrebna, ali pokušat će učiniti sve da i dalje sve ostane pod njegovim nadzorom. To je bilo jedino što su mogli zaključiti.

Pentagon želi suradnju. Ako je tako, najbolje je da im bacimo rukavicu, rekao je Simon. Moffit ionako nije imao izbora. Morao je slušati što mu Simon kaže.

U pet i trideset ujutro zazvoni telefon u njegovu uredu. Brzo podigne slušalicu i javi se.

– Moffit.

– Pukovnik Barkley. Primio sam vašu poruku. Nisam vam se mogao prije javiti. Nadam se da ne zamjerate.

– Ni najmanje – reče Moffit s olakšanjem. – Nadao sam se da ćete mi se prije javiti, ali što je, tu je. Malo čekanja nikome ne škodi.

– O čemu je riječ?

– Dobio sam podatke o kojima smo pričali kad ste bili u Zagrebu. Vjerujem da ćete ih imati kod sebe za koji sat. Poslani su specijalnim transportom kojim se služimo samo u krajnje hitnim slučajevima.

– Moram priznati da sam iznenađen vašom ozbiljnošću. Niste takav dojam ostavili na mene pri susretu.

– Takva je bila situacija. Sad su drukčije okolnosti – reče Moffit kao da se želi ispričati pukovniku zbog odnosa pri njihovu prvom susretu. – Predlažem da se čujemo kad primite izvještaj. Možete me dobiti na ovaj broj. Čekat ću vaš poziv.

– Slažem se. Vjerujem da je to najbolje. Prije nego što se pozdravimo, volio bih da mi odgovorite na jedno pitanje.

– Da? Recite – Moffitov glas na trenutak zatitra.

– Je li vam poznato ime Viktor Petrovski? – upita pukovnik Barkley nadmoćno. Na trenutak nastane muk.

– To je stanoviti bjegunac – pribrano odgovori Moffit.

– To piše i u novinama. Zanima me vaš komentar stanovitih ubojstava koja su se dogodila u New Yorku nedugo nakon što je Petrovski pobjegao.

– Nemam komentara. Dakako, istragu vodi FBI. Oni znaju više od mene. Njima se obratite ako želite nešto više doznati o tome.

– I jesam. Samo me zanimalo vaše mišljenje o tom događaju.

– Što vi zapravo želite od mene, pukovniče? – bijesno upita Moffit.

– Čut ćemo se kad primim podatke koje ste mi poslali – pukovnik prekine vezu.

– K vragu! – vikne Moffit i bijesno tresne telefonom. – Prokleti Pentagon!

* * *

Podaci koje je Moffit poslao pukovniku Berkleyu bili su u rukama admirala Kiplera. Njegovo se lice izobličilo od zabrinutosti.

– Ne mogu vjerovati! – vikne. – Znaš li što to znači?

– Da – odgovori pukovnik Berkley.

– Opet moraš na teren! No, prije toga treba obavijestiti Predsjednika i NATO. Ne mogu vjerovati da je sve ovo istina!

– Moj odlazak na teren najmanja je zapreka. Treba što prije sazvati sastanak na kojem ćemo se o svemu dogovoriti. Nadležnost je jako važna u ovakvim situacijama. U suprotnom, nastat će veliki problemi koje nećemo moći riješiti. Vjerujem da znate o čemu govorim, admirale.

– Da, tu se slažemo. Prokleta CIA! Zašto nas nisu prije obavijestili?! – ponovno vikne admiral.

– Ne treba paničariti. Sve se još stigne napraviti. Predlažem da nazovete Bijelu kuću i sastanete se u ovih 48 sati. Svako otezanje s tim sastankom značit će manje vremena za rad na terenu.

– U redu. Nema nam druge. Ti nazovi Moffita nakon što ti kažem kad će biti sastanak. U međuvremenu se javi pukovniku Goldenbergu i obavijesti ga da u roku od 72 sata ponovno dolaziš na teren. Neka okupi ekipu i neka čeka daljnje naredbe.

– U redu, admirale. – Pukovnik ustane, izađe iz admiralova te se uputi prema svome uredu.

Ovaj put nije se žurio. Ponovno je dokazao koliko vrijedi. Njegov instinkt bio je nepogrešiv. Ovo su bile situacije u kojima je on bio najbolji. Bio je pun sebe.

Znao je da nema pravo na pogrešku. Krenuo je dobro i bio siguran da će to izgurati do kraja.

Na kocki je bilo sve. Izbora nije bilo.

Napokon će se boriti da spasi čast SAD-a.

12.

Moffit i Simon doputovali su u Washington dva sata prije sastanka. Cijelim putem Moffit je prigovarao Simonu što previše pije. No, Simon se na to uopće nije obazirao, jedva je čekao da stignu. Nadao se da se pukovnik Barkley pobrinuo za sva prijevozna sredstva. I ispunila mu se želja. Na aerodromu ih je pokupila crna limuzina s vojnim oznakama.

To što je morao hitno otputovati nije smetalo niti zabrinjavalo Simona. Navikao je na to. Ionako nikad nije znao što ga čeka idući dan.

Brzina kojom se trebao spremati za put nije ga omela u naumu da nazove Adama Seymoura, glavnog čovjeka CIA-e. U tom razgovoru Simon ga je podsjetio na uslugu koju mu ovaj duguje. Adam Seymour nije se bunio. Obećao mu je da će učiniti sve što je u njegovoj moći. Na kraju se ispričao zbog nekih Moffitovih postupaka.

Nakon tog razgovora Simon je obavijestio Moffita da je razgovarao sa Seymourom. Ukratko mu je ispričao da je Seymour pristao poduprijeti akcije koje će oni predložiti na sastanku u Washingtonu. Na to je Moffit odahnuo. Mislio je kako Simon neće uspjeti uvjeriti Seymoura da ih podrži.

Kako je sve bilo dobro isplanirano, Simon i Moffit stigli su točno na vrijeme ispred zgrade Pentagona. Na ulazu čekala su ih dva marince koja su bila zadužena za njihovu pratnju. Ovaj put nije bilo dvostruke rutinske kontrole.

Slijedeći marince prošli su kroz dva hodnika i popeli se na prvi kat, gdje je bila velika prostorija određena za sastanak. Marinci su ih ljubazno dopratili do prostorije i pokazali im njihova mjesta. Obojica zahvale kimanjem glavom.

Prostorija je bila poprilično velika. Nije imala prozore. Na sredini je bio veliki okrugli stol s odgovarajućim brojem stolaca. Na stolu, ispred svakog stolca, nalazila se pločica s imenom i mikrofon. Američka zastava bila je uredno postavljena kraj tapeciranih ulaznih vrata. Zidovi su bili prepuni raznolikog znakovlja američke vojske.

Moffit i Simon opaze da su stigli posljednji. Svi koji su bili

pozvani već su bili na mjestima. Bilo je neuobičajeno tiho. Obojica se požure na svoja mjesta.

Pukovnik Barkley zapazi ih kad su ušli. Mirno ih pogleda. Simon shvati da će upravo pukovnik Barkley voditi sastanak. Odmah ga je prepoznao po opisu koji mu je dao Moffit.

Admiral Kipler nešto dobaci pukovniku. Ovaj samo kimne glavom i još jednom pogleda Simona i Moffita ne bi li im pružio još nekoliko trenutaka da se što udobnije smjeste. Pogleda i ostale. Zaključi da su svi spremni za početak.

– Pozdravljam sve prisutne – reče pukovnik. – Skupili smo se jer imamo podatke koji upozoravaju na izravnu opasnost za SAD. No, prije rasprave molio bih sudionike da se predstave, redosljedom kazaljke na satu – pukovnik zastane na trenutak. – Ja sam pukovnik Barkley, vojna obavještajna služba.

– Admiral Kipler, vojna obavještajna služba.

– Adam Seymour, CIA.

– John Moffit, CIA – europska nadležnost.

– Simon Thom, Francuska obavještajna služba.

– Mike Boner, FBI.

– Jonathan Madison, savjetnik predsjednika SAD-a.

– Hvala – reče pukovnik. – Prepuštam riječ admiralu Kipleru.

– Dakle, kao što je u uvodu rečeno, došli smo do podataka koji upozoravaju na opasnost za naše postrojbe na području bivše Jugoslavije. Svi vrlo dobro znate da je nakon pokretanja naše mirovne inicijative u Daytonu dogovoren miran rasplet krize na tom području. To je potvrđeno u Parizu, gdje je taj sporazum i potpisan – admiral zastane i zakašlje.

– Oprostite. U interesu je svih europskih država da se taj sporazum i provede. Ne treba spominjati koliko je važan za SAD i NATO. Prijetnja s kojom smo suočeni narušava interese svih nbrojenih subjekata. Te podatke sada ćete primiti.

Admiral pričekava da jedan časnik, koji je stajao s njegove desne strane, podijeli svima fotokopiju izvještaja što ga je Moffit poslao Barkleyu. Nakon što ga je svima podijelio, časnik izađe iz prostorije.

– Podaci su pred vama. Otkrili su ih agenti CIA-e, a potvrdila ih je i naša služba na terenu. Molio bih predstavnike CIA-e da ukratko objasne o čemu je riječ – admiral pogleda prema Moffitu.

Seymour i Moffit potihom se nešto dogovore. Seymour glavom potvrdi Moffitu da može početi izlaganje. Moffit se nakašlje i pogledom prijeđe preko svih sudionika.

– Nakon sporazuma koji je potpisan u Parizu, CIA je dobila zadatak da uspostavi mrežu svojih agenata na području bivše Jugoslavije ne bi li otkrila eventualne protivnike sporazuma. Prijetnje su mogle dolaziti sa svih strana. Naš je zadatak bio da ih otkrijemo i spriječimo. Na terenu smo se sukobili s nekom vrstom organizacije koja je nikla na tom području tijekom ratnih sukoba. Na žalost, svi su naši agenti likvidirani. Pretpostavljamo da je riječ o dobro organiziranoj grupi koja pokazuje visok stupanj profesionalnosti koji smo dosad susretali samo u akcijama mafije i različitih narkomafija – Moffit zastane i otpije vodu iz čaše koja je bila ispred njega. – Prijetnja o kojoj govorim odnosi se na naše postrojbe, odnosno na postrojbe NATO saveza koje djeluje u sastavu IFOR-a, u području Županje, u sada samostalnoj Hrvatskoj. Tamo se postavlja most kojim će se služiti snage IFOR-a za prebacivanje u Bosnu. O tome će nešto više reći pukovnik Barkley koji je neposredno uključen u zadatak na terenu. Nadalje, priprema se i atentat na predsjednika SAD za posjeta američkim trupama u sastavu IFOR-a. Pripreme za taj posjet Billa Clintona već su počele, tako da sadašnja situacija iz temelja ugrožava taj plan.

– Most o kojem govori gospodin Moffit životno je važan za SAD, a time i za postrojbe IFOR-a – objasni pukovnik Barkley. – Taj je most ugrožen, a time i naše postrojbe na terenu.

– Slažem se, interesi SAD-a neposredno su ugroženi – potvrdi Madison. – Što još znamo?

– Ubijeno je i nekoliko agenata Francuske tajne službe – nastavi Simon. – Zapravo, mi smo prvi bili na terenu. Nakon prvih ubojstava naših agenata uspostavljena je suradnja s agentima CIA-e, ne bismo li tako ubrzali istragu.

– Koliko vidim iz podataka, na mostu će biti sabotaza. No, još se ne zna kakva – reče Madison. – Ima li kakvih naznaka o čemu je riječ?

– Prije nego što vam netko od prisutnih odgovori na to pitanje, gospodine Madison, kao predstavnik FBI-a moram se uključiti u

raspravu – reče Boner, a Madison kimne glavom. – Agenti su likvidirani na isti način kao i neki ljudi koji su bili povezani s bijegom jednog zatvorenika iz naše državne kaznionice u Dawsonu. S obzirom na to da su se ubojstva dogodila i u SAD-u i na području bivše Jugoslavije, zanima me nije li već sada narušena sigurnost predsjednika SAD-a?

– Ne, sigurni smo da nije – odgovori Seymour.

– Tko je taj zatvorenik o kojemu govorite? – upita Madison.

– Odsjedio je tri mjeseca zbog ubojstva. Bio je osuđen na doživotni zatvor. Ime mu je Viktor Petrovski. Ilegalno je ušao u SAD. Uhićen je sasvim slučajno u jednoj raciji u New Yorku – odgovori Boner.

– Zanimljivo. To je sve što znamo o njemu? – ponovno upita Madison.

– Pa, FBI pretpostavlja da nije više na području SAD-a. Bijeg je bio organiziran vrlo profesionalno, pa pretpostavljamo da je napustio zemlju.

– Viktor Petrovski bio je u najboljim školama bivšeg SSSR-a. Školovao ga je KGB – hladno reče Seymour. – Petrovski se ne može smatrati običnim kriminalcem. Koja je njegova današnja funkcija, ne znamo. Nakon raspada SSSR-a raspao se i KGB. Petrovski je ostao bez posla.

– Zašto FBI ne zna za to? – drekne Boner.

– Kad je uhićen, nije bio aktivan. CIA nije imala razloga da se brine zbog njegovih eventualnih špijunskih akcija. Zapravo, on nikad ni nije bio uključen u akcije KGB-a. Njihov raspad u tome ga je spriječio. Da smo s tim podatkom tada išli u javnost, nastali bi mnogi problemi. Moskva je trebala pomoć SAD-a. Ti podaci upropastili bi tu suradnju.

– Vratimo se na moguću sabotažu i atentat na našeg predsjednika – nastavi pukovnik Barkley. – Most bi trebao biti pušten u promet do Nove godine. Malo je vremena za sprečavanje sabotaže, jer još ne znamo o kakvoj je sabotaži riječ. Što se tiče atentata ne vidim većih problema. Predsjednikov put možemo preusmjeriti ili odgoditi. Most je, u ovom slučaju, naš prioritet.

– Slažem se – reče Madison.

– Da bi akcija uspjela, trebamo odrediti nadležnosti. Ne bi bilo

dobro da se jedna služba miješa u posao druge. Tako se neće ništa postići – odlučno će pukovnik. Nemojmo zaboraviti da je riječ o dosad najznačajnijoj akciji SAD-a i NATO saveza nakon Drugog svjetskog rata.

– Neka Francuzi vode stvar – predloži Seymour, a na licima Madisona i Barkleya pojavi se izraz čuđenja.

– Kako to mislite? – iznenađeno upita Barkley.

– Neka oni vode akcije na terenu. Dakako, uz daljnju suradnju s nama. U neku ruku, ritam u istrazi bio bi narušen stanovitim promjenama u nadležnostima. Istraga je već dala rezultate. Zato smo danas svi zajedno na ovom sastanku.

– Kako ste to zamislili? – mirno upita Madison.

– Francuzi i CIA rade terenski posao. Vojna služba neka nam bude potpora ili, da se izrazim njihovim žargonom, logistika. Taj način rada samo će poboljšati istragu i moguće akcije.

– S tim se slažem. Pukovniče Barkley, zaduženi ste da me obavještavate o razvoju događaja na terenu. Je li to u redu što se vas tiče?

– Da, gospodine Madison – reče pukovnik zadovoljan postignutim.

– Slažu li se ostali s ovim zaključkom? – upita Madison.

– Mislim da je to u redu – reče admiral Kipler, a ostali potvrde kimajući glavom.

– Gospodo, nemojmo dopustiti da se naruši mir. Mnogi bi voljeli vidjeti SAD na koljenima. Neki nam ne priznaju uspjehe u Zaljevu. Nemojmo im pružiti priliku i nadu u to da nećemo uspjeti. Dajte sve od sebe! – reče Madison i ustane.

13.

Crna limuzina zaustavi se preko puta kockarnice u središtu Rima. Bila je to obnovljena starinska zgrada, puna detalja. Jasno se vidjelo da obnova nije bila jednostavna i da je učinjena vrlo vješto. Moralo se paziti da se ne naruši izgled koji je zgrada imala u prošlosti. Hrapavo pročelje i kockasti prozori koji su bili uokvireni na šest malenih kamenih kugli zadavali su najviše problema. Svijetloplava boja davala je posebnost cijeloj građevini.

Svjetleća reklama s natpisom "CASINO" svojom jarko crvenom bojom privlačila je poglede. Automobili koji su prolazili uvijek su malo zastajkiivali ne bi li tako njihovi vozači pogledom doprli do unutrašnjosti. Oni hrabriji zaustavljali su se i ulazili u kockarnicu, a ključeve su davali mladićima zaduženim da odvoze automobile na parkiralište u nekadašnjem prostranom dvorištu zgrade. Mladići su svoj posao radili s puno poleta. Razloga za to bilo je više. Bogata napojnica uvijek ih je čekala, a i užitak vožnje najskupljih automobila nije bio za odbacivanje.

– Vrlo otmjeno! – Viktor će gledajući prema ulazu kockarnice. – Našem prijatelju novac zaista nije problem.

– Očito. Dosta novca uloženo je u zgradu – reče De Sica također gledajući prema ulazu kockarnice. – Nekad je to bila banka. Propala je i zgradu su prodali. Hamilton ju je zaista uredio. Trebao si vidjeti kako je prije izgledala. Ni štakori se ne bi usudili ući u nju!

– Hamilton očito ima stila. Sviđa mi se ovo što vidim. Vjerujem da je on poslovan čovjek.

– To ćemo tek vidjeti.

– Za koju minutu doći će Mihailov, moj nekadašnji kolega. Njegove usluge bit će nam potrebne.

– To je jedan od tvojih ljudi ovdje u Rimu?

– Da. Zadužen je za naše poslove na ovom području. Jedva je dočekaao poziv za akciju. Vrlo je odan.

– Svi su tvoji ljudi odani. Nadam se da će tako i ostati.

– Uvijek nešto sumnjaš. Još nisi svjestan koliko je sve ovo ozbiljno.

– Ne mislim ništa loše. Malo sam uznemiren. Nisam bio u

Rimu već četiri godine. Čudan je to osjećaj. Posebno kad znaš da nisi poželjan.

– Rekli smo da o tome nećemo razmišljati. Smatraj ovo svojim povratkom. Zamisli da si ti budući car koji prijestolje preuzima za koji dan.

– Volio bih kad bi to bilo tako jednostavno. Što je zadatak Mihailova?

– Malo ćemo se kockati. Zanima me unutrašnjost kockarnice. Izvana je vrlo raskošna. Vjerujem da je i unutrašnjost takva.

– Što je sa mnom? Ja ne mogu unutra – nervozno će De Sica.

– Čekat ćeš nas tu gdje si sad. Ako bude problema, automobil će se udaljiti. Koliko vidim, ovo je mjesto označeno kao parkiralište. Na automobilu su crna stakla, nitko te neće opaziti. Siguran si. Mihailov će stići s prijateljem Gorkim. Zadužen je da te štiti u slučaju nevolja.

– U redu, ali ne zadržavaj se u kockarnici predugo. Kad ćeš upoznati Hamiltona?

– Možda još večeras. O tome ću razmišljati kad vidim kockarnicu. Zanima me osiguranje. Unutra se vrti mnogo novca.

– Nemoj pomišljati na pljačku! Svi znaju kakvo je osiguranje. Pitaj koga god hoćeš na ulici. Novac koji izlazi iz kockarnice nitko ne želi. To je novac mafije, a s njima nitko ne želi imati posla.

– Tko zna, možda dođem u iskušenje. Ništa nije nemoguće. Jednom smo to napravili u SAD-u. Nikad nas nisu pronašli. – Dan-danas ne znaju što ih je snašlo.

– Netko se približava – prekine ih Silvio, koji je sjedio na vozačevu mjestu. – Nosi crnu majicu i ima kožnu jaknu. S njim je još neki tip jednako odjeven.

– U redu je. To je Mihailov s Gorkim – umiri situaciju Viktor. – Bljesni svjetlima dva puta – naredi Viktor, a Silvio ga poslušao.

Mihailov i Gorki ugledaju crnu limuzinu koja im je dala znak prepoznavanja. Ne ubrzavajući korak približe joj se. Vrata se otvore i obojica uđu.

– Pozdravljam te, Mihailov. Prošla je cijela vječnost od našega susreta – Viktor će na ruskom.

– Radujem se što napokon radimo zajedno, Vikторе Petrovski – odgovori Mihailov također na ruskom.

– Moj pozdrav, Viktor – pozdravi i Gorki na ruskom.
– Ovo je gospodin De Sica s kojim prisno surađujemo. On nam je omogućio da ostvarimo sve što želimo – predstavi Viktor svojim kolegama De Sicu. – Zauzvrat pokušat ćemo vratiti gospodina De Sicu na mjesto koje mu i pripada.

– Drago nam je – gotovo će u isti glas Mihailov i Gorki.
– Također pozdravljam – promuća De Sica.
– Reci, Petrovski, što nam je zadatak? – upita Mihailov na dobrom talijanskom kako bi ga i De Sica mogao razumjeti.

– Nas dvojica idemo u kockarnicu. Gorki je zadužen da pazi na sigurnost gospodina De Sice. Gospodin De Sica mora biti maksimalno zaštićen – Viktor hladno pogleda Gorkog koji kimanjem glave potvrdi Viktorovu zapovijed. – No, prije nego što krenemo moraš se presvući, Mihailov. Odijelo je spremno u prtljažniku, dat ću ti ga – reče Viktor i izađe iz limuzine te otvori prtljažnik. Izvadi odijelo i doda ga Mihailovu koji se smjesta počne presvlačiti.

Viktor ostane kraj limuzine. Pogleda ponovno prema ulazu kockarnice. Automobili su stizali gotovo svake minute. Posjetitelji koji su izlazili bili su svečano odjeveni i veseli. Najviše pozornosti plijenile su žene. Sve odreda bile su vitke i mlade, za razliku od svojih pratilaca. I oni od sedamdeset godina kraj sebe su imali djevojku kojoj nije bilo ni trideset.

Mihailov izađe iz limuzine. Popravi crveni smoking i pogleda u Viktora koji mu rukom dâ znak da krenu. Obojica se upute preko ulice prema ulazu kockarnice.

– Volio bih da se ovo malo češće događa! – usklikne Mihailov.
– I hoće – odgovori mu Viktor. – Uskoro će sve ovo nama pripadati. Kao i cijela Europa.

Na ulazu prođu kroz detektor za metal kraj kojega je stajao krupni pripadnik osiguranja. Viktor i Mihailov samo ga pogledom odmjere i mirno nastave dalje.

Prvi dio prostrane unutrašnjosti bio je ispunjen različitim automatima koji su svako malo zvonili oglašavajući dobitke. Na ulazu u taj dio kockarnice bila je mjenjačnica za žetone. Ispred nje nestrpljivo je čekalo nekoliko ljudi.

Obojica produže dalje. Uskoro se nađu u središtu kockarnice.

Nekoliko velikih stolova zauzimalo je taj središnji dio. Za jednim su stolom kartali, a na drugima se vrtio rulet. Oko tih stolova tiskalo se najviše ljudi. Bilo je teško zaključiti da li ih više karta ili okušava sreću gledajući malu kuglicu koja skače s broja na broj.

Posebna prostorija bila je rezervirana za obvezni bar koji je vrvio od gostiju.

Neumorna posluga trčala je od stola do stola. Gostu se nije smjelo pokvariti dobro raspoloženje ni onda kad je gubio. Dobro raspoloženje održavalo se čašom vina ili pjenušca, a bili su tu i ugodni mekani naslonjači u kojima se gost osjećao kao kralj.

Viktor i Mihailov prošetali su se između kockarskih stolova. Zatim su produžili u bar i sjeli za jedan od praznih stolova. Ubrzo su naručili piće. Pogledom su i dalje istraživali kockarnicu. Piće im stigne za samo nekoliko trenutaka. Viktor plati i mladiću koji ih je poslužio ostavi bogatu napojnicu.

* * *

– Za kojim stolom sjede? – upita Hamilton. – Pokaži mi ih na ekranu ili približi kameru.

– Evo, tu su. Sad ću ti ih približiti kamerom – reče Anthony i daljinskim upravljačem pokuša fiksirati kameru u željenom smjeru.

– Koliko su tu?

– Otprilike sat vremena. Otkad su došli samo se motaju među stolovima. Maloprije su sjeli u bar. Došli su crnom limuzinom koju su parkirali na drugoj strani ulice. Ovaj lijevi – Anthony pokaže prstom Mihailova na ekranu – presvukao se u automobilu. Zabilježeno je sve na vrpci. Limuzina im je još vani. S ovim koji se presvukao došao je još jedan. Taj nije izlazio iz automobila. Pretpostavljam da su bar još dvojica u automobilu, ako ne i trojica.

– Prebaci na kameru koja gleda na njihov automobil.

Anthony skine sako. Uvijek je bio odjeven po posljednjoj modi. To je bilo i razumljivo. Bio je relativno mlad i želio je dobro izgledati. Održavanje izgleda bila mu je neka vrsta hobija. Kosa mu je uvijek bila uredno ošišana i zalizana. Upotrebljavao je uvijek isti gel, losion poslije brijanja, žilete i sve ostalo što ide uz to. Želio je privlačiti pozornost i to nije krio.

Anthony se ispriča Hamiltonu zbog male stanke i odmah pritisne tipku na daljinskom upravljaču. U sekundi se pokaže slika.

– Ova limuzina – Anthony ponovno pokaže prstom na ekranu – iz nje su izašli. To je njihov auto.

– Donesi mi vrpce. Želim vidjeti kako su došli.

– Tu su, već sam ih ponio sa sobom – Anthony gurne vrpce u video.

Hamilton u tišini pogleda dolazak Mihailova i Viktora u kockarnicu. Sve je bilo onako kako mu je Anthony ispričao.

– Pusti vrpce na kojoj se vidi kad su ušli – reče Hamilton.

Anthony izvadi vrpce i gurne onu koju je Hamilton tražio.

– Evo ih, jasno se vide kako razgledavaju. Kao da nešto traže. Vidiš?

– Da – Hamilton zastane. Opazio je svjetlucanje s Viktorova prsta. – Vрати vrpce lagano unatrag.

Anthony prevrti vrpce.

– Dobro, stani. Pusti usporeno. – Hamilton se zapilji u ekran. Izraz njegova lica odjednom se promijeni. – Vрати još jednom i opet uspori.

– Anthony ga poslušati i učini kako je Hamilton zapovjedio.

Hamiltonov pogled bio je uperen prema bljesku što je dolazio s Viktorova prsta i on prepoznaje pečatnjak u obliku slova “V”.

To ga uznemiri. Nije znao što da misli. Nadao se da nije u pravu. Uvjeravao je sam sebe da je to slučajnost i da nema veze s njim.

– Ne poduzimaj ništa – promuća Hamilton. – Vrpce mi ostavi. Ne želim biti uznemiravan.

– Nešto nije u redu? – zapita Anthony. Odmah je opazio promjenu raspoloženja svoga inače hladnokrvnog poslodavca.

– Učini kako sam ti rekao. Pozvat ću te poslije.

Anthony ustane i izađe iz Hamiltonova ureda.

Hamilton još jednom prevrti vrpce. Bljesak je jasno pokazivao da je riječ o pečatnjaku u obliku slova “V”. Učini to još nekoliko puta. Nije bilo sumnje.

Izbezumljeno ostane gledati u zaustavljenu sliku. Na ekranu je bila njegova prošlost. Znao je da će se kad-tad ponovno susresti s njom. Nije znao da će to biti ovako naglo i slučajno.

Ustane i pogleda u kockarnicu kroz prozor u svome uredu. Pogled mu potraži stol za kojim su sjedili Mihailov i Viktor.

Viktor i Mihailov ustanu. Dok su izlazili, još su jednom bacili pogled na gužvu oko kockarskih stolova. Ubrzo nestanu iz Hamiltonova vidokruga.

Hamilton se okrenu i sjedne za stol. Putem monitora isprati izlazak Viktora i Mihailova iz kockarnice.

– Jesi li ti taj kojega progonim? – izusti glasom u kojemu se osjećala prikrivena mržnja.

* * *

– I, kako je bilo? – upita De Sica. – Dugo ste se zadržali.

– Naš budući prijatelj ima ukusa, kao što sam to i naslućivao – odgovori Viktor.

– Kad ćeš ga potražiti?

– Još večeras. Želim ga upoznati večeras.

– Da ga čekamo dok se ne pojavi? To bi moglo trajati cijelu vječnost! Osim toga, u pet sati ujutro stižu Vittovi ljudi po novac.

– Ništa ne brini. Smjestit ćemo te na sigurno. Za to se Mihailov pobrinuo. Ja se nakon toga vraćam pred kockarnicu. Sam ću prići Hamiltonu i dovesti ga k tebi.

– Nemam ništa protiv toga, ali mislim da si to sve prejednostavno zamislio.

– Ti se ništa ne brini. Sve prepusti meni.

– U redu. Krenimo onda. Ne osjećam se baš tako sigurnim. Ne želim se previše poigravati sa srećom.

– Krenimo – naredi Viktor. – Vremena za razgovor bit će poslije.

* * *

– Novac dostavi što prije – zapovjedi Hamilton. – Makni čuvara s ulaza. Želim da sve izgleda normalno.

– Jesi li siguran da ti ne prijeti nikakva opasnost? – upita Anthony. – Ona dvojica očito su nešto tražili. Mislim kako nije pametno da se izlažeš opasnosti.

– Nema opasnosti. Jedan od te dvojice potražiti će me. Vjerujem da će to biti još večeras. Ne znam o čemu je riječ, ali znam da me ne želi ukloniti.

– Da te ipak nadzire netko?

– Ne, nije potrebno. Ne brini se. Ovakvih situacija bilo je i prije.

– Dobro. Bit će kako si rekao.

14.

Nakon sastanka pukovnik Barkley uljudno je pozvao Simona na kratak razgovor u ured. Simon se nije protivio njegovu pozivu. Za njega je bilo najvažnije da se što prije krene na posao.

– Pa, pukovniče... Što vas to toliko muči? – upita Simon.

– Vi. Vrlo ste lukavi – odgovori pukovnik Barkley i natoči Simonu i sebi viski. – Tko je zakuhao sve ovo?

– Ne znam o čemu govorite, pukovniče. Mislio sam da će ovo biti kratak razgovor koji se tiče naše buduće suradnje. Sastanak je bio vrlo precizan što se tiče davanja informacija.

– Otkad se bavite špijunažom? – upita pukovnik i doda Simonu čašu.

– Koliko ste dugo vi Crnac? – upita Simon s prizvukom provokacije u glasu.

Pukovnik se nasmije i pogleda Simona u oči. Otpije viski i sjedne za radni stol.

– Volite se igrati, zar ne? Za vas je sve ovo velika igra! – pukovnik će gledajući Simona u oči.

– Možda. O meni znate sve. Vaša pitanja samo su gubljenje vremena. Jasnije je dogovoreno tko je za što zadužen. Naša međusobna ili, ako baš hoćete, međunarodna suradnja nužna je, pukovniče.

– To je točno. O tome nije riječ. Zanima me tko ste vi zapravo. CIA vam drži leđa, a Bijela se kuća s time slaže.

– Znao sam ja, pukovniče. Simon Thom, Francuska obavještajna služba.

– Kako zamišljate našu suradnju? Imate ovlasti, ali ništa ne smijete poduzimati iza mojih leđa. Takve bi akcije uzurjale Bijelu kuću.

– To je vaš posao. Mene Bijela kuća uopće ne zanima. Ja radim za svoju vladu. Tamo dolje, na Balkanu, štitim svoje vojne postrojbe. Previše ih je poginulo. Ne želim da i dalje ginu – Simon otpije viski i prodorno pogleda pukovnika. – Kao i vi, želim suradnju. Ovakvim pristupom nećete ništa postići. Želite li da vas nešto upitam?

– Pitajte.

– Koliko ste godina imali kad su vam oca ubili pripadnici KKK?

Pukovnikove oči bljesnu. Naglo ustane i krene prema Simonu. Simon se ne pomakne. Lice mu je bilo bez izražaja.

– Vjerujem da je ovo kraj našega malog rata. Bilo bi vrijeme da se smirite, pukovniče – reče Simon pukovniku koji se zaustavi nekoliko koraka od Simona. – Ta je informacija povjerljiva. Malo je ljudi zna. Među njima sam i ja. Sami ste rekli da vas mogu nešto pitati. Moje pitanje samo je odgovor na vaše o tome otkad se bavim špijunažom.

Pukovnik Barkley ponovno sjedne za radni stol. Bio je uzrujan i to se jasno vidjelo.

– U redu. Što imate na umu?

– Prije odgovora, želim vam nešto objasniti. Moj cilj nije da vas uništim ili prikažem kao nesposobnjakovića. Znam da ste sposobni i vrijedni. Ovo nije vaš prvi zadatak na terenu. Pentagon vas cijeni. Vašu slavu nitko neće uzeti.

– Objasnite to malo preciznije.

– Ne zanima me tko će ovo voditi. Želim da se odigra što prije. Poginulo je nekoliko mojih ljudi. Ja ne želim biti sljedeći. To je jedini interes koji imam u svemu ovome. Koji je vaš interes, pukovniče?

– Ovo ne smije propasti. To je moj interes. Mirovni je plan nastao kad je Europa zakazala. SAD su imale velik uspjeh u Zaljevu. To isto želimo i s ovim planom. Prvi put imam odriježene ruke za akciju.

– Još ste mladi, pukovniče. Neke stvari tek trebate naučiti. Patriotizam je vrlo osjetljivo emocionalno stanje.

– Možda. Ipak, ova je akcija nešto što sam dugo čekao. Zaljev se ne može uspoređivati s poslom koji je pred nama.

– Onda krenimo na posao, pukovniče.

– Koja je uloga Moffita u svemu ovome?

– To ste sami čuli. Njegovi agenti prošli su najgore.

– Ne želim ga u blizini.

– Niste jedini. Svi se žale na njega. No, bez njega ovo neće ići. Na takve ideje ja ne pristajem.

– Ne mislite li da je on ovo već previše zakuhao?

– Moje mišljenje ne utječe na događaje oko nas. U ovom trenutku Moffit je bitna karika u poslu kojim se moramo pozabaviti.

– Vratimo se mom pitanju. Kako ste zamislili daljnje akcije?

– Na to ću vam odgovoriti u Zagrebu.

– Kako to mislite?

– Jedna osoba pobrinut će se za dio akcije, ona je nužna da bi ovo uspjelo. Ime osobe ne mogu vam otkriti.

– Ipak, molim vas da mi objasnite njegovu ulogu.

– Na njega se možemo osloniti. Neka zasad ostane u tajnosti i on i njegov, recimo to tako, zadatak.

– Mislio sam da ćemo iskreno razgovarati. Nova osoba u ovoj akciji prije bi mogla smetati. To više što je držite u tajnosti.

– Zbog toga se ne morate uzrujavati. Ta je osoba na našoj strani. Nije pozvana na ovaj sastanak zbog vlastite sigurnosti. Naravno, Moffit zna o kome je riječ. Osoba o kojoj govorim ne voli Moffita. Tu se slažete u mišljenju.

– Vidim da pokušavate biti duhoviti. Imam osjećaj da pripremate teren za naš zajednički susret. Jesam li u pravu?

– I sami znate koliko vas cijene u Pentagonu. Zar zaista mislite da ne želim s vama surađivati?

– Niste mi odgovorili na pitanje – mirno će pukovnik.

– Vjerujem da sami znate odgovor na to pitanje. Ponavljam još jednom – želim da naša suradnja protekne bez većih nesuglasica. Zapravo, želim da uopće nemamo nesuglasica. Nadam se da me shvaćate, pukovniče.

– Budite uvjereni u to. Ipak, zamolio bih vas nešto.

– Recite.

– Želim da razbijete tu tajnovitost koja vas okružuje. Mislim da to nije potrebno. Slažete li se?

– Slažem se. Kad dolazite u Zagreb? – upita Simon.

– U roku od 48 sati. Zašto vas to zanima?

– Javite se čim sletite u Zagreb. Vjerujem da ćete htjeti upoznati jednog našeg prijatelja iz sjene.

– To bi bio znak za početak naše iskrene suradnje – pukovnik će očito zadovoljan.

Simon ustane. Pukovnik ga isprati iz ureda te se srdačno pozdrave.

DRUGI DIO

15.

Vrijeme u Zagrebu bilo je kišovito. Vjetar je nosio hladan zrak kroz gradske ulice. Prolaznici su se stiskali ispod kišobrana, mrzovoljni zbog lošeg vremena.

Bijeli taksi polako se probijao kroz Gundulićevu ulicu. Promet je bio gust. Kolone automobila provlačile su se kroz grad kao kakva golema zmija.

Hamilton je šutke sjedio na stražnjem sjedalu taksija. Vozač je pokušao razgovarati s njim, no Hamilton je samo kratko odgovarao dajući mu na znanje kako ne želi razgovarati. Vozač je to teška srca prihvatio.

Automobil se zaustavi na uglu Gundulićeve i Varšavske ulice. Hamilton plati vozaču i izađe. Taksi se ponovno ubaci u gustu kolonu koja se sporo vukla prema Ilici.

Hamilton krene prema kući s brojem 13. Tmurna lica uđe. I ovaj put haustor je bio tih. Uputi se prema dizalu i prisili se da uđe u njega. Pritisne gumb s brojem 5.

Uz škripu i laganu trešnju staro dizalo krene prema petom katu. Stigavši na peti kat uputi se prema stanu na čijim vratima nije bilo imena. Izvadi snop ključeva i jedan gurne u bravu. Uz lagani škljocaj vrata se otvore.

Stan je bio prazan i zamračen. Ustajali zrak zapljusne ga i prene iz razmišljanja. Spusti torbu i zatvori vrata. Krene prema prozoru u dnevnoj sobi i otvori ga. Nekoliko trenutaka zadrži se kraj prozora gledajući tornjeve zagrebačke Katedrale.

Bio je u raspoloženju najgore vrste. Nije znao što da čini. Osim toga, ispunjavala ga je želja za osvetom. Dugo ju je čekao. Ali osjećao se i prevarenim. Znao je da mu je Simon nešto prešutio. To je bilo ravno izdaji. Prije nego što se osveti želio je doznati zašto je Simon to učinio.

Hamilton dohvati telefon koji se nalazio na Simonovu radnom stolu. Okrene šesteroznamenasti broj.

– Krešo – javi se glas. – Što je bilo?

– Ništa što bi se mene ticalo. Nije onaj koga očekuješ – progovori Hamilton.

- Tko je? – ljutito upita Krešo.
- Onaj kome duguješ.
- Do vraga! Hamilton!
- Izvrsno pamćenje. Baviš li se još starim poslom? – upita Hamilton.
- Da. Gdje si ti?
- U Zagrebu.
- U Zagrebu?! Mislio sam da se nikad nećeš vratiti.
- Mnogi to misle. Gadno će se iznenaditi kad me ugledaju.
- U to ne sumnjam! Što mogu učiniti za tebe?
- Trebam neke informacije.
- Da se nađemo na starom mjestu?
- Ne. Ne želim da se vijest o mom dolasku tako brzo proširi. Gdje je najzgodnije da se nađemo? Želim još neko vrijeme biti “nevidljiv”.
- Kako ti kažeš. Na Jarunu. Oko ponoći. Pridi dvojici u odorama koji će sjediti na terasi diskoteke. Oni će te dopratiti do mene.
- Vidimo se – Hamilton prekine liniju.

* * *

Simon žurno uleti u svoj zagrebački stan. Bio je umoran i želio se što prije odmoriti. Prošao je naporan put. Prvi put od djetinjstva povraćao je u zrakoplovu. Mučnina koja se javila nakon toga nije prolazila. To se vidjelo na njegovu licu, bio je blijed.

Brzim pokretom ruke Simon upali svjetlo u hodniku stana. Istog trenutka težak udarac pogodi ga u glavu i sruši na pod. Činilo mu se da će se onesvijestiti. Pokuša pogledati tko ga je udario. Umjesto odgovora, znažan udarac zarije mu se u trbuh. Istog časa počne povraćati.

- Ostario si, Simone! Više nisi brz kao nekad.
- Proklet bio! – izusti Simon. – Što ovo treba značiti? Mislio sam da se ne mrzimo! Što ovo znači, Hamilton?!
 - To sam i ja mislio. No, onda sam susreo stanovitog Viktora. Mislim da ti je ime i više nego poznato.
 - O njemu znam koliko i ti – Simon će pridižući se.

– Sada ja o njemu znam više nego ti. Bolje ti je da počneš pričati. Ne bih te želio pretvoriti u leš – hladno odgovori Hamilton.

Simon ga pogleda. Hamiltonove oči bile su pune bijesa. Simona je najviše iznenadio pištolj koji je bio uperen u njega.

– Spusti to. Neće ti trebati – smireno će Simon teturajući prema Hamiltonu.

– To ćemo još vidjeti – reče Hamilton i još jednom snažno udari Simona u trbuh.

Ne mogavši izdržati udarac, Simon se strovali na pod i opet povrati. Izbljuvak na podu bio je pomiješan s krvlju koja mu je kapala iz nosa.

– Dosta! – očajnički drekne Simon. – Bijes čuvaj za Viktora!

Hamilton na trenutak zastane. Simon je bio tu pred njegovim koljenima. Bijes je učinio svoje i on ponovno počne zdravo razmišljati.

– Operi se. Nakon toga ćemo pričati – reče Hamilton i krene u dnevnu sobu.

– Nadam se – zajeca Simon i još jednom povrati.

Nakon što se oprao i sudio, Simon uđe u dnevnu sobu nesigurnim korakom. Mučnina se pretvorila u neizdrživu bol. Hodao je pognuto. Kako je bio visok i mršav, pokušavao je pronaći položaj u kojem će ga što manje boljeti. Gotovo instinktivno priđe radnom stolu i sjedne u naslonjač.

– Nisi normalan – reče Simon.

– Tko je on?

– Vjerujem da znaš i sâm. Ovakav doček nisam zaslužio.

– Lagao si. Od prvog trenutka znao si da je Viktor čovjek kojega tražim.

– To je samo donekle istina. Priča o njemu javila se tek poslije.

– Ostavio si zanimljivu poruku na stolu. Na njoj si nešto zaokruživao. To što si zaokružilo ticalo se mene. I to si mi prešutio. Zašto?

– Nije bilo vrijeme da to doznaš.

– Znači, opet si htio trgovati? Mogao si to izvesti i na drukčiji način.

– Nisam htio trgovati. To sam, priznajem, htio na početku. U međuvremenu bio sam u Pentagonu. Vrijeme je da sve doznaš.

– Neće biti potrebno. Želio sam samo čuti zašto si mi prešutio neke stvari.

– Nisam mislio ništa loše. Zbog toga si se napatio. Ovo si sve pogrešno shvatio.

– Možda, ali koliko ja patim i zašto – to je samo moja stvar. Ne treba mi dadilja. No, znam nekoga kome će trebati.

– Ne znam o čemu pričaš.

– Zvao si me da ti pomognem oko sranja koje imaš. Je li to točno?

– Naravno. Ne razumijem što će ti takav uvod. Reci što imaš! – ljutito će Simon.

– Kako je Moffit? – cinično upita Hamilton.

– Jebi se! Nazovi ga pa ga to sâm pitaj.

– Koliko želite toga Viktora?

– Ja ga ne želim. Želim samo razbiti organizaciju koja je pobila moje ljude.

– I ti ga jako želiš. Toga još nisi svjestan.

Simon se sledi. Hamilton je bio u boljem položaju, nešto je znao. I to što je znao, bio je ključ svega. Simon je polako slagao kockice u glavi.

– Reci mi što znaš!

– Ne. Tražio si moju pomoć. To ćeš i dobiti. Kako i kada – o tome odlučujem ja. Na to si i pristao.

– Reci mi što znaš! – ponovi Simon.

– Reći ću ti kad za to dođe vrijeme.

– Proklet bio!

– No, no, Simone. To je tvoja rečenica.

– Nisam znao da toliko uživaš kad se na nekome izivljavaš! Nije ni čudo što si jedan od glavnih u mafiji!

– Jesi li čuo za veliku eksploziju u jednoj tvornici, u strogo zaštićenom području, nedaleko od Moskve?

– Ne. Prvi put čujem.

– Nazovi Moffita. Možda on zna odgovor. Ili, još bolje, nazovi nekoga iz Pentagona.

– Ne bi li bilo bolje da mi ti to objasniš?

– Kad to otkriješ, dobit ćeš ostatak priče. Ovo je moja igra. Od danas se igra po mojim pravilima. Htio ti to ili ne. Ako mi netko

stane na put, ubit ću ga bez razmišljanja. Vidjet ćeš, ova će ti se igra svidjeti!

– Sudeći prema početku, sumnjam da ću u njoj uživati – bezvoljno odgovori Simon.

– Sami ste za to krivi. I ti i Moffit. Prije svega, slijedili ste pogrešne tragove. Na kraju vam je i Pentagon sjeo na vrat. Sad ste u još gorem položaju nego prije.

– Ne znam na što ciljaš.

– Pa, zar ne vidiš?! Imaš mene na vratu. Nema ničeg goreg od toga!

– Hvala na lijepim riječima. I što sad? Prelatio si me i rekao svoje. Što očekuješ od mene? – upita Simon.

– Potrudi se da neke stvari sam otkriješ. Maloprije sam ti rekao da upitaš nekoga za eksploziju nedaleko od Moskve. Kad to doznaš, javi mi se. Bit ću na staroj adresi.

– Znači, odlučio si se vratiti?

– Ne. Odlučio sam se osvetiti!

16.

Iako kiša više nije padala, bilo je i dalje vrlo hladno. Hamilton je mirno šetao kraj Jarunskog jezera. Dugo nije bio u ovom kraju. Začudio se kako je izraslo naselje oko jezera.

Nekad je to bio prilično napušten kraj. Jezero je bilo prava baruština u koju se nemilice bacao otpad.

Danas je slika sasvim drukčija. Jarun je novo zagrebačko naselje. Jezero, zapravo nekoliko jezera, uređeno je i pretvoreno u gradsku atrakciju. Riječju, živjeti na Jarunu postalo je izazovno.

Kafići pokraj kojih je Hamilton prolazio bili su pusti. To i nije bilo ništa čudno. Vrijeme je otjeralo sve posjetitelje. Doista, bilo je bolje ove večeri ostati kod kuće.

Veliki reflektor bacao je snopove po oblačnom nebu. Hamilton zaključio da je stigao do odredišta. Doduše, znao je sve o novom izgledu Jaruna, ali nikad ga nije posjetio.

Za nekoliko minuta stigao je do terase diskoteke. Bila je prazna. Stolovi i stolci bili su poslagani u jednom kutu. Na improviziranom ulazu nalazio se lanac s lokotom.

Hamilton preskoči lanac i zakorači na terasu. Provjeri desnu stranu kaputa. Pištolj je bio na mjestu. Nosio ga je za svaki slučaj. Ljudi s kojima je nekad radio promijenili su se. A svi odreda nešto su mu dugovali. I svi su imali nešto zajedničko – nitko od njih nije volio vraćati dugove.

– Terasa je zatvorena – Hamilton začuje dubok glas koji je dolazio negdje iz mraka.

– Znam – odgovori Hamilton i desnu ruku položi na pištolj.

Pred njim se pojavi krupan čovjek u odori.

– Onda, što tražite tu? – Ljudeskara priđe Hamiltonu neprijateljski raspoložena.

– Tražim nekoga. Možda mi možete pomoći – mirno će Hamilton.

– Crni, dođi ovamo! – vikne ljudina. – Imam problem!

– Ne bih rekao da sam vam ja problem, gospodine.

– Šuti! – izdere se ljudina.

Iz mraka terase pojavi se još jedna ljudska gromada. Bio je jednako odjeven. Za razliku od prvog, ovaj je imao opasač s pištoljem.

- Što se zbiva? – upita gorostas s pištoljem.
- Crni, ovaj traži nevolje! – spremno odgovori prvi.
- To nije istina! – poviče Hamilton. – Rečeno mi je da dođem na ovu terasu.
- Da? – upita ljudina imenom Crni.
- Ma daj, Crni! Vidiš da tip sere.
- Saberi se, Muc – nastavi Crni. – Pusti ga da kaže što hoće.
- Gdje je Krešo? – upita Hamilton.
- A tko si ti? – upita Crni.
- Hamilton.
- Tebe i očekuje.
- To znam i bez vas dvojice! – ljutito će Hamilton.
- Samo kažem. Krešo je tamo, na starom mjestu. Rekao mi je da vam samo to kažem.
- Hvala. Uvijek ste tako neprijateljski raspoloženi?
- Ne seri. Možda nećeš danas ni vidjeti Krešu – reče Muc i krene prema Hamiltonu.
- Ne bih to radio na tvom mjestu – hladno odgovori Hamilton.
- Krešo vas očekuje – reče Crni i zaustavi Muca.
- Hamilton ode s terase i okrene se. Dvojicu gorila više nije vidio. Ubrza korak prema mjestu na kojem je bio Krešo.
- U daljini Hamilton ugleda skupinu ljudi i automobil s upaljenim farovima koji je bio okrenut prema njima. Po pokretima se vidjelo da su u žestokoj raspravi.
- Hamilton opazi puteljak koji vodi prema toj skupini. Bez razmišljanja krene njime. Puteljak je bio malo blatnast, ali nije ga bitno usporio.
- Hajde, nemamo više vremena! Nema lova! Sredi to! – do Hamiltona dopre njemu dobro poznat Krešin glas. – Dosta je bilo zajebancije!
- Hamilton zastane. Sad je jasno vidio što se zbiva na obali jezera. Krešo je bio okružen dvojicom svojih gorila. Ispred njih na podu bio je njemu nepoznat čovjek. Taj čovjek bio je očito uplašen. Arkada desnog oka bila mu je razbijena.
- Pripremi vreću! – zapovjedi Krešo. – Nemam više živaca mirno razgovarati s ovim bijednikom.

Krešine gorile smjesta skoče i podignu čovjeka s mokre trave. Jedan od njih ostane pridržavati čovjeka koji je jedva stajao na nogama. Drugi otrči do automobila i u trenutku se vrati s velikom jutenom vrećom u ruci.

– Ne, molim vas, ne...! – zajeca čovjek.

U trenutku jutena vreća bila mu je preko glave. Idućeg trenutka bio je prekriven vrećom od glave do pete. Gorile ga zamotaju debelim užetom. Kraj konopa privežu za kuku automobila. Čovjek je cijelo vrijeme jecao. Hamilton to nije mogao čuti jer je vreća prigušila zvukove.

– O.K., baci ga! – ponovno naredi Krešo.

Vreća s čovjekom u sekundi se nađe u hladnoj vodi. Čovjek u vreći počne se koprcati. No, što se više koprcalo, to je vreća sve brže tonula. Koprcanje je trajalo vrlo kratko. Vreća s čovjekom ubrzo je potonula.

– Izvadi ga – zapovjedi Krešo.

Gorile ponovno upregnu snagu i izvade nesretnika na obalu. Nesretnik se i na obali koprcalo ne bi li se dokopao slobode.

– Baci ga! Još je u dobrom stanju – mirno reče Krešo i zapali cigaretu.

Nesretnik se u sekundi ponovno našao u Jarunu. Ovaj put nije se bacakao. Tamno jezero proguta vreću.

– Izvadi ga. Dosta je bilo. Vjerujem da je naučio lekciju – Krešo ponovno naredi svojim ljudima.

Hamilton, zasićen prizorom, krene prema zancu.

– Zaista dojmljivo! – prokomentira Hamilton. – I španjolska inkvizicija poželjela bi te u svojim redovima!

Svi se prisutni iznenade Hamiltonovom neočekivanom pojavom. Krešine gorile na brzinu izvuku nesretnika i zauzmu borbeni položaj. Pokretom ruke Krešo im pokaže da je sve u redu.

– Nisam znao da ti se sviđaju ovakvi prizori. Koliko me već promatraš – upita mirno Krešo.

– Dovoljno dugo da zaključim kako si i dalje nemilosrdan. Katkad mi je žao što sam te upoznao. Ne volim ljude tvoga kova.

– Uvijek sam volio tvoju iskrenost. I ja moram od nečega živjeti. Ovaj ovdje nije platio dugove. Ovo je samo prijateljsko uvjerenje.

– Ja preuzimam njegov dug! – reče Hamilton. – Vadi ga iz te vreće!

– Duhovito. Dobro, nek ti bude. Vadi tu budalu iz vreće. Došao je njegov spasitelj.

– Krešo, nisam se došao nadmudrivati. Želio bih vratiti na mjesto neke stare, nedovršene stvari. Na tvoju veliku žalost, i ti pripadaš tom krugu.

– To što ti dugujem, to je u redu. No, ne volim kad mi se miješaš u posao – nervozno odgovori Krešo, još jednom pokazujući rukom svojim gorilama da je sve u redu.

– To mi dopušta sadašnji položaj prema tebi. Osim toga, zaboravljaš važnu činjenicu – sve što radiš naučio si od mene. Ja sam te stvorio. Da me nije bilo, danas bi još kopao kanale. Prema tome, mogao bi pokazati bar malo poštovanja – hladno reče Hamilton probadajući pogledom Krešu.

Krešo ništa ne odgovori. Hamiltonov pogled bio je ubojit. Znao je koliko je sve ovo što mu govori ozbiljno. Krešo skrene pogled u strani usmjeri ga prema beskonačnoj tami koja je ispunjavala prostor oko jezera.

Hamilton se osmjehne. Ni njemu nije bilo lako. Davno je otišao iz Zagreba. Utjecaj koji je nekad imao izgubio se. Ipak, neke riječi bile su dovoljne da ga vrati.

Bila je čista sreća pogoditi te riječi.

– Što želiš, Hamiltone? – upita Krešo i dalje gledajući u tamu.

– Informacije.

– O čemu?

– Tko je još od stare ekipe u poslu?

– Još trojica. Nik, Dugi i Mali. Malog možeš naći oko ponoći na autobusnom kolodvoru.

– Da.

– Što je s tobom?

– A što bi bilo? Bavim se poslom koji sam naslijedio od ekipe. Ne žalim se.

– Kakva su ti poznanstva? Zanima me vojska i tajna služba.

– Imam nekoliko poznanstava. S nekima sam i odrastao.

Krešo je znao sve i svakoga. U tom smislu bio je vrlo dragocjen za Hamiltona. No, nikad ga nije osobito cijenio zbog posla kojim se bavio.

Krešo je bio, tako je sam sebe volio opravdati, čovjek koji svoj kapital daje nekome drugome i vraća ga uz kamate. Na ulici su ga zvali lihvarom.

Posao je počeo davno, u doba kad se bavio švercom cigareta. Bilo je to još u bivšoj državi. Kapital koji je stekao švercom brzo je pretvarao u još veći posuđujući ga drugima uz visoke kamate. Nikad se nije brinuo da mu novac neće vratiti.

Kad bi se i pojavila takva situacija, vrlo brzo ju je rješavao. U početku je to radio sam jer je fizički bio dobro građen. To nije bilo ništa čudno, odrastao je na ulici. U životu je prošao kroz nekoliko popravnih domova i zatvora. Kad je posao krenuo, stvorio je malu organizaciju koja se bavila posuđivanjem i iznuđivanjem. U tom poslu bio je najjači u Zagrebu.

– Vidim da ti posao ide kao i prije – Hamilton će s namjerom da od Kreše dozna stanje u Zagrebu.

– I bolje nego prije. Nema tekućeg kapitala, kako se to ovdje popularno zove. Nema gotovine. Svima treba lova za nešto. – Krešo ponovno pogleda u Hamiltona. – To je bolest današnjice. Hrvatska je prekrivena nevidljivom mrežom neplaćenih dugova. Svi su u isto vrijeme i dužnici i vjerovnici. Vjeruj mi, ja to najbolje znam.

– Rat je prohujao ovuda.

– Da, to je istina. No, dosta se toga vuklo još iz stare države. Ja se ne bunim. Posjedujem nekoliko lokala u središtu i, iskreno rečeno, ne znam koliko stanova. Ljudi mi dolaze i traže. Nešto malo uspiju vratiti, a onda padaju u moju nemilost. Ovaj tu... – Krešo pokaže na nesretnika kojega je nekoliko trenutaka prije bacao u jezero – Ovaj tu duguje mi, s kamatama, dakako, više od 200.000 maraka. Pitaj ga kako je zaglibio. Uložio u neke kamione. Mislio je da ima siguran posao. Kamione mu preuzela vojska jer su im trebali za prijevoz. Znaš i sam što se tu sve događalo dok te nije bilo. Jedino što je pogriješio bio je kapital. To nije imao. Došao je k meni i zadužio se. Sad nema više ništa.

– Sve si mu uzeo?

– Naravno. I još je pokušao pobjeći. Našli smo ga na nekom parkiralištu kako spava u ofucanoj kamp-kućici. Ne bismo ga pronašli da je skinuo registarske pločice s kućice. Neki moji prijatelji iz MUP-a dojavili su mi gdje mu je kamp-kućica.

- Zanimljivo. Kako si znao da ima kamp-kućicu?
- To je najbolji dio. Nećeš vjerovati, ali ta je kućica, zapravo, moje vlasništvo. Kreten se zadužio i dao mi je kao polog.
- Ostavi ga na miru. Pusti ga da ode. Zaboravi njegov dug. Ako se njemu što dogodi, dogodit će se i tebi.
- Mislio sam da samo želiš informacije. – Krešo ga pogleda bijesnim pogledom.
- Odvedi me do Dugog. Naravno, i ovog nesretnika vrati u njegovu kamp-kućicu.
- Ako te to baš toliko veseli. Vas dvojica! – Krešo pozove svoje gorile. – Vratite se Crnom. Kreten ide u moj automobil zajedno s mojim zancem.
- Gorile samo kimnu glavama i uskoro nestanu u tami puteljka kojim je Hamilton stigao.
- Ulazi unutra! – Krešo se izdere na nesretnika koji je bio sav izbezumljen. – Danas je tvoj sretan dan!

17.

Golema zgrada autobusnog kolodvora Hamiltonu se učini pomalo neprirodnom. Dućani su bili osvijetljeni prigušenom svjetlošću. Samo je blještao crveni natpis "Peep Show".

Hamilton se polako približavao zgradi. Pogledom potraži sat koji se nalazio pri samom vrhu zgrade na desnoj strani. Vrijeme nije mogao pročitati jer sat nije bio osvijetljen. Otpuhne i pogleda na ručni sat. Bilo je dva sata i pedeset minuta. Već i pomisao na vrijeme ubrza mu korak.

Stube glavnoga ulaza bile su prazne. Hamilton ih gotovo pretrči i zakorači u unutrašnjost kolodvora. I tu je bilo tiho i pusto.

Šalteri za prodaju karata bili su prazni i mračni. Samo je jedan bio osvijetljen, ali unutra nije bilo nikoga. Prostor ispred panoa s voznim redom također je bio prazan.

Tek malo življe bilo je u kafiću nekoliko desetaka metara ispred glavnoga ulaza. Uobičajeni glasni povici nekolicine pijanih gostiju odzvanjali su cijelim kolodvorom.

Ne razmišljajući previše, Hamilton krene prema kafiću. Unutra je bilo samo šest gostiju. Bučni pijani glasovi pripadali su trojici gostiju koji su na stolu ispred sebe imali nekoliko praznih pivskih boca. Preko puta njih sjedila su dva vojnika. Bili su umorni. Hamilton pretpostavi da su samo u prolazu i da čekaju vrijeme polaska svoga autobusa.

U kutu je sjedio nizak mladić crne masne kose. Bio je odjeven u crne hlače i jaknu smeđe boje. Odjeća mu je bila prljava, kao i cipele na nogama.

Brojao je sitniš ispod stola. Pritom su mu se usnice lagano micale. Želio je izbjeći svaku pogrešku u računu i ponavljao je sebi u bradu broj do kojega je došao.

– Nadam se da ti se račun slaže! – reče Hamilton i sjedne za mladićev stol.

Mladić se zbuni. Cijelo njegovo tijelo streslo se kad mu je Hamilton prišao. Zbunjeno digne glavu i pogleda Hamiltona. Ugledavši ga, još se jedanput strese.

– Ham! – zaprepašteno će mladić.

– Bok, Mali. Još nisi našao pristojan posao?

– Prepao si me! Znaš da to ne volim. Svakakvi danas hodaju gradom. Eto, neki dan...

– Pusti to, Mali. Znam kakav je današnji svijet – Hamilton prekine Malog. – Došao sam u Zagreb nešto obaviti.

– I, što ima kod tebe? Čuo sam da ne koristiš moj stan.

– Ništa. Dobro sam.

– Vidim da si raspoložen za priču!

– Oprosti, ali zbunjen sam. Nisam te očekivao. Rekao si da se nećeš vratiti.

– I ja sam to mislio...

– Došao si za stalno?

– Ne. Došao sam obaviti posao. I ti ćeš mi trebati.

– Volio bih kad me ne bi trebao. Bojim se ljudi s kojima radiš.

Svi me ismijavaju – reče Mali i spusti pogled na stol.

Hamilton ga pogleda. Mali mu nikad nije bio jasan. Nekoliko puta nudio mu je posao, ali Mali je odbijao. Uvijek je govorio da je posao kojim se bavi puno zanimljiviji od posla koji mu on nudi. Nije mu bilo važno koliko će zaraditi. Zapravo, zarada je bila i najveći problem u poslu kojim se bavio.

Malog su katkad zvali i “Žicer”. Svakodnevno je krstario ulicama Zagreba i “žicao” sitan novac. Na kraju svakog dana odlazio bi na autobusni kolodvor, u ovaj kafić, i brojao novac.

– Pusti druge. Nitko neće ni znati da si i ti upleten.

– Upleten? – preplašeno će Mali.

– To se samo tako kaže. Ne moraš se brinuti. Ništa ti se neće dogoditi.

– Ako ti tako kažeš. – Mali zastane i rukom obriše nos. – Tvoj stan...

– Sanja ga koristi.

– Ideš tamo?

– Da.

– Mogu li tamo prespavati?

– Naravno. To me ne trebaš ni pitati.

– Hvala. Pričekaj još trenutak. Nisam zbrojio novac do kraja.

– Učinit ćeš to u stanu. Idemo. – Hamilton ustane.

– U redu. Stvarno si me iznenadio – reče Mali ustajući.

Hamilton i Mali krenu prema izlazu iz kolodvorske zgrade.

Mali je malo šepao na desnu nogu pa je Hamilton morao hodati polaganije.

– Idemo taksijem. Umoran sam – reče Hamilton.

– Kako ti kažeš.

Obojica se upute prema taksi-stajalištu koje se nalazilo pokraj dolaznih perona. Sjednu u prvi slobodan taksi.

– Dobra večer! – pozdravi ih taksist. – Gdje želite? Ej, Mali! Nisam te odmah prepoznao!

– Dobra večer, Miha. Ovo je moj prijatelj. Kod njega ću prespavati – reče Mali.

– Drago mi je. Gdje da vas odvezem? – upita Miha.

– Vrbik – odgovori Hamilton. – Ja ću vam reći gdje da skrenete kad dođete tamo.

– Nema problema. I, Mali, kako je? Nisam još bio gore danas na kavi.

– Sve je isto. Mira danas radi – odgovori Mali.

– Mira!? E, nisam je dugo vidio. Čuo sam da je bila bolesna.

– Da, nije je dugo bilo – reče Mali i pogleda Hamiltona koji je nezainteresirano gledao prazne zagrebačke ulice. – Ne mogu sad pričati. Moj prijatelj je umoran.

Miha pogledom potraži Hamiltona u retrovizoru. Hamiltonovo nezainteresirano lice uvjeri ga da Mali ima pravo.

– Oprosti, Mali. Samo sam htio malo popričati – ispriča se Miha.

– Sve je u redu. Sutra ću opet biti gore – reče Mali.

U taksiju zavlada tišina. Hamilton je i dalje nezainteresirano gledao kroz prozor. Mali je izvadio nekoliko kovanica iz džepa i počeo ih brojati. Njegove usnice ponovno su se micale u ritmu brojanja.

– Tu skrenite – pokaže Hamilton dok se taksi približavao semaforu. – Kad skrenete, samo produžite. Nakon toga skrenite u drugu ulicu desno. Na prvom križanju stanite.

– Nema problema. – Miha još jednom pogleda Hamiltona u retrovizoru.

– Sanja vjerojatno zna da dolazim – obrati se Hamilton Malom. – Bit će budna.

Taksi se zaustavi gdje je Hamilton rekao. Miha pogleda na taksimetar.

– To je pedeset kuna – Miha će vraćajući taksimetar u početni položaj. – Noćna je vožnja malo skuplja.

– U redu je. Izvolite – reče Hamilton. – Laku noć!

Hamilton i Mali izađu iz taksija.

– Laku noć! Vidimo se sutra na kavi, a Mali? – doviknu Miha i pokrene taksi.

Stambena zgrada s pet katova i tri ulaza bila je ispred njih. Obojica krenu prema prvom ulazu iznad kojega je stajao broj 33. Zgrada je bila sive boje, a svi prozori bili su neosvijetljeni.

Hamilton nesvjesno pogleda prema petom katu. Ne opazi ništa novo. Nakon toga odgurne teška ulazna vrata i propusti Malog ispred sebe. Mali upali stubišnu rasvjetu i krene prema dizalu vadeći nekoliko ključeva koji su bili spojeni gumenom trakom.

– Idemo li liftom? Znam da ih ne voliš – začudi se Mali.

– Da – odgovori Hamilton, a Mali pozove dizalo, otvori vrata i uđe u njega. Za njim uđe Hamilton i zatvori vrata.

– Dobro došao kući – bojažljivo će Mali.

– Hvala – odgovori Hamilton i pokrene dizalo.

Za nekoliko trenutaka bili su na petom katu. Mali prvi izađe i ponovno upali stubišnu rasvjetu. Hamilton zatvori vrata i zastane.

S njegove lijeve strane nalazila su se crna vrata na kojima je bilo njegovo ime. Tijelom mu prostruje trnci. Bili su to trnci njegove prošlosti.

– Jesi li dobro? – zabrinuto upita Mali gledajući Hamiltona koji je stajao kao ukopan.

Hamilton se nakašlje i dlanovima protrlja lice. Još jednom pogleda u crna vrata stana. Duboko udahne, krene prema vratima i pritisne zvonce.

Na vratima se pojavi Sanja. Imala je dugu crnu kosu. Lice joj je davalo znakove umora.

– Mogao si mi javiti – izusti Sanja i nježno zagrlila Hamiltona.

– Nisam stigao – kratko odgovori Hamilton. – Mali će noćas tu prespavati.

– Nema problema. – Sanja pusti Hamiltona iz zagrljaja. – Udite – pozove ih pospanim glasom.

Obojica zakorače u stan. Mali u dugačkom hodniku skinje prljave cipele. Hamilton samo produži hodnikom i krene za Sanjom u kuhinju koja se nalazila u drugom dijelu stana.

– Jesi li gladan? – upita Sanja Hamiltona. – Zvao je neki Simon. Sutra u 11 sati je neki sastanak. Zamolio je da dođeš.

– Hvala. Trebao sam ti javiti da sam stigao. Očekivao sam poruku – reče Hamilton.

Na vratima kuhinje pojavi se Mali. Izgledao je malo zbunjeno. Nesigurno zakorači u kuhinju, natoči čašu vode i popije na iskap.

– Oprostite, ja sam umoran. Ne znam u koju sobu smijem – reče Mali.

– Evo, sad ću. Može u dnevnu sobu? – upita Sanja gledajući u Hamiltona.

– Ovo je tvoj stan. Ti odlučuješ – odgovori Hamilton.

Sanja samo kimne glavom i povede Maloga u dnevnu sobu. Makne zaštitne navlake s trosjeda i razvuče ga. Rukom pokaže Malome posteljina složenu na jednom od naslonjača kraj trosjeda.

– Ovo ti je čista posteljina. Sâm je složi. No, prije toga se istuširaj. Ne možeš takav u krevet! – zapovjedi Sanja, a Mali pogne glavu kao da se stidi.

– Dobro – tiho prozbori Mali.

– Laku noć. – Sanja izađe iz dnevne sobe i uputi se u kuhinju.

– Nisi mi odgovorio jesi li gladan – reče Sanja ulazeći u kuhinju.

– Ne, nisam. Samo sam umoran – odgovori Hamilton.

– I, zašto si se vratio? Rekao si da se nećeš vraćati.

– To je najčešće pitanje koje čujem u posljednje vrijeme. Nitko me ne pita kako sam i što radim. Zanima ih samo zašto sam se vratio.

– Oprosti. Nisam te mislila uvrijediti. Nisi se javljao nekoliko mjeseci. Prije bi bar nazvao.

– Nisam znao da si se preselila u ovaj stan. Smiješno, je li?

– Gdje ćeš spavati?

– Kako izgleda moja nekadašnja soba?

– Nisam ništa mijenjala. Sve je ostalo onako kako si ti ostavio. Čak je zaključavam. Nikome ne dopuštam da uđe unutra.

– Hvala – prigušenim glasom promrmlja Hamilton.

– Muči te prošlost? Htio bi da se nisi vratio, ali ovaj povratak u Zagreb nisi mogao izbjeći. Što se zbiva?

– Nije važno. Ne želim te petljati u to. Ionako ću poslije svega otići.

- Kamo? U Italiju ili Francusku? Natrag među gangstere?!
- Taj svijet nije se promijenio. Ja ga ne mogu izbjeći. To tako mora biti. Vodim svoje kockarnice i ne petljam se previše u neke čudne poslove.
- Zašto ne ostaviš sve?
- Rekao sam ti – tako živim oduvijek. Prekasno je da se ostavim toga.
- Koliko ćeš ostati?
- Ne znam. Dok ne obavim posao. To je sve što ti mogu reći – odgovori Hamilton i krene prema hodniku stana.
- Laku noć – reče Sanja i rukom obriše suzne oči. – Ni sam ne znaš koliko mi je ovo teško.
- Laku noć. – Ne želeći komentirati Sanjine riječi, Hamilton izađe iz kuhinje i uputi se niz hodnik prema ulaznim vratima stana. Zaustavi se pred vratima sobe koja se nalazila točno nasuprot ulaznim vratima. Nesigurnim pokretom otvori vrata sobe. Uđe, napipa prekidač na zidu s lijeve strane vrata i upali svjetlo. Zatvori vrata za sobom i pogledom počne kružiti po sobi.
- Soba nije bila prevelika. Desna strana sobe bila je ispunjena garniturom bijelo-crnog namještaja. Bio je tu ormar za odjeću, te dvije vitrine sa staklenim vratima, ispunjene različitim knjigama. Namještaj je bio vrlo visok i dopirao je gotovo do stropa.
- Dva prozora nalazila su se na lijevoj strani. Ispod njih bio je drveni radni stol srednje veličine s uredskom pomičnom lampom. Zid kraj vrata bio je prazan.
- Odmah do radnog stola, uz desni zid, nalazio se krevet koji je bio prekriven šarenim prekrivačem. Na krevetu se nalazila i siva deka.
- Sredinu sobe zauzimao je mali stolić s hi-fi linijom, a pokraj nje stajala je ugašena noćna lampa i crni digitalni sat s ugrađenim radijem.
- Umornim korakom Hamilton krene prema stoliću i upali noćnu lampu, te se vrati do vrata i ugasi svjetlo koje je dopiralo iz okruglog bijelog lusteru što je visio sa stropa.
- Strovali se na krevet i prazna pogleda zablulji se u strop. Nakon nekoliko trenutaka oči mu se zatvore. No, umesto sna oblaci prošlosti ispune mu svijest. Sve jasnije i jasnije vidio je lik

djevojke kratke crvene kose i zelenih očiju. Ruke su joj bile ispružene i činilo mu sa kao da doziva njegovo ime. Tijelo mu se naglo trzne kao da pokušava rastjerati te misli. Nikad zaboravljena prošlost počela je ispunjavati njegove misli poput kakve oluje. Bila je to oluja koju nije mogao rastjerati.

* * *

Uporna zvonjava telefona probudi Hamiltona. Onako mamuran pogleda na sat i podigne slušalicu.

– Da? – upita umornim glasom.

– Ja sam – odgovori vedar glas s druge strane. – Stigla sam. Čekam te. Požuri!

– Hej, Ivana! Nisi li trebala biti u Parizu? – iznenađeno upita Hamilton.

– Da. No taj je let odgođen. Premjestili su me, i sad sam u Zagrebu. Idealno, zar ne?

– I više nego idealno. Ipak, nije li jednostavnije da uzmeš taksi? Probudila si me i trebat će mi dosta vremena da se spremim.

– No, no! Vidim da je tvoja ljubav jako vatrena kad ti se ne dolazi po mene!

– Nije baš tako. Mogu ja, samo...

– Čekaj sekundu! – Ivana prekine Hamiltona u pola rečenice. Nerazgovjetni povici dopru do njega kroz slušalicu. – Sve je u redu! Ja dolazim k tebi. Sanja ide u mom smjeru. Probudi se do mog dolaska! – Ivana prekine razgovor.

Hamilton upali malu noćnu lampu i ustane. Umor koji je još maloprije osjećao nestane. Krene prema kupaonici i istušira sse. Navuče košulju i hlače. Nakon toga uđe u dnevnu sobu te upali televizor i video. Gurne u video kasetu s filmom koji je neki dan snimio na televiziji i zavalj se na crni trosjed.

Otprilike pola sata nakon razgovora s Hamiltonom Ivana pozvoni na vratima. Dvije plastične vrećice koje je držala u ruci zamalo su joj ispale dok je nespretno stiskala zvonce.

– Budan sam. Kao što si i rekla – reče Hamilton i snažno je povuče.

– Vidim. – Ivana ispusti vrećice iz ruku i strastveno ga zagrlj.

- Vidim da si jedva čekala ovaj dolazak. Gladna?
- Ne. Daj pokupi te vrećice. U jednoj je tvoj omiljeni viski. Nije se valjda razbio pri padu.
- Nadam se da nije. Idem se istuširati. – Ivana krene prema kupaonici.

* * *

Hamilton pokupi vrećice i isprati je pogledom koji nije bio običan. Naprosto ju je gutao.

Ivana nije bila klasična ljepotica, no za njom bi se svaki muškarac okrenuo. Njezino vitko tijelo i duge noge bili su više nego dovoljan razlog za to.

Na sebi je imala laganu ljetnu haljinu. Činilo se kao da je ispod nje gola. Njezine obline mamile su Hamiltona više nego ikad.

Za samo nekoliko minuta Ivana izađe iz kupaonice odjevena u kućni ogrtač. Dugu ravnu kosu svezala je u rep.

– Tu sam! – radosno usklikne i gotovo skoči na Hamiltona koji je sjedio na trosjedu u dnevnoj sobi. – Jesam li ti nedostajala?

– Kao i uvijek. Što bi bilo da nisam putovao taj dan u Rim?

– Što bi bilo da nisam bila taj dan u tvom avionu?

– Ne znam. Možda bih otišao s kojom drugom stjuardesom?

– Ne bi. Čim bi mene ugledao, bio bi moj.

– Tako je i bilo. Čim sam te vidio poželio sam te. – Hamilton stavi ruke oko njezinih bokova. – Želim te.

– I ja tebe – nježnim pokretom ruke Ivana otkopča Hamiltonovu košulju, prisloni lice na njegova prsa i poljubi ga.

Hamilton gotovo strgne njezin ogrtač. Bila je topla i meka. Grudi su joj bile čvrste, kao i bradavice. Nježno ih pogladi.

– Poljubi me – izusti Ivana glasom koji je odavao uzbuđenost.

Ivana se privije uz njega. Ljubio ju je strastvenije nego ikad. Uživala je u svakom njegovu poljupcu i pokretu. Njezino tijelo izvijalo se u ritmu.

Uskoro su oboje bili u ležećem položaju. Na trenutak Ivana se podigne iznad Hamiltona i opkorači ga. Stojeći u takvom položaju otkopča mu hlače. Hamilton nesvjesno poskoči. Osjećao se kao da je doživio kakav lagani strujni udar.

Bili su potpuno goli. Činilo se da će se trosjed raspuknuti pod njima. Vještim skladnim pokretom tijela spuste se na pod i nastave ljubavnu igru.

Svom silinom Ivana se spusti na njegovu muškost. Pritom ispusti jedva čujan uzvik zadovoljstva. Disala je duboko, ne skrivajući zadovoljstvo dok se spuštala i uzdizala na njemu. Izgledala je poput kakve divlje mačke koja kida svoj plijen.

Istim kretnjama Hamilton je pratio njezin ritam. Osjećaj koji ga je prožimao bio je neopisiv. Svom cjelinom svoga bića bio je u njoj.

Jecaji koje je Ivana ispuštala bili su sve glasniji. Željela ga je što dublje. Željela je da bol i užitak nikad ne prestanu. Klizila je niz njegovo čvrsto i dugo tijelo ne zastajkujući ni trenutak.

Nakon nekoliko gotovo neprirodnih i naglih pokreta oboje dožive vrhunac. Ležali su jedno pokraj drugoga držeći se za ruke. Disali su ubrzano. U sobi je bio mrak. Samo su njihova tijela djelomično bila prekrivena mjesecinom koja se teško probijala kroza zastor na prozoru dnevne sobe.

Zagrebačko jutro bilo je sunčano i već se osjećala sparina. Ivana se prva probudila i skuhala kavu. Iz hladnjaka izvadila je nareske, stavila ih na kruh i pojela.

Vrati se u spavaću sobu i poljubi Hamiltona. On joj uzvratil poljubac. Rukom promrsi njezinu raspuštenu kosu. Ona se poput mačke sklupčala kraj njega. Pogleda ožiljak na njegovoj desnoj ruci, ispod lakta, s vanjske strane. Svojim dugim prstima željela je istražiti tu brazgotinu. I na licu joj se ocrtavao izraz znatiželje.

– Otkud ti ovaj ožiljak? Dugačak je nekoliko centimetara... Čini se da je to bila duboka rana.

– Zakon ulice čudan je i okrutan. I ožiljak je dio toga – odgovori Hamilton. – Pusti ožiljak... Nije vrijedno spomena. Reci mi... Kad odlaziš?

– Popodne. Idem u Moskvu. Preksutra sam ponovno u Zagrebu.

– U Moskvu? Mislio sam da letiš u Pariz.

– To sam i ja mislila. No, kao što sam ti sinoć rekla – sve je promijenjeno. To se često događa. Jedan let odgođen, a time se dva leta poremete. Tako je i sada. Prije Moskve letimo u Frankfurt. To je uobičajena ruta.

- Da te odvezem na aerodrom?
- Ne treba. Sanja će doći po mene. Ali možeš me ispratiti ako želiš.
- Još ću razmisliti o toj ponudi. – Hamilton je privuče bliže sebi. – Što ćemo raditi do tvog odlaska?
- Još ću malo razmisliti o tome. Trenutačno mi ništa ne pada na pamet – odgovori ona i kao kakva mačka stisne se uz njega.
- Sigurna si u to?
- Pa, kad bolje razmislim i nisam baš. – Ivana se malo podigne.
- Pridi bliže – nježno će, a njezine se usne spoje s njegovima.

18.

Avion je na vrijeme sletio u Frankfurt. Bilo je predviđeno da poleti za Moskvu za četrdeset i pet minuta. Bilo je to sasvim dovoljno da uđu novi putnici.

Putnici su polako podizali karte sa šaltera, a zatim su bili pozvani na kontrolu putovnica.

Carol Ward bio je miran. Na sebi je imao plavu svilenu majicu kratkih rukava i prozirne ljetne hlače svijetle boje. U ruci je držao malu crnu aktovku.

Red za kontrolu putovnica nije bio dugačak. Samo petnaestak putnika strpljivo je čekalo. Carinski službenici brzo su obavljali posao tako da čekanja gotovo i nije bilo.

U nekoliko trenutaka Carol Ward stigao je do carinskog službenika. Nakon uobičajena pitanja ima li što prijaviti, službenik mu uzme putovnicu i počne je pregledavati.

– Prvi put idete u Moskvu? – upita službenik.

– Ne. Bio sam prošli mjesec. Tada sam išao turistički. Sada putujem službeno – odgovori Ward gotovo nezainteresirano.

– U redu. Možete proći. Hvala, gospodine Ward. Želim vam ugodan let.

Ward produži za ostalim putnicima. Autobus koji prevozi putnike do aviona već je bio na mjestu. Putnici su lijeno ulazili. Njihova lijenost nije bila slučajna. Temperatura od 35 stupnjeva Celzija.

Kad su se svi ukrcali, autobus krene prema avionu. Stigavši do aviona, autobusna vrata otvore se i putnici počnu izlaziti. Ni sada nije bilo prevelike živosti.

U avionu su svi odahnuli. Klimatski uređaji radili su punom parom. Rashlađeni zrak kao da je sve putnike razbistrio. Ulaskom u avion svi su živnuli i brzih koraka tražili svoja mjesta. Oni smireniji potražili su pomoć stjuardesa – Sanje i Ivane.

Njih dvije ljubazno su objašnjavale “izgubljenim” putnicima gdje su im mjesta, a neke su i odvodile.

Ward je zauzeo svoje mjesto. Okrenuo se i pogledao koliko je putnika u zrakoplovu. Iznenadio se kad je vidio da je ta golema ptica poluprazna. To ga je u neku ruku i razveselilo jer će mu ovaj

put biti ugodno. Prošli se put namučio do Moskve. Jedna stara gospođa cijelim ga je putem gnjavila i nije mu dala ni sekunde odmora.

Nekoliko minuta poslije čelična ptica poleti.

Ivana i Sanja poslužile su putnike pićem i hranom te krenule prema repu aviona. Sjele su na dva slobodna mjesta u zadnjem redu.

– Ne da mi se raditi! – izusti Ivana.

– Ne čudim se. Pitam se zašto imaš takve podočnjake na licu. Tko te tako izluđuje iz dana u dan? Kad god dođemo u Zagreb ti si presretna. Nakon toga si slomljena i sanjariš cijelo vrijeme. Hajde, koga si to ulovila? – upita Sanja i laktom lagano udari Ivanu u rebra.

– Tako nekako. Nisam ni sanjala da će mi Zagreb toliko nedostajati. Što je nasmješnije, otišla sam u stjuardese da što manje budem u Zagrebu. Sad se pitam zašto mi je to trebalo.

– To ti je uvijek tako, stara moja. Ne možeš pobjeći samo tako. Ono od čega bježiš uvijek će te pratiti.

– Bit će da imaš pravo. Ipak, nije mi žao što mi se ovo događa. Nakon ovog leta uzet ću godišnji. Idem u Francusku. Na dug odmor.

– Opa! Znači, ovaj je put ozbiljno! Da čujem! – znatiželjno će Sanja.

– Sjećaš li se onog leta u Rim? Tada nisi mogla putovati. Bilo je to prije tri mjeseca ako se ne varam.

– Da, sjećam se. Imala sam onu prokletu alergiju i nisam mogla letjeti.

– Pa, upoznala sam ga na tom letu. Zove se Hamilton. Visok je i zgodan. Vodi kockarnicu u Rimu. Za koji tjedan otvara jednu i u Francuskoj.

– Ne mogu vjerovati! Ja se razbolim, a ona zgrabi princa na bijelom konju meni iza leđa! – iznenađeno vikne Sanja.

– Ej, tiše malo! Ne moraju svi znati! – upozori je Ivana. Bilo joj je neugodno.

– Oprosti. Ne znam što da kažem. Pričaj dalje. Ovo zvuči kao bajka.

– Za mene je to prava bajka! Jednostavno, nekog takvog tražila sam cijelo vrijeme – zanosno će Ivana.

– Mogu si misliti. Neki bogataš! Sutra će te ostaviti zbog neke druge stjuardese! Daj bože da to budem ja!

– Samo se nadaj! Nije takav. Volimo se. Osim toga, nije bogataš u smislu o kojem ti govoriš. On je iz Zagreba.

– Čekaj malo! On je iz Zagreba?! Pa otkud mu onda kockarnice?!

– Školovao se vani. Hoću reći, školovao se na drugi način. Kužiš?

– Pa ti hodaš s gangsterom! – reče Sanja i zakoluta očima. – Ti imaš gangstera!

– Nije baš tako. Malo se snalazio i skupio je dovoljno novca za posao koji želi. I ja bih tako da mogu!

– Ti si se doista upetljala. No, to je tvoja stvar. Neću ništa reći – uvrijedi se Sanja i zašuti.

– Ej, što ti je?

– Ljubomorna sam! Prokleta sam ljubomorna! Sve dobre stvari događaju se tebi! Ulovila si čovjeka svog života na običnom letu u Rim. E, za to treba imati sreće!

– Daj ne blesavi! Prošeći malo avionom. Možda se koji zapali i za tebe. Pokaži te svoje noge i tijelo! – kroza smijeh će Ivana. – Vjerujem da neki od njih jedva čekaju da to učiniš!

– Neka čekaju! No, to moram sama obaviti. To ću učiniti kad se ti razboliš. Ovako nemam nikakve šanse. Nemoj misliti da nisam opazila kako te pojedini putnici gutaju svojim pogledima.

– Nije to problem. To će se i tebi dogoditi. Štos je u tome da ti ne znaš tajnu.

– Da? Onda mi je otkrij.

– Vrlo je jednostavna. Dovoljno je da raskopčaš dva gumbića na košulji. To ja uvijek činim. Ti si uvijek strogo zakopčana do grla! – ovaj put Ivana gurne Sanju laktom u rebra.

– Samo to?! Zašto mi to nisi prije rekla?! Drugi put ću doći i bez grudnjaka!

– Imat ćeš problema! Trebat ćeš objašnjavati onima u upravi zašto ne nosiš grudnjak.

– To neće biti teško! Skinut ću košulju i svi će dobiti odgovor! Obje prasnu u smijeh.

Putnik Carol Ward ustane sa svoga mjesta i krene prema

WC-u. Sanja i Ivana naglo se uozbilje vidjevši da putnik ide prema njima. Ward ih kimanjem glave pozdravi i uđe u WC.

– Ej, evo ti prilike! – reče Ivana. – Nije loš, a?

– Pa i nije. Što si rekla da treba učiniti? Raskopčati dva gumbića na košulji? – I Sanja otkopča dva najgornja gumbića na košulji. – Pa da vidimo kako stvari sada stoje!

– Skini grudnjak pa će visiti! – kaže Ivana i prasne u smijeh.

– Je, lako je tebi. Ti si se snašla. Sad sam ja na redu – odlučno će Sanja.

Ward izađe iz WC-a i zatvori vrata. Zastane na trenutak i pogleda u Ivanu i Sanju. Priđe im.

– Oprostite, htio bih nešto pitati – uljudno će Ward.

– Izvolite – brzo odgovori Sanja namještajući se tako da on opazi otkopčanu košulju.

– Zanima me kad stižemo u Moskvu.

– Za otprilike pola sata. Sletjet ćemo na vrijeme.

– Izvrsno! Mogu li vas pozvati na večeru? Sâm putujem u Moskvu. Poslovno. Vjerujem da mi možete reći gdje je najbolja zabava u Moskvi.

Sanja i Ivana iznenađeno ga pogledaju. Sanja se još bolje namjesti i pogleda ga zavodničkim pogledom.

– Svakako. Samo, zanima me jedno...

– Da? – zbunjeno će Ward.

– Jeste li pozvali samo mene ili se poziv odnosi i na moju prijateljicu?

– Ovaj... Nadam se da se vaša prijateljica neće uvrijediti ako kažam da sam pozvao samo vas. No, ako želite, može nam se pridružiti i vaša prijateljica – Ward će nesigurnim glasom.

– Moja se prijateljica nije uvrijedila! Poziv je prihvaćen! Ali, ima jedan uvjet.

– Svakako. Recite.

– Vozite nas do hotela.

– Nema problema. Gdje da vas čekam nakon što sletimo?

– Pa na glavnom izlazu. Mislim da je to najbolje mjesto da se nademo...

– Naravno – reče Ward, zahvali i krene prema svome mjestu.

– Imala si pravo! Stvarno je upalilo! – zadovoljno će Sanja.

– Napokon jedan muškarac u mom životu. Trebala si mi prije reći ovaj recept. Ne bi mi bilo tako dosadno u gradovima u kojima moram odsjesti!

– Ti si stvarno odlučila naći frajera!

– Nego! I još nešto. Obožavam te i nisam više ljubomorna na tvoj život. Moram priznati da si mi najbolja prijateljica!

– Glupačo! – Ivana ustane. – Idem do kabine. Dečki moraju čuti za ovo.

– Idi, idi. Nek samo čuju. Da su pametni, jedan od njih mogao je već sjesti u moje krilo. Ili ja u njegovo.

Zrakoplov bez zakašnjenja sleti na moskovski aerodrom Šermetjevo. Ward se umiješa među putnike i polako izađe iz aviona. Bez većih problema prođe carinsku kontrolu i uputi se prema glavnom izlazu iz aerodromske zgrade.

Iz daljine ugleda Ivanu i Sanju kako ga čekaju. Nesvjesno se nakašlje i lagano ubrza korak. Nije se htio previše žuriti jer bi to odalo njegovu nestrpljivost.

Bijeli automobil ruske proizvodnje, sav prljav, stajao je ispred aerodromske zgrade. Vozač i njegov suputnik bili su zakrabiljeni. Uskoro ugledaju Warda kako se približava stjuardesama.

– To je on. Kreni polako i zaustavi se pokraj stjuardesa. Mislim da se treba s njima naći. Tako izgleda – reče suputnik, izvadi pištolj i repetira ga.

Bijeli se automobil pokrene i zaustavi nekoliko metara od Sanje i Ivane. One ga i ne opaze jer je Ward bio samo nekoliko koraka od njih.

– Tako. Sad čekamo. – Muškarac na suvozačevu mjestu još jednom provjeri pištolj.

– Kamere – reče vozač. – Sad smo u dometu kamera.

– Vide samo automobil. Tako je i planirano.

Ward se približi stjuardesama i široko se nasmiješi.

– Drago mi je što ste me čekale – reče Ward umjesto pozdrava.

– Dakako. Tako ljubazan poziv bilo bi šteta odbiti – Sanja će glumeći sve više neodoljivu zavodnicu.

– Kad pozove taksi, kreni prema njemu. Tad ću to obaviti – reče zakrabiljeni s pištoljem.

– Želite li prema hotelu? – upita Ward djevojke. One odgovore potvrdno.

– Sad ću pozvati taksi. – Ward se okrene prema taksi-stajalištu koje je bilo dvjestotinjak metara od njega.

– Kreni! – zapovijedi zakrabiljeni s pištoljem.

Uz škripu guma bijeli se automobil pokrene i naglo zaustavi ispred Warda. Kroz otvoreni prozor automobila pojavi se ruka s pištoljem. Ward se na trenutak ukoči, a onda odskoči korak unatrag. Dohvati Ivanu i naglo je povuče ispred sebe.

Pucnji odjeknu ispred aerodromske zgrade. Dva metka nepogrešivo se zabiju u Ivanino tijelo koje se zaljulja i počne padati prema naprijed. Wardovi znojni dlanovi ne izdrže taj pad i Ivanino tijelo stropošta se na vrući nogostup.

Pad Ivanina tijela ostavio je Warda bez zaštite. Pokuša potrčati natrag u aerodromsku zgradu. Ponovno odjeknu pucnji. Ovaj put četiri metka zaustave se u Wardovim leđima. Nakon nekoliko koraka Ward se sruši.

Sanja ostane ukočena. Sve se odigralo tako brzo da nije reagirala. Strah je bio jači od bilo kakva razumna pokreta. Njezin pogled zalijepio se za ruku koja je izronila iz automobila.

Ruka se polako počne uvlačiti natrag u vozilo. Sanja opazi svjetlucanje na jednom od prstiju koji su držali pištolj. Jasno uspije razaznati prsten u obliku slova “V”.

Bijeli se automobil naglo udalji. Zvuk sirena počne dopirati iz daljine. Nekoliko ljudi dotrči iz aerodromske zgrade. Sanja okrene pogled prema Ivani. Njezino tijelo beživotno je ležalo u krvi. Pred Sanjinim očima sve se zacrni i ona izgubi tlo pod nogama.

* * *

Sanja je bila u šoku. Nije se mogla kontrolirati. Suze su joj bez prestanke tekle niz obraze. Slika Ivanina tijela u lokvi krvi nije joj izlazila iz glave.

Bolničari koji su došli na mjesto atentata pokušali su joj dati sredstvo za smirenje. Odlučno je odbila. Taj privremeni bijeg samo bi je još više bacio u depresiju.

Nije bilo bitno koliko će suza isplakati. Ako je to način da sebi olakša, nije imala ništa protiv toga.

Policijci koji su stigli na mjesto nesreće bili su više nego

ljubazni. Nisu previše ispitivali. Bilo je dovoljno svjedoka oko aerodromske zgrade koji su im opisali što se dogodilo.

Od nje su zatražili samo podatke. Postavili su joj nekoliko pitanja o mrtvom muškarcu. Kratko je odgovorila da ne zna tko je on i da su se upoznali u avionu.

Podatke o Ivani teško je izgovarala. Pritom joj se grčilo cijelo tijelo. Jedva je izgovorila Ivanino ime. Policajac koji ju je ispitivao vidio je u kakvu je stanju. Prekinuo je ispitivanje i rekao da će podatke već dobiti. Nakon toga ostavio ju je samu u boli.

Sjedila je tako beskrajno dugo u policijskom automobilu. Nije ni o čemu razmišljala. Bila je izgubljena.

– Oprostite... Želite li da pozovemo nekoga iz vaše ambasade? Njihovi predstavnici uskoro će biti tu. To je uobičajeni postupak u ovakvim slučajevima – prekine je policajac.

– Ne znam. Željela bih otići odavde – promuca Sanja.

– Bit će najbolje da ostanete ovdje. Gospoda iz vaše ambasade pobrinut će se za vas. Jeste li razumjeli?

Umjesto odgovora Sanja kimne glavom i ponovno brizne u plač.

Predstavnici tadašnje ambasade SFRJ u Moskvi došli su vrlo brzo. Policajci su im objasnili što se dogodilo i predali im podatke o Ivani.

Jedan od njih upozorio ih je na Sanju. Nakon kraćeg razgovora s policijom, predstavnik ambasade uputi se prema automobilu u kojem je sjedila Sanja.

– Moja sućut. Ja sam iz ambasade. Mladen Galić, glavni tajnik – predstavi se on. – Vi ste Sanja Horvatin, ako sam dobro upamtio vaše ime. Znam da je ovo težak trenutak za vas, ali molio bih vas da pokušate sa mnom razgovarati.

– Da, ja sam Sanja Horvatin.

– Vi ste stjuardesa...?

– Da. Vjerujem da sve znate... – Sanja obriše suze koje su ponovno nekontrolirano krenule niz njezine obraze.

– Da, da... Samo sam htio neke stvari potvrditi. Policija vas više ne treba. Želite li da nešto učinim za vas?

– Želim što prije napustiti ovu zemlju.

– Molim vas, strpite se još malo. Pogledat ću što se može učiniti – reče Galić i udalji se.

Sanja pogleda za njim. Galić je ponovno razgovarao s jednim policajcem. Nakon toga uputi se u aerodromsku zgradu iz koje izađe za desetak minuta. Ozbiljna lica i ubrzana koraka ponovno priđe automobilu u kojem je bila Sanja.

– Možete napustiti zamlju odmah. Jedan zrakoplov uskoro polijeće u Frankfurt. Tamo možete uhvatiti noćni let za Zagreb. To ćemo urediti preko ambasade. Uzmite stvari. Jedan policajac otpratit će vas od aviona. Za ostalo će se pobrinuti ambasada.

– Hvala vam – izgovori Sanja i teška koraka izađe iz automobila.

Policajac s kojim je Galić pričao priđe im. Galić mu objasni da Sanja napušta zemlju kao što su se i dogovorili. Policajac kimne glavom i uzme Sanjinu torbu te zajedno s njom krene prema aerodromskoj zgradi.

19.

Hamilton je bio potpuno izgubljen. Nije mogao vjerovati u to što se dogodilo. Dane je provodio besciljno lutajući po Zagrebu.

Lice mu je bilo blijedo, a oči krvave. Kroz glavu su mu prolazili zajednički trenuci s Ivanom. No ta sjećanja uvijek su završila telefonskim pozivom u kojem ga Sanja obavještava o Ivaninoj smrti.

Pogreb je prošao brzo i bolno. Predstavnici diplomatskog zbora iz Moskve pobrinuli su se da Ivanino tijelo što prije stigne u Zagreb. Na pogrebu je bio i Mladen Galić, tajnik ambasade u Moskvi. Hamilton ga je zamolio za kraći razgovor. Tajnik je ljubazno pristao.

– Moja sućut, gospodine Hamilton. U ime ambasade učinio sam sve što je u mojoj moći da vam olakšam bol.

– Hvala, gospodine Galiću – odgovori Hamilton hrapavim glasom. – Možete li mi reći što se to dogodilo u Moskvi?

– Pa, ne znam što bih vam o tome mogao reći. Gospođica Horvatin sve je vidjela. To vjerojatno već znate.

– Da, ali zanima me pozadina svega. Zanima me tko je ubijeni muškarac.

– Moskovski istražitelji službeno su izjavili da je muškarac kojega su ubili Carol Ward. Bavio se trgovinom oružjem. Vjerojatno se zamjerio nekoj od lokalnih bandi i oni su ga likvidirali. Na našu žalost, u tom sukobu poginula je i vaša djevojka. To je njihova službena izjava.

– To se ne događa često u Moskvi...

– Ali se ipak događa. Na žalost, u tim sukobima stradavaju i nevini civili.

– Mogu li vas zamoliti nešto?

– Samo izvolite – reče Galić i popravi položaj malih bijelih naočala na nosu.

– Ako se službeni izvještaj promijeni, možete li me o tome obavijestiti?

– To je najmanje što mogu učiniti za vas, gospodine Hamilton. Slobodno mi se obratite kad god to zaželite. – Galić mu pruži svoju posjetnicu. – Molim vas, javite se ako vam mogu pomoći.

– Hvala vam, gospodine Galiću – reče Hamilton rukujući se s Galićem pomalo bezvoljno.

Razgovor nije zadovoljio Hamiltona. Želio je znati više. Sanja mu je spominjala neki prsten koji je vidjela na ruci ubojice.

Polako ga je počeo obuzimati pakleni val osvete. Netko nepoznat oduzeo mu je nešto što je za njega bilo sveto. A mislio je da će trajati vječno...

Nešto se u njemu pokrenulo i on se uplaši toga osjećaja. Negdje duboko u njemu čučala je zvijer. Ta se zvijer probudila i otrgnula s lanca...

* * *

Simon Thom bio je zaprepašten događajem u Moskvi. Hamilton ga je o tome obavijestio odmah nakon Ivanina sprovoda.

Bilo mu je žao što mu Hamilton nije javio prije. Ovako je mogao samo iznenađeno reći da mu je žao zbog svega što se dogodilo.

Hamilton je želio dodatne obavijesti o događaju u Moskvi. Simon mu je, bez prigovora, obećao da će se za to pobrinuti.

Samo dvadeset i četiri sata nakon telefonskog razgovora s Hamiltonom stigao je u Zagreb. Nije mogao mnogo ponuditi Hamiltonu. Ali osjećao je moralnu obvezu prema njemu i želio mu je osobno priopćiti prikupljene obavijesti.

Čim je došao u Zagreb javio se Hamiltonu. Dogovorili su se da se nađu u njegovu stanu. Simon je odbio da Hamilton dođe po njega. Činilo mu se jednostavnijim da uzme taksi.

Hamiltonov izgled bio je tmuran. Vidjelo se da pati. Na Simonove izraze sućuti nije odgovarao. Samo je šutio i čekao da Simon završi svoj monolog.

– Nisam puno doznao. Čini se da je sve kako su ti već rekli – oprezno će Simon.

– Zanima me što si ti doznao. Tko je taj Carol Ward koji je ubijen? – upita Hamilton s prigušenim bijesom u glasu.

– Zvao sam Johna Moffita u Berlin. Rekao mi je: Carol Ward je trgovac oružjem. – Simon pogleda u rokovnik koji je stavio na stolić ispred sebe i pogleda Hamiltona. – Oprostite, mogu li dobiti kakvo hladno piće? Prokleta je vruće!

– Svakako. – Hamilton ustane, izađe iz dnevne sobe i ode u kuhinju.

Vrlo brzo vrati se u dnevnu sobu i pruži Simonu čašu hladnoga gustog soka. Simon prihvati čašu i otpije gutljaj. Pogleda još jednom u Hamiltona koji je sjeo u naslonjač.

– Dakle, Ward je trgovac oružjem. Nije učinio ništa zbog čega bi ga neka naša tajna služba gonila. Oružje je većinom kupovao od Rusa. Moffit vjeruje da je u Moskvu išao s tom namjerom. Što se nas tiče, Ward je čist. Trgovci oružja male su ribe za tajne službe, lovimo ih jedino kad postanu velike.

– Ipak, pucali su na toga Warda...

– Da. Moffit vjeruje da je u igri neki neplaćeni račun ili nešto slično. Možda ga je i konkurencija skinula. Nikad se ne zna. Najbolje je da pričekaš još neko vrijeme. Istraga je još u tijeku, ako se ne varam.

– Tajnik ambasade u Moskvi sinoć mi je javio da je istraga i službeno zaključena. Službena verzija koju su objavili konačna je. Za maskiranim nitko više neće tragati. Ako slučajno naidu na njega, otvorit će istragu ponovno. Tako oni tamo rade.

– Nisam znao za to. Bio sam na putu prema tebi. Možda Moffit zna nešto o tome.

– Ne vjerujem. Ako je išta doznao, onda zna koliko i mi sada.

– Hamilton protrlja krvave oči. – Želim pronaći toga gada! Naću ću ga makar ga tražio cijeli život!

– I ja bih postupio jednako – reče Simon, svjestan da je tu rečenicu izgovorio sasvim slučajno. – Donio sam fotografije s aerodroma. Moffit ih je nabavio preko svojih veza.

Drhtavim pokretom ruke Hamilton uzme slike. Počne ih pregledavati pogledom u kojem se jasno opažao strah. Cijeli događaj s aerodroma bio je tu pred njim. Kadar po kadar.

Stigavši do ključnog trenutka, osjeti naglu mučninu i slabost. Ipak, nekako se sabere i pregleda ih do kraja. Ispusti ih iz ruku i one se razlete po podu.

Simon ništa nije rekao. Sve što je možda i želio reći bilo bi suvišno.

– Na fotografijama se jasno vidi bljesak prstena o kojem ti je pričala Ivanina kolegica. Tu je i povećana fotografija. – Simon

pruži Hamiltonu i tu sliku, – Riječ je o pečatnjaku u obliku slova “V”. To je, na žalost, i jedini trag koji dosad imamo. Prolistali smo malo kartoteku nekih moskovskih bandi. Nitko nema takav pečatnjak...

– To mu je kao neki znak prepoznavanja. Što ti misliš? – sabrano upita Hamilton.

– Vjerujem da je tako. Ne znam jesi li opazio... Ubojice su bile u dometu kamera. To se jasno vidi. Ili su profesionalci ili amateri. Profesionalci – jer su obavili posao brzo i kamere ih nisu zanimala. Amateri – jer nisu pazili na kamere.

– Da, opazio sam. Tvoje mišljenje o tome?

– Profesionalci. Vidi se po kretanju automobila. Tek kad se Ward približio izlazu, ušli su u domet kamera. I tada su pazili gdje će stati i koliko dugo. Vidimo samo automobil i ruku. Unutrašnjost automobila ne vidi se zbog mjesta na kojem su se zaustavili. Napad je pripreman dugo. Za mene su to obavili profesionalci. Na žalost, njih je vrlo teško naći.

– Ja ću ih pronaći – hladno odgovori Hamilton.

– Što ćeš sad? Treba li ti moja pomoć?

– Zasad mi ne treba pomoć. Možda poslije. I ovo je više nego dovoljno. Ionako odlazim odavde. Naći ćeš me u Italiji. Bit ću u Rimu. Broj i adresu imaš. Odlazim zauvijek odavde.

– Bijeg ti neće pomoći. Sjećanja uvijek ostaju. Od toga se ne može pobjeći. Oprosti mi, ali to sam ti morao reći.

– Možda se ne može pobjeći, ali bolje je biti daleko od mjesta koje budi sjećanja.

– Što je s onom Sanjom?

– Dogovorio sam se s njom. Neće letjeti neko vrijeme. U šoku je. Dobivat će neku vrstu pomoći s moje strane. I sve drugo bude li joj potrebno.

– Kad odlaziš?

– Večeras. Ne mogu tu više izdržati.

– Što je s poslovima?

– Prepuštio sam ih drugima. Droga me ionako nikad nije zanimala. Bio sam samo posrednik. U ostalim poslovima nek se snalaze sami. Dovoljno su dugo u poslu. Naučio sam ih i organizirao. Ostalo je na njima. Osim toga, nisam imao želju da im budem vođa.

– Nitko te nije otkrio?

– Ne. Nisam imao nikakvih problema. Sve je bilo u mojoj organizaciji, nigdje nije curilo. No to je prošlost. Više me ništa ne privlači da ostanem ovdje.

– Javit ću ti se – reče Simon i ustane. – Idem do onog stana u središtu. Bit ću tu do sutra ujutro. Ako što trebaš, javi se.

– Hvala na fotografijama. – Hamilton ga isprati...

* * *

Hamilton je stajao kraj radnog stola. U ruci je držao uokvirenu Ivaninu sliku. Netremice ju je gledao. Pogled mu je bio pun boli. Osjeti peckanje na desnoj ruci. Spusti fotografiju i protrlja ruku, ali peckanje ne prestane. Ožiljak na desnoj ruci žario je.

20.

Sanja je sjedila na trosjedu u dnevnoj sobi. Mali je ustao još prije osam sati i otišao. Tad je ustala i ona. Bila je nemirna zbog Hamiltonova dolaska. I njoj je njegov dolazak vratio sjećanje na tragičan događaj.

Besciljno je vrtjela TV kanale. Rani jutarnji zabavni kvizovi na nekoliko satelitskih TV programa nisu joj bili nimalo zanimljivi. Na drugim su programima bile različite serije ili crtani filmovi. Programe koji neprestano emitiraju vijesti nije ni okretala. Vijesti joj ništa nisu značile. Uvijek je bježala od politike, senzacija i golemih prirodnih nepogoda.

Malo prije deset sati na vratima dnevne sobe pojavi se Hamilton. Sanja ugasi televizor i pogleda ga. Opazi da ima podočnjake.

– Nisi spavao? – upita ga.

– Ne – odgovori on. – Idem se istuširati.

– Ne... Ne idi još. Zašto si se vratio? Rekao si da se nećeš vraćati.

– To si me već pitala. – Hamilton zastane i pogleda je. – Još se sjećaš onog dana?

– Kao da je bilo jučer. Takve stvari ne odlaze iz glave.

– Pričekaj trenutak – reče Hamilton i vrati se u svoju sobu.

Iz torbe koju je ostavio kraj kreveta izvadi jednu omotnicu. Krene prema dnevnoj sobi.

– Je li ti ovo poznato? – Hamilton izvadi jednu fotografiju iz omotnice i pruži je Sanji.

Sanja je uzme i zagleda se u nju. Na fotografiji je bila Viktorova ruka s pečatnjakom u obliku slova “V”.

– Snimljena je nedavno u mojoj kockarnici – doda joj još jednu sliku. – Jesi li ga vidjela tamo toga dana?

– Pečatnjak je isti. Je li to on – ne znam. Nisam ga vidjela. Zapamtila sam samo pokret njegove ruke.

– U torbi kraj kreveta je videokaseta. Uzmi je i dobro pogledaj. Vidjet ćeš ovog čovjeka kako ulazi u kockarnicu. Obrati pozornost na pokrete njegovih ruku. – reče Hamilton i krene u kupaonicu.

Sanja nije dugo čekala. Odmah je krenula u Hamiltonovu sobu

i uzela videokasetu. Gotovo trčeći odnijela ju je u dnevnu sobu i grubo gurnula u video.

Prvo je pogledala cijeli snimljeni materijal. Dok ga je gledala osjetila je laganu mučninu.

Nekoliko puta vraćala je Viktorov dolazak u kockarnicu. Ono što je vidjela uznemirilo ju je. Nervozno je izašla iz sobe i otišla u kuhinju. Tamo je drhtavim rukama natočila kavu u šalicu i u trenu je popila.

– To je on! – vikne Hamiltonu koji se pojavi na vratima kuhinje.

– To je taj prokletnik! – Sanja brizne u plač.

Hamilton nije više ništa pitao. Sanjina reakcija bila mu je dovoljna potvrda onoga što je pretpostavljao.

– Time si dobila i odgovor zašto sam se vratio u Hrvatsku – podsjeti je Hamilton.

Sanja ga šutke pogleda. Naglo prestane plakati. Makne s lica raspuštenu i od suza vlažnu dugu crnu kosu. Njezine plave oči bile su krvave i zgubile su izražajnost. Stajala je na sredini kuhinje kao ukopana. Previše toga doznala je u kratko vrijeme da bi mogla normalno reagirati.

Hamilton je bio miran i nije pokazivao osjećaje. Samo su mu oči govorile – bile su ispunjene mržnjom.

– Putuješ li negdje ovih dana? – prekine šutnju Hamilton.

– Da... Sutra letim u Pariz.

– Nakon toga?

– Tek idući tjedan. Zašto?

– Uzmi slobodne dane ili bolovanje. Želim da ostaneš u Parizu neko vrijeme.

– Zašto?

– Ne želim da ti se išta dogodi. Moglo bi biti vatreno.

– To nema veze. Ja sam obična stjuardesa. Mene se obično želi povaliti, a ne ubiti.

– Svejedno. Ovaj stan bit će moja baza.

– Tko je ubio Ivanu?

– Bivši pripadnik KGB-a. – Hamilton opazi strah na Sanjinu licu. – Zbog toga ne želim da budeš tu. Ti nisi dio ove igre.

– Javit ću ti se iz Pariza. Sad ne znam mogu li uzeti slobodne dane.

– U redu. – Hamilton krene u svoju sobu.

* * *

Simonov stan bio je zadimljen. Moffit je nervozno držao cigaretu među svojim debelim prstima. Pepeljara ispred njega bila je puna opušaka. Lice mu je bilo crveno, a proćelava glava sjajila se od znoja koji ga je nemilice oblijevao.

Za razliku od Moffita, pukovnik Barkley i Simon bili su mirni. Strpljivo su čekali da se pojavi Hamilton kako bi što prije mogao početi sastanak. Razgovarali su o svemu i svačemu.

Oglasi se zvonce na ulaznim vratima. Moffit poskoči i glasno uzdahne. Simon mirno ustane i krene prema vratima.

– Dobro jutro! – pozdravi Hamiltona.

– Ti si u redu? – upita Hamilton gledajući Simonovu plavu masnicu ispod oka.

– Da. Primao sam i gore udarce. Sve je već zaboravljeno. – Simon uvede Hamiltona u sobu. – Pukovniče Barkley, ovo je gospodin Hamilton.

– Drago mi je – pukovnik ustane s trosjeda i pruži ruku Hamiltonu.

– Dakle, možemo početi – reče Simon.

– Tako je – doda pukovnik. – Volio bih da odmah prijedemo na temu. Rekli ste gospodinu Simonu da znate nešto o stanovitoj eksploziji pokraj Moskve. Možete li to malo objasniti.

– Bit će da je netko nešto pogrešno shvatio. Rekao sam da svi vi, ovdje prisutni u sobi, doznate nešto više o tome – odgovori Hamilton.

– Nisamo se došli igrati! – grubo se umiješa Moffit.

– Točno – obrati mu se Hamilton. – Neke stvari morat ćete i sami raditi.

– Smirimo se. Nismo se skupili da se svađamo. Napeto je, a vremena i nemamo baš previše – pokuša smiriti strasti Simon. – Što znaš o tome, Hamiltone? Nakon toga mi bacamo sve karte na stol.

– To je već drukčiji pristup. Dakle, nedavno sam se susreo s osobom koja se zove Viktor Petrovski. Ime vam je svima dobro poznato. Ušetao je u moju kockarnicu i sasvim pristojno zatražio moje usluge. Prije toga je, naravno sa svojim pratiocem, razgledao moj kockarski raj. Sad ste vi na redu.

Simon i pukovnik se pogledaju. Nekoliko trenutaka zavlada potpuna tišina.

– Petrovski je bivši pripadnik KGB-a – reče pukovnik. – Prema našim spoznajama nije bio aktivan. Pobjegao je...

– Statistički me podaci ne zanimaju. Osim toga, govorite stvari o kojima sve znam. Bijeg, mrtvi i ostalo dobro mi je poznato. Zanima me eksplozija kraj Moskve! – ljutito će Hamilton.

– Eksplozija se dogodila u srpnju u bivšoj vojnoj tvornici. Prema našim spoznajama, tvornica nije radila nekoliko godina – oprezno će pukovnik. – No ono što se dogodilo srušilo je tu pretpostavku. Putem satelita i obavještajne službe doznali smo da je tamo radio pogon za proizvodnju plina. Naravno, svrha je bila vojna...

– Plin? Mislio sam da ipak nije tako gadno! – svi pogledaju u Hamiltona sa strahom u očima. – Mogu vam obećati da ćete imati puno posla!

– Pričaj! – vikne Simon.

– Velika količina plina nestala je iz te tvornice prije eksplozije. Sad je negdje u okolici Trsta. Pošiljku osigurava bivši pripadnik mafije – reče Hamilton.

– Koliko su pouzdane te informacije? – smireno će pukovnik.

– Vrlo pouzdane. Viktor Petrovski želi da se ta pošiljka prebaci u Hrvatsku. Zato sam mu zanimljiv – odgovori Hamilton. – Sve dosad nisam znao o kakvoj je pošiljci riječ.

– Hm, sad je malo jasnije – zaključi Moffit. – Ali kako je taj plin došao do Trsta? To je malo nelogično. Oдавna je to mogao prevesti u Hrvatsku...

– To je istina. Neke su granice vrlo propusne zbog rata – složiti se Moffit.

– O tome ništa ne znam. Taj dio prepuštam vama – odgovori Hamilton.

– Zašto je baš vas potražio? Doista ništa ne znam o vama – reče pukovnik. – Znam samo da vas gospodin Simon drži osobom od povjerenja.

– Vodim kockarnicu na području koje pripada mafiji. Ne diram nikoga, i nitko ne dira mene. Što se tiče prijevoza pošiljke, sve je prilično jasno – nekad sam imao organizaciju na ovom području. No, povukao sam se – objasni Hamilton.

– Zašto surađujete s nama? Ovo je međunarodni slučaj, a vi ste

ipak aktivni. Tim više što vodite kockarnicu, kao što ste sami rekli. Vi se ne bavite međunarodnom špijunažom – upita pukovnik Hamiltona.

– Možda mi se Petrovski ne sviđa – mržnja izbije iz Hamiltonova glasa.

– O čemu je riječ? – pukovnik ustane. – Na kocki je velik broj nevinih žrtava, ugled međunarodne zajednice i SAD-a. Odgovor da vam se ne sviđa Petrovski vrlo je naivan.

Hamilton zašuti i pogleda u pukovnika. Osjeti da ga mržnja ponovno ispunjava. Izgovoriti sve ili šutjeti? Nije znao. Pogleda Simona, no on okrene glavu. Bio je to znak da se Simon ne želi miješati u njegovu odluku.

– Pretpostavljam da je Viktor Petrovski prije nekoliko godina ubio moju djevojku, zaručnicu – hladno će Hamilton.

Pukovnik ostane iznenađen. Nije očekivao takav odgovor. Dugovi iz prošlosti dakle. Usamljeni jahač pronašao je odmetnika kojega je tražio.

– Žao mi je – pukovnik jedva izusti. – Kako mislite likvidirati Petrovskog? Kad čovjeka ispuni mržnja, kao što je vas ispunila, više se ne misli glavom. Samo metak misli.

– O tome ne govorim – Hamilton odgovori mirno.

– Morat ćete, gospodine Hamilton. U ovome niste sami. Ne mogu dopustiti da zbog vas propadne akcija spašavanja – pukovnik se oštro obrati Hamiltonu. – Ovo je kao ples, kao valcer. Valcer je savršen ples. Svaki se korak unaprijed zna. Pogrešan korak narušava ljepotu plesa zauvijek. U valceru postoje dva partnera i oba savršeno znaju korake. Tako je i s nama. Postoje dva partnera: oni koji su za Petrovskog i oni koji su protiv njega. Ja sam protiv njega. Na čijoj ste strani vi?

Muk ispuni sobu. Moffit izvadi još jednu cigaretu iz svoje kutije i zapali je. Simon ništa ne reče. Govor pukovnika Barkleya iznenadio je sve. Sve oči bile su uprte u Hamiltona koji je prvi put pokazao znakove nerвозe.

– Protiv Petrovskog – odgovori Hamilton.

– Izvršno. Gospodine Hamilton, pozivam vas da zajedničkim snagama otplešemo valcer! – pukovnik Barkley zadovoljno pogleda Hamiltona i pruži mu ruku koju ovaj bez okolišanja prihvati.

TREĆI DIO

21.

Vrijeme u New Yorku bilo je loše. Kiša i snijeg padali su naizmjenice. Bila je noć. Najgore vrijeme za agenta Mikea Bonera.

Probudili su ga oko dva sata u noći. Morao je hitno doći u ured. Dogodilo se nešto što nije mogao pretpostaviti. Slučaj odbjeglog zatvorenika ponovno je postao aktualan.

Koliko god to zvučalo dobro za pravdu, toliko je bilo loše za Bonera. On je slučaj smatrao zatvorenim. Najnovije otkriće pokvarilo mu je raspoloženje.

Stigao je u ured za pedesetak minuta. Gotovo je puzao po mokrim i skliskim cestama.

– Gdje je Jack? – upita Boner čim je ušao u ured.

– Tu sam! – Jack se pojavi iza Bonera. – Dugo ti je trebalo da dođeš.

– Izadi malo van. Vidjet ćeš kako izgleda prava zima – odgovori mu Boner i skine debeli kaput te ga baci preko stola. – I, o čemu je riječ? Mislio sam da smo taj slučaj završili.

– I ja sam mislio. Oko ponoći smo primili zanimljiv poziv. – Jack pogleda na jedan od papira što ih je držao u ruci. – Zvao nas je Roger Climan.

– Nikad čuo za njega.

– E, to je zato što ne pratiš slučaj. Roger Climan je jedan od čuvara u zatvoru iz kojega je pobjegao Viktor Petrovski.

– Oho, što je bilo gospodinu Climanu da nam se obratio?

– Malo je uplašen.

– Ma nemoj. Kolege su mu mrtve, a on nije stigao pokupit lovnu jer smo mi stigli prije. – Boner ustane i uzme plastičnu čašu s kavom iz automata.

– A ne. Još je zanimljivije. Gospodin Climan je zatražio našu zaštitu.

– Zbog čega? Nek se vrati u svoj zatvor. Tamo je siguran.

– Genijalac. Kad im ne ide od ruke, onda su svi dobri s nama.

– To je tako u našem poslu. Climan je bio one noći na mjestu ubojstva. Bolje rečeno – on je jedini preživio.

– To sam i čekao da kažeš. Gdje je? – Boner spusti šalicu na stol i krene prema vratima ureda.

– U “rupi”. – Jack krene za njim.

“Rupa” je bila prostorija u kojoj su ispitivali osumnjičene. Imala je tapecirane zidove, dvostruka ogledala i ozvučenje.

Boner snažno otvori vrata “rupe”. Roger Climan sjedio je za stolom. Preplašeno podigne glavu. Boner opazi njegov strah i zastane.

– Mike Boner, FBI – izgovori Boner gotovo automatski. – Ja vodim slučaj.

– Climan ništa nije rekao. Bio je uplašen. Na sebi je imao sivo odijelo, koje je bilo prljavo. Lice mu je bilo natečeno i crveno, a ruke prljave.

– Želite li kavu, čaj, sendvič...? – upita ga Boner.

– Ne, hvala – drhtavim će glasom Climan.

– Morate odgovoriti na neka pitanja.

– Znam. – Climan pogleda u Jacka koji zatvori vrata “rupe”.

Boner i Jack sjednu nasuprot Climanu. Jack izvadi kutiju cigareta iz džepa i zapali jednu. Ponudi i Climanu. Ovaj odmahne glavom.

– Tamo je sve u redu? – upita Boner Jacka, gledajući prema ogledalu na zidu iza Climana.

– Da. Mark pazi da sve prođe bez teškoća – potvrdi Jack.

– Možemo li početi, gospodine Climan? – upita Jack.

– Da.

– Vaše je ime Roger Climan? – počne ispitivanje Boner.

– Da.

– Zanimanje?

– Čuvar u državnoj kaznionici.

– Jeste li poznavali stanovitog zatvorenika Viktora Petrovskog?

– Da.

– Recite nešto više o njemu.

– Mislim da je zatvoren prije otprilike tri mjeseca. Doživotni zatvor, ubojstvo. Koliko znam, postupak je trajao kratko.

– Kako to mislite? – upita Jack.

– Brzo je poslan u našu kaznionicu. Sudeње je trajalo samo tri tjedna. Sve to možete vidjeti u njegovom dosjeu. – Boner pogleda u Jacka, a Jack ustane i izađe iz “rupe”.

– Na Petrovskog ćemo se vratiti poslije. Što znate o ubojstvu ljudi koje ste poznavali?

– Vidio sam to ubojstvo – nervozno će Climan i drhtavim rukama promrsi kosu. – Ubili su ih Rusi.

– Rusi? Nisu li malo daleko od Moskve?

– Trojica... Bila su trojica. Svi su govorili ruski!

– Jeste li sigurni da je to bio baš ruski?

– Da. Petrovski je često govorio na ruskom u svojoj ćeliji. Kad tri mjeseca slušate jedan jezik, makar i kratko vrijeme, zapamtite ga. Zapamtite njegovu “melodiju”.

– Melodiju? – začuđeno upita Boner.

– Da. Ja sam nekad svirao. Imam sluh za neke stvari. Bio je to ruski.

– Gdje ste bili kad se dogodilo ubojstvo?

– Penjao sam se uza stube na hodniku. Čuo sam pucnje i spustio sam se u podrum.

– Rekli ste da ste vidjeli ubojice. Sad mi kažete da ste bili u podrumu.

– Vidio sam ih kako odlaze. Zastali su na trenutak u hodniku i nešto se dogovarali. Jedan je otišao ponovno na kat i ubrzo se vratio. Mislim da su znali koliko ljudi treba likvidirati. Broj se nije slagao jer nije bilo mene. Otišli su nakon kratkog dogovaranja pred ulazom u zgradu.

– Sve ste jasno vidjeli?

– Da. Kuća je trošna. Sve sam promatrao kroz rupu na podu. Možete slobodno provjeriti.

U “rupu” ponovno uđe Jack noseći podebeli fascikl.

– To je sve o Petrovskom. – Jack doda fascikl Boneru.

Boner preleti pogledom po spisu. Podaci su bili temeljiti. No, uoči jednu nepravilnost. Climan je rekao da je suđenje trajalo tri tjedna, a prema podacima koje je imao pred sobom, trajalo je tri mjeseca.

– Zašto ste se nama obratili? – upita Boner.

– Traže me. Prije dva dana bili su u mom stanu. Čekaju me na cesti prema kaznionici. – Climanov pogled odluta.

– Što još znate o Petrovskom? – nastavi ispitivanje Boner.

– Imao je poseban tretman. Nekoliko puta posjetio ga je jedan dužnosnik Pentagona.

- Pentagon? – iznenađeno će Jack.
- To se može provjeriti. Posjetitelje bilježe. Postoji dokumentacija.
- Tko je taj dužnosnik?
- Ne znam. Nisam ga vidio. Ja sam čuvar. Posjetitelje obrađuju na ulazu u kaznionicu. Kažem vam da postoji dokumentacija.
- Što znate o bijegu Petrovskog? – Boner upita i ustane.
- Išetao je. Čuvar Wolf otvorio je ćeliju i izveo ga van – Climan zastane. – Bijeg je organizirao njegov prijatelj iz Pentagona.
- Boner zastane. Jack ga pogleda, ali ništa ne reče. Bonerovo se lice smrkne. Slučaj Petrovski poprimio je velike razmjere. To je bilo posljednje što je htio.
- Jack i Boner izađu iz “rupe”. Obojica zamišljeno krenu prema Bonerovu uredu. Usput Boner uzme još jednu kavu iz automata.
- Ne sviđa mi se ovo. Rusi, ubojstva, bijeg – reče Boner.
- Vjeruješ li mu? – upita Jack.
- Jeste li provjerili njegov stan?
- Da. Sve je okrenuto kao da je bila premetačina. Očito, netko ga traži.
- Ja mu vjerujem. U dosjeu je razlika što se tiče trajanja suđenja Petrovskom. Netko je to vješto skrio.
- Siguran si u to?
- Da. Čuvar nema razloga za laž. I njega gone. Jedini je preživio.
- Da ih nije on ubio?
- Ne, to bi bilo prenaivno. Zna previše da bi bio ubojica. Na kraju krajeva, nije uzeo lovu koja je ležala pokraj tijela. Climan je samo pješak u ovoj igri.
- Što dalje? Zabrinjava me spominjanje Pentagona. Ne volim vojne stvari – mrzovoljno će Jack.
- To ću ja riješiti. Već se digla ionako velika prašina oko toga Petrovskog. Bivši špijun, kažu aktivan, stiže u SAD i tu ga hvataju. Navodno doživotni zatvor. Nakon toga slobodno išeta i nestane. Istodobno se Washington i CIA usprdekaju nad svakim mrtvacem.
- Boner popije malo kave. – Spominjanje Pentagona samo će ubrzati istragu. Možda je u pitanju špijunaža.
- To je s onog nedavnog sastanka?

– Dio toga. Nešto se veliko zbiva i sprema. Washingtonu nije svejedno. No brinem se što netko sije leševe na mome području.

– Nisi jedini. Ni meni se to ne sviđa.

– Zašto i Climan nije među leševima?

– Što sad to znači?

– Da sam umoran. Da je i on mrtav, ja bih sad spavao. Ovako moram zvati Pentagon i rješavati međunarodnu špijunažu.

– Vidim da ti je moral na visokoj razini! – Jack krene prema izlazu iz ureda.

– Učini mi jednu uslugu.

– Koju?

– Istraži malo ubojstvo za koje terete Petrovskog. Siguran sam da se nikad nije ni dogodilo.

– Imaš vrlo zanimljive pretpostavke.

– Znam. No, slučaj Petrovski jako mi smrdi. Prekopaj malo po tome, može?

– Što mi drugo preostaje – reče Jack i izađe iz ureda.

22.

Dugi je bio stari Hamiltonov znanac. Zajedno su izgradili organizaciju i upravljali njome dok je Hamilton boravio u Zagrebu. Tada je organizacija dobila svoj oblik i moć, pa se Hamiltonov odlazak nije ni osjetio.

Mjesto vođe organizacije Hamilton nikad nije želio. No svi koji su na bilo koji način bili povezani s organizacijom znali su da je ustroj nametnuo i proveo upravo Hamilton.

To je Dugi znao, i nikad nije iznosio javno. Sebe je smatrao logičnim nasljednikom organizacije. Kad ju je Hamilton napustio, to se i potvrdilo.

Dugi je imao 33 godine. S Hamiltonom se upoznao u Karlovcu. Bilo je to jedne sparne ljetne večeri u hotelu “Korana”, samo desetak minuta od središta grada.

U Karlovac je Dugi došao s namjerom da uspostavi mrežu za mijenjanje deviza. To je bio vrlo unosan posao. Ekonomska situacija tjerala je ljude da se rješavaju deviza. S druge strane, Dugi je poznavao velik broj ljudi koji su tako “prali” novac.

U to doba Hamilton je stanovao u Karlovcu i bavio se nelegalnim poslovima. Dugi ga nije iznenadio svojim prijedlogom. Stekao je dojam da je Hamilton to i očekivao. Rezultat svega bila je uspostava organizacije koja je nadzirala cijelo “crno” tržište deviza u tadašnjoj Hrvatskoj.

– Imaš li sve što sam tražio? – upita Hamilton.

– Naravno. Zar si mislio da tako jednostavne stvari ne mogu nabaviti? – Dugi rukom lupi po jednoj od triju kartonskih kutija ispred sebe. – Sve je novo. Nabavio sam i račun, zbog prijevoza.

– Vidim da si počeo poštovati zakon.

– Samo na papiru. Gdje to ide?

– Na Vrbik. Što je s ulazom na mrežu?

– To je sređeno. Imaš ulaz u svako doba. Šifru si sam odaberi. Najbolje je da imaš neki broj ili veliko slovo u šifri. Idealno bi bilo da imaš oboje. Tako te nitko ne može otkriti.

– To sve znam. Možeš li ga instalirati još danas?

– Naravno. Smatraj da je to obavljeno. Imaš auto?

– Ne. Računao sam na tvoje usluge.

– Nisam drugo ni očekivao. U nekim si stvarima ostao isti – kroza smijeh će Dugi.

Dugi uzme kutiju i iznese je do auta. Hamilton krene za njim noseći drugu. Dugi otvori prtljažnik i stavi kutiju u njega, te se vrati u garažu po treću kutiju.

– Spusti kutiju na pod. Ja ću to složiti. – Hamilton odloži kutiju.

Dugi posloži sve tri kutije u prtljažnik i zatvori ga.

– Idemo k tebi ili moraš usput još nešto obaviti? – upita Dugi.

– Idemo k meni. Nemam vremena za švrljanje. Želim što prije početi rad.

– O.K. Idemo! – Obojica uđu u crni “peugeot”.

Vožnja je trajala kratko jer je Dugi znao svaku zagrebačku ulicu. Nije mu smetala ni kiša koja se ledila na tlu.

– Tu smo! – Dugi zaustavi auto.

– Vidim da i dalje uživaš u vožnji. Još nisam sreo nekoga tko tako sigurno vozi po zaleđenoj cesti.

– To ti je talent, prijatelju moj!

Obojica izađu iz automobila i prenesu kutije u dizalo, te zajedno krenu prema Hamiltonovu stanu.

– Gdje to ide? – upita Dugi ulazeći s jednom kutijom u stan.

– U moju sobu. Samo ravno.

Dugi krene u sobu, a Hamilton donese druge kutije iz dizala pred svoj stan.

– Pusti, ja ću! – Dugi dohvati kutiju i odnese je u stan.

Hamilton ga ne pričekava i unese posljednju kutiju. Dugi izađe iz sobe i brzo dohvati i drugu kutiju. Hamilton krene iza njega prema sobi.

Kutije su bile uredno poslagane jedna kraj druge. Dugi ih otvori. Bijelo računalo bilo je spremno za upotrebu.

– Ti otvori ovu kutiju. – Dugi pokaže kutiju prstom. – Tu ti je pisač. Ja ću ti spojiti sve ovo.

Hamilton ga posluša i otvori kutiju.

– Da to stavim na stol?

– Da. Tako sam i zamislio.

– Nema što, jako maštovito!

U nekoliko minuta Dugi spoji sve žice. Uključi računalo i dohvati telefon. Okrene sedam brojeva.

- Samo da provjerim... Halo, Dugi ovdje!
- Ja sam, Marin. Reci.
- Ono je sve sređeno?
- Naravno. Zar si sumnjao? Zapiši šifru. Ne zaboravi to promijeniti. Ne bih želio da te netko otkrije.
- Nema frke. Reci šifru.
- Šifra je: UNIX32. Jedna riječ, velika slova. O.K.?
- O.K. Idemo vidjeti radi li. Hvala, Marine.
- Nema na čemu. Bog.
- Sve je sređeno – Dugi će Hamiltonu. – Možemo provjeriti. Dugi otipka nekoliko standardnih naredbi i u trenutku se uključuje na Internet.
- Pa, da vidimo... – reče.
- Na ekranu se pojave naredbe koje Dugi redom ispuni.
- Dugi se zadovoljno okrene Hamiltonu.
- Sve je O.K. Radi ko urica!
- Hvala, Dugi. Ne gasi. To ću ja. Ionako moram promijeniti šifru.
- Kako ti kažeš. To je sve?
- Zasad. Čut ćemo se. Trebat ću tvoje i Krešine usluge ubrzo. No sve ćete doznati na vrijeme.
- Ne brini se. Na nas uvijek možeš računati.
- Kreši se nije svidjelo što sam se pojavio.
- Izgubio je neke stvari tvojim odlaskom. Zna da ih neće dobiti tvojim dolaskom. Zato se malo duri. No on je pouzdan. Uostalom, svi ti mi nešto dugujemo.
- Bez brige, poslije ovoga nitko mi ništa neće dugovati. Nazvat ću te za koji dan. Možda već sutra. Hamilton isprati Dugoga.
- Vrati se u sobu i sjedne za računalo. Duboko udahne i krene na posao. Prvo krene s naredbom za promjenu ulazne šifre.
- Hamilton na trenutak prekine rad i otiđe u kuhinju. Popije čašu vode i vrati se u sobu.
- Vrijeme je bilo za razgovor s Vittom. Internet je bio najbrži i najsigurniji način za to. Vitto je uvijek u ovo doba uključivao svoje računalo i čekao Hamiltonove poruke. To je bila neka vrsta njihova savjetovanja. Tako su njih dvojica razmjenjivali mišljenja o svemu aktualnom u organizaciji.

Naredba za razgovor preko mreže bila je jednostavna.

Hamilton je unese i pričekala.

“talk vvv403881žaxa.ohi.com”

Nakon otprilike pola minute na ekranu dobije obavijest da je veza uspostavljena. Vittova poruka ispuni ekran.

>Zabrinuo sam se za tebe. Anthony mi je dao sve obavijesti. Čini se da sam bio u pravu kad sam rekao da će te sami potražiti.

Hamilton se nasmije. Vitto je uvijek bio pronicav.

Ne želeći odgađati razgovor, Hamilton otipka odgovor i komunikacija između njih dvojice krene.

>U nekim stvarima uvijek si u pravu. Sve ti je jasno?

>Da. Anthony je vrlo precizno prenio tvoje upute. Kakva je to pošiljka u Trstu?

>Riječ je o opasnom teretu. Plin. Mora se prevesti u Hrvatsku.

>De Sica je iza svega?

>Nisam siguran u njegovu ulogu. Viktor Petrovski je iza svega.

De Sica je tu iz nužde jer nadzire Trst.

>Što je s Petrovskim?

>Našao sam ga.

>Jesi li siguran u to?

>Da.

>Kakav je plan?

>Sazovi sastanak s porodicom. De Sicu ćemo iskoristiti. O likvidaciji vi odlučite.

>Mislim da je to već odlučeno. Prekršio je dogovoreno. Koliko još vremena ostaje da se pokrene akcija?

>Još kratko vrijeme. No, ja jedini kontroliram situaciju. Ja sam u sredini. Dok je teret u Trstu, sve je sigurno i ovdje.

>Što kažu tvoji prijatelji na sve ovo?

>Sastao sam se i s jednim pukovnikom. On je iznad svih.

>Problemi?

>Neće ih biti. Kontroliram situaciju.

>Pošiljka? Kako je stigla do Trsta?

>Tražim odgovor. Pukovnik će se pobrinuti za to.

>Što je s tobom?

>Čekam Viktora.

>Kako?

>Još ne znam. Nije pravi trenutak. Rizik je prevelik. Premalo znam o njemu. Trebam vremena.

>Prošlost?

>Još ne znam. Sve što znam o događaju iz Moskve iz tih je dana. Tražim nove podatke. Čekam.

>Trebaš li zaleđe?

>Još ne. Mislim da to neće biti potrebno. Nekadašnji prijatelji još su mi na raspolaganju.

>Kockarnica?

>Sve je prepušteno Anthonyju. Želim samo jače osiguranje kad dolaze tvoji. Nije isključeno da netko napadne tvoje ljude.

>Već sam postavio jače osiguranje. Anthony me upozorio na to. Vidi se da uči od tebe.

>Na njega se uvijek možeš osloniti. Kakvi su tvoji planovi?

>Neću ništa poduzimati dok ti ne javiš stanje. Sastanak s porodicama bit će sutra.

>Smiri situaciju. Ne dopusti da neki od njih ponovno jurnu. To će biti preopasno za organizaciju.

>Znam. Na spomen De Sicina imena svi će se uznemiriti. Bit će ih teško obuzdati.

>Reci istinu.

>Istinu?

>Da. Zamoljeni smo da pomognemo međunarodnu istragu vezanu uz rat u bivšoj Jugoslaviji. To neće biti prvi put.

>De Sica je u igri? Kako to objasniti?

>Jednostavno. Njegovom pogreškom koju treba iskoristiti. Spomeni nagodbu.

>Nagodbu?

>Likvidacija ili odriješene ruke u vezi s njim. Ako se odlučite za njegovu likvidaciju, imat ćete zeleno svjetlo.

>Imam osjećaj da si tako nešto i planirao.

>Opet si u pravu.

>Gdje?

>Zagreb.

>Kako?

>O tome kad prođe sastanak s porodicom. Ne znamo njihov stav.

- >Pretpostavljam kakav će biti.
 - >Moraš ga čuti.
 - >Naziv akcije ako do nje dođe?
 - >To prepuštam tebi.
 - >Jesi li za malo Cezara?
 - >Uvijek.
 - >VENI, VIDI, VICI.
 - >Sa zadovoljstvom prihvaćam.
 - >Sutra ćemo ponovno kontaktirati.
 - >U isto vrijeme.
- Hamilton prekine vezu pritiskom na “Ctrl-C”. Ekran se zacrni...

23.

Loše vrijeme kao da je utjecalo i na telefonske linije. Boner je bezuspješno cijelo jutro vrtio brojeve Moffita u Zagrebu. Signal zauzetosti linije parao mu je uho. Bio je prisiljen odustati od toga zadatka koji je zacrtao nakon sastanka s Jackom.

Mogao je samo sjediti i čekati Jacka koji je otišao u državnu kaznionicu provjeriti podatke Rogera Climana.

Climanov strah iznenadio je Bonera. U dugoj karijeri agenta FBI-a i jednog od šefova Boner još nije vidio nekoga tako uplašena.

Telefon na Bonerovu stolu oglasi se prodornim zvukom. Podigne slušalicu.

– Boner.

– Jack pri telefonu. Pokušavam te dobiti već cijelu vječnost. Linije su ponovno u kvaru.

– Pričaj mi o tome.

– Drugi put, sretniče. Danas je tvoj sretan dan.

– Sumnjam u to. Nakon ovoliko kave u rano jutro malo toga može danas biti sretno – reče Boner.

– U kaznionici sam. Naši momci još nešto kopaju. Tu su momci i iz unutrašnje kontrole. Obožavaju ovakve slučajeve!

– Kao i mi njih. Samo kopaju po tuđem dvorištu i prljavom rublju. Tako se nekako kaže, zar ne?

– Da... Tako nekako. – Jack se glasno nakašlje. – Oprosti, to je od prašine. Kako naš prijatelj Climan?

– Jack, ne misliš li da si već pretjerao s uvodom. Rekao si da je danas moj sretan dan. Bilo bi vrijeme da mi napokon otkriješ o čemu je riječ.

– Pogodi koliko je posjeta imao Petrovski, bivši stanar ove velebne, dobro čuvane kaznionice?

– Kad bih to znao, odavna bih igrao lutriju i ne bih danas s tobom razgovarao.

– Duhovito. Petrovski, prema podacima koje sam pronašao, nije imao nijedan posjet.

– K vragu! To znači ponovno kopanje! – Boner lupi šakom po stolu.

– Ima još. Imam još jedan dosje o Petrovskom. Malo je drukčiji od onoga koji smo mi pročitali.

– Vrti se najbrže što možeš.

– Neće ići tako jednostavno. Ovi iz unutrašnje žele dosje za sebe. Oni su ga i našli u upraviteljevu stolu.

– Reci im da ću ih sve naprašiti ako ti uskrate dosje. Ti amateri neće mi kočiti istragu!

– To sam htio čuti. Mislim da ćemo se već dogovoriti. Stižem čim obavim taj poslić. – Jack prekine vezu.

Spustivši slušalicu Boner se uhvati za glavu. Mislio je da je slučaj riješen, a on je uskrsnuo u najgorem obliku.

Ponovno počne okretati Moffitov telefonski broj. Linija je davala znakove zauzetosti. Nakon desetak pokušaja dobije vezu.

– Johna Moffita, molim. Boner, FBI. Hitno.

– Trenutak, molim – odgovori ženski glas i zvukovi prespajanja ispune Bonerovu slušalicu.

– Moffit.

– Mike pri telefonu.

– Pozdrav. Što ima?

– Petrovski.

– Opet?

– Da. Ovaj put malo je komplicirano.

– Da čujem.

– Postoje dva dosjea o njemu. Pojavio se i svjedok ubojstva. Petrovski nije bio slučajno uhićen i otpremljen u kaznionicu.

– K vragu! Taj tip mi već ide na živce. Mi smo se posredno susreli s njim. Opasan je. Potvrđeno je da je radio za KGB. Bio je aktivan. Jedno ubojstvo iz davnih dana povezano je s njim.

– To i jest problem. Njegova je aktivnost u KGB-u sumnjiva. Možda je posrijedi špijunaža.

– Kako to misliš? – pomalo iznenađeno upita Moffit.

– Svjedok tvrdi da je surađivao s nekim iz Pentagona. O tom nekom nema podataka u kaznionici iako se svjedok kune da ga je taj posjećivao.

– Pentagon?

– Da. Znaš li gdje mogu naći pukovnika Barkleya? Mislim da bi s njim trebalo malo popričati.

– I ja mislim. Možeš odmah. Tu je kod mene – reče Moffit. Na trenutak tišina ispuni liniju...

– Pukovnik Barkley ovdje – javi se pukovnik.

– Dobar dan ili dobra večer. Ne znam koliko je sati kod vas.

– Kasno popodne – hladno će pukovnik.

– Dakle, Petrovski je povezan s nekim iz Pentagona. Pojavio se svjedok koji to tvrdi. Prema dokazima koje imamo, doista je netko moćan iznad Petrovskog.

– Ali nemate dokaza da je netko iz Pentagona?

– Imamo svjedoka koji to tvrdi. Sve što je dosad rekao slaže se. Vjerujemo da je i to točna informacija. Nema razloga izmišljati. U smrtnom je strahu – objasni Boner.

– Javit ću vam se još danas. Obavijestit ću vas o daljnjim koracima. Ovo prelazi u vojnu nadležnost.

– Još je u mojoj nadležnosti! – Boner povisi glas i prekine vezu.

* * *

– Vidim da si bio brz. Šteta što uvijek tako ne radiš – reče Boner Jacku koji je skidao mokru zimsku jaknu.

– Više mi se sviđa u ovom toplom uredu nego tamo među nekadašnjim znancima.

– Da? Nisam to znao. Da vidim što si doznao. Imaš li dosje?

– Tu je. – Jack doda Boneru dosje. – Ima i jedna zanimljiva sličica.

Boner počne na brzinu prelistavati dosje. Podaci su se razlikovali od onih koje su oni imali. Prema njima Petrovskoga je uhitila vojna policija pri pokušaju upada u jednu vojarnu tijekom noći.

Dotad ozbiljno Bonerovo lice razvuče se u osmijeh. Pročita još jednom rečenicu i glasno se nasmije.

– Ovo je nevjerovatno! Upad u vojarnu u noći?! Za to trebaš biti idiot!

– Ili pametnjaković – doda Jack. – Strpljivo listaj dalje.

Smiješeći se, Boner nastavi čitati. Podatke o tome tko je i koliko je visok Petrovski, Boner preskoči. Pred njim se pojavi fotografija.

Na njoj su bili Petrovski i jedan pripadnik oružanih snaga SAD-a. Po odori se jasno moglo zaključiti da je riječ o nekom časniku.

Petrovski se jasno vidio na fotografiji. Bio je odjeven u svijetlu majicu i crne hlače. U ruci je držao pištolj. Časnik se nije dobro vidio. Bio je okrenut leđima.

– Naš prijatelj iz Pentagona! Climan je bio u pravu – usklikne Boner.

– Tako je, Mike. Sve je tu. Mogao si iz izvještaja opaziti da Petrovski nikad nije bio predan civilnim vlastima.

– Da, opazio sam. Mislim da ćemo posjetiti suca koji je potpisao presudu. Čiji je potpis na ovom dosjeu? – Boner počne prelistavati dosje.

– Nećeš ga naći. Nema potpisa. Samo žig. I to ne običan. – Boner pogleda Jacka. – Okreni predzadnju stranicu i dobro pogledaj žig.

Bonerovi prsti brzo pronađu traženu stranicu. Preko cijele stranice bio je udaren žig “TAJNO”. Ispod njega bio je udaren broj dosjea: 123345 – LDPD678 – 90/1234.

– Opa! Znam jednog pukovnika koji će se iznenaditi kad mu ovo predam.

– Mislio sam da ti želiš riješiti ovaj slučaj.

– Mi ćemo ga i riješiti. No pukovnik o kojemu ti govorim odgovoran je Bijeloj kući.

– Rekao sam ti da je ovo tvoj sretan dan! – Jack ustane. – Jesi li za kavu?

– Ne, hvala. Kava mi više nije potrebna. Jesi li za još jednu kratku vožnju?

– Ovisi.

– Htio bih posjetiti suca koji je potpisao naš dosje. Zainteresiran?

– Svakako, ali častiš nekom klopom na brzinu.

– Dogovoreno. Može kod “Phila”? Dugo nismo bili tamo. Vjerujem da sudac neće biti kod kuće prije 17 sati.

– Kućni posjet? Ti si šef! – Jack i Boner zajedno izađu iz ureda oblačeći jakne u hodu.

24.

Sanja mu se javila čim je sletjela u Pariz. Neće se vraćati u Zagreb iduća dva tjedna. Zamijenila se s kolegicom.

Hamilton je bio zadovoljan. Briga manje. Sanjina prisutnost u ovoj igri mogla je za njega značiti slabu točku. Srećom, to je sada uklonjeno.

Obruč oko Viktora polako se steže. Ipak, bilo je još previše nepoznanica. Mučio ga je De Sica i teret koji je tajno dopremljen u Trst.

Svi su se složili da je teret odavna mogao biti prevezen u Hrvatsku. Zašto to nije učinjeno?

Manja nepoznanica bila je kako je teret dopremljen u Trst. To je ipak bio De Sicin teritorij. Bilo je logično pretpostaviti da je on to osobno organizirao.

Protekle noći slabo je spavao. Duboko u sebi znao je da će mu tako izgledati i svaka buduća noć. Dan koji je pred njim mogao je donijeti važne korake u otkrivanju Viktorovih tajni.

Viktor Petrovski javio se prije pola sata informacijom koju je Hamilton tako željno očekivao.

Viktor Petrovski zakoračio je na njegov teren. Stigao je u Karlovac, grad kojim je Hamilton nekad vladao.

Bilo je dogovoreno da se sastanu ujutro. Gotovo dvanaest sati bilo je pred Hamiltonom. Znao je da će tih dvanaest sati razmišljati, a ne spavati.

* * *

– Dobra večer, Dugi! Dugo se nismo vidjeli! – pozdravi Galić.

– Dobra večer! Hvala što si našao malo vremena za mene – uzvratiti Dugi.

– Za tebe sam uvijek slobodan. Oprosti što si morao doći u ovaj restoran. Nisam ništa jeo cijeli dan – reče Galić brišući prste. – Želiš li nešto?

– Ne. Nikad nisam razumio zašto voliš jesti u ovakvim krčmama – s gađenjem će Dugi gledajući zadimljeni prostor oko sebe. Neugodan miris izjedao mu je nos.

- Zato što se dobro jede.
- Nisam ni sumnjao.
- Što ti treba? Mora da je nešto važno čim si me potražio na ovakvome mjestu.
- Jesi li još u vrhu?
- Misliš, vodim li i dalje hrvatsku tajnu službu? Ako to pitaš, odgovor je potvrđan.
- Drago mi je što to čujem. Trebam blagoslov za jednu operaciju.
- Samo tako, je li? U crkvi se daje blagoslov...
- I za tebe je ta operacija važna.
- Nije dok ne čujem o čemu je riječ. Zaboravljaš da se mora trgovati. To je osnovno pravilo moga posla. – Galić odgurne tanjur ispred sebe i popije čašu bijeloga vina. – Što je važno za mene?
- Sve informacije ne mogu ti dati. To ćeš čuti poslije od osobe koju si nekad davno upoznao u Moskvi.
- Moskvi? Bilo je to onda jako davno. Tamo sam upoznao mnoge ljude. No, nikakve koristi od njih danas.
- Govori li ti što ime Hamilton?
- Hamilton? Hm, zvuči poznato. Puno Hamiltona je na filmskim špicama.
- Prisjeti se jednog incidenta u Moskvi. Dogodio se ispred aerodroma. Tada je poginula jedna mlada djevojka.
- E... da, sad se sjećam. Hamilton je bio njezin zaručnik ili tako nešto.
- Upravo tako. On će ti reći sve pojedinosti.
- On?! Mislio sam da vodi kockarnice. Osim toga, doznao sam poslije da nije bio baš čist.
- Nisi ni ti. Zato danas sjediš u ovoj krčmi i pričaš sa mnom – podbode ga Dugi. – Trebamo blagoslov za operaciju. U tvom je interesu da ga daš. Dakako, operacija će biti izvedena na naš način. Ti ćeš objaviti službenu verziju za javnost. Znaš kako to već ide.
- Vidim da ste razradili detalje. Nisam još čuo o čemu je riječ.
- Bit će dva mrtva. Tako je planirano. Čist posao, bez tragova. Ti dolaziš i obavlaš očevid. Repuštamo ti službenu verziju.
- Ne budi smiješan! Misliš da ću u svom dvorištu kupiti tuđe leševe?! – Galić se nagne nad stol. – Što ja dobivam?

- Slavu.
 - Slavu? Otkad to meni treba?
 - Onemogućit ćeš međunarodnu organizaciju da ti neometano šeće dvorištem. Uz to, spriječit ćeš nove sukobe u Bosni i Hrvatskoj. Ne zvuči loše, a?
 - Netko vam je stao na žulj?
 - Ne, samo je Hamiltonu netko stao na žulj.
 - To vidim. Tko je taj nesretnik?
 - Revolveraš s aerodroma. – Dugi ustane. – Preksutra popodne?
- Kod kestenjara?
- Može, premda mi neke stvari nisu jasne.
 - Ne uzbuđuj se. Dobit ćeš pohvale na kraju. Vidimo se! – Dugi pozdravi i krene prema izlazu iz zadimljene prostorije.

* * *

Duga zvonjava telefona probudi Hamiltona koji je nekako uspio zaspati. Upali svjetlo i javi se.

- Molim?
- Internet – začuje dobro poznat glas, a potom se veza prekine. Hamilton ustane iz kreveta i upali računalo. Ubrzo uspostavi vezu s Vittom. Hamilton se javi prvi.
- >Tu sam.
- >Ispričavam se što te budim. Hitno je.
- >Reci.
- >Bio je napad na tvoju kockarnicu. Nisam se mogao umiješati.
- >Tko?
- >Još ne znam.
- >Šteta?
- >Minimalna. Otmica.
- >Tko?
- >Anthony.
- >To je izveo prijatelj iz Moskve. Osiguranje.
- >I meni se tako čini. Nema tragova.
- >Kako je izvedeno?
- >Petorica maskiranih. Goste nitko nije dirao. Profesionalci.
- >Prijatelj je na mom terenu. Javio se.

- >Pokrenuo sam istragu. Ne mogu biti daleko.
 - >Ostavi to. Sutra ću znati je li sve u redu.
 - >Porodice su uznemirene.
 - >Sastanak?
 - >Završen večeras. Događaj u tvojoj kockarnici uznemirio ih je.
- Smatraju da si pod njihovom zaštitom.
- >Rezultat?
 - >Likvidacija bez odgađanja.
 - >Kada?
 - >Što prije.
 - >Nagodba?
 - >Moraju znati o čemu je riječ.
 - >To sređujem.
 - >Moram to znati što prije. Fitolj gori.
 - >Sutra. Nakon susreta s prijateljem. Teren se čisti.
 - >Ne mogu zaustaviti istragu oko napada.
 - >Ne dirajte De Sicu. Prepustite to meni. Uvjeri ih u to.
 - >To i činim. Ovlaсти su podijeljene.
 - >Sam si rekao da fitilj gori.
 - >Upad je zabilježen na videosnimci.
 - >Zadrži. To mi ne koristi u ovom trenutku. Tvoje mišljenje?
 - >Vojska.
 - >Naoružanje?
 - >Automati, vjerojatno ruske proizvodnje.
 - >Potraži vojno vježbalište ili kamp.
 - >Vojarne?
 - >Ne. Negdje se spremaju. Nama su pred nosom. Nađi ih. U tom smjeru vodi istragu. Što dalje od Anthonyja. Vjerujem da ću ga sutra možda i vidjeti.
 - >Ako ih pronađemo?
 - >Lociraj i čekaj. Taj će dio netko drugi obaviti. Simon ili Pentagon.
 - >Kockarnica?
 - >Zatvori i čekaj moj povratak. Neka se jedna porodica pobrine za to.
 - >Javi se sutra. Prekidam.
- Hamilton ugasi računalo. Anthonyjevu otmicu nije očekivao.

Viktor je napravio korak više. U sebi promrsi psovku.

Sjeti se pukovnikovih riječi o valceru i koracima. Ovaj mu valcer nije išao otprve. Činilo mu se da stalno gazi partnera po nogama i bezuspješno lovi ritam.

Na trenutak mu se učinilo da je ulovio taj ritam. To je kratko trajalo. Više nije znao je li kriva glazba ili njegov partner.

Te misli brzo otjera. Još nije bilo sve izgubljeno. Partneri su tu. Zajedno s njim love korake. To je značilo da ima još vremena.

Glazba koju je čuo nije prestajala. Postajala je sve glasnijom...

25.

Snijeg je i dalje padao. Promet je bio slab. Većini vozača u New Yorku nije se upuštalo u avanturu automobilima po takvu vremenu.

Boner je polako vozio svijetloplavi "ford" za kojega je uvijek s ponosom govorio kako je izrađen još 1970. godine i kako ga još nijednom nije iznevjerio.

– Doista mi nije jasno kako još možeš voziti ovu krtiju od automobila – reče Jack smrzavajući se na suvozačevu mjestu. – Ni grijanja nema!

– Treba malo više vremena da se auto zagrije. To je jedina mana ovog automobila. Kažu da je to neka serijska pogreška koja se ne da više ispraviti. S godinama se navikneš na to – odgovori Mike.

– Ipak, nisi mi jasan. Toliko automobila stoji na našem parkiralištu, a ti uvijek kreneš svojim "fordom". Dovoljno je da se spustiš do Billa kat niže i to bi bilo riješeno. Ako ništa drugo, trebao bi to učiniti zbog mene.

– Mislio sam da si se već navikao. Doista nema potreba da vozim brze aute s našeg parkirališta. To su samo dodatni troškovi za vladu. Osim toga, oduvijek sam smatrao da su ti auti samo za naše pridošlice. Dođu prvi dan na posao i već misle da se mogu igrati "Robocopa"!

– Mike, moram biti bezobrazan. Nadam se da ćeš mi to oprostiti. Svake godine slušam jednu te istu priču. Mogu ti reći samo jedno – jebi se!

– Opa! Stvarno si ljut!

– Kako i ne bih. Temperatura je u ovom autu minus deset! Naravno, za tebe je to stvar navike. Ti si se uspješno prilagodio.

– Dobro, drugi put se ti spusti do Billa i uzmi neki auto...

– U koji ti ne želiš sjesti iz samo tebi poznatih razloga. I to sam već čuo proteklih godina... Nego kamo mi uopće idemo?

– To sam ti već rekao. Idemo u kućni posjet našem sucu. Još nekoliko blokova i tamo smo.

– Nadam se.

Nakon nekoliko ulica Boner zaustavi automobil pred modernom bijelom kućom.

– Tu smo! – vikne Boner. – Taksij je stigao.

- Jebi se, Mike. Uopće nisi duhovit.
- Naš je sudac na drugom katu. Ali ne vidim mu automobil.
- Možda je u garaži.
- Ova zgrada nema garažu. Ova siva do nje ima.
- Jadni sudac! Nema garažu! Svarno je uzalud potrošio brdo dolara za kuću bez garaže. I to u New Yorku.
- Imaš mobitel?
- Naravno. Nadam se da još radi. Ako nisi znao, hladnoća mu šteti!
- Imat ću to na umu. – Boner prihvati mobitel i nazove suca.
- Dobar dan. Mikne Boner pri telefonu, FBI. Molio bih suca Waxnera – Boner će ljupkom ženskom glasu koji je odgovorio na njegov poziv.
- Sudac Waxner je u vijećnici na poziv gradonačelnika. Očekujemo ga za otprilike dva sata. Mogu li vam pomoći? – upita ženski glas.
- Nema potrebe, hvala. Potražit ću ga u vijećnici.
- Pogledajte u “klub” preko puta vijećnice. Vjerujem da bi mogao biti tamo. Susret s gradonačelnikom ionako je neformalan.
- Hvala vam lijepa. – Boner prekine vezu i obrati se Jacku.
- Još malo vožnje. Samo do vijećnice.
- Još pola sata smrzavanja...
- Ne mojom greškom. Sudac je tamo... s gradonačelnikom, neformalno.
- Sigurno traži garažu – mrzovoljno će Jack.
- Vožnja do vijećnice nije dugo trajala. Ulice su bile prohodne i prazne. Gusti snijeg padao je i dalje, lijepeći se na asfalt koji je bio već prilično prekriven bijelim pokrivačem.
- Boner i Jack izašli su iz automobila i uputili se prema vijećnici. Odmah na ulazu opazili su da nema uobičajene radne živosti.
- Hodnik je bio pust. Portir i jedan pripadnik osiguranja glasno su prepričavali neki vic. Njihov smijeh odzvanjao je praznim hodnikom.
- Boner priđe i pokaže im značku FBI-a.
- Mike Boner, FBI. Ovo je agent Jack Steams. Trebali bismo suca Waxnera. Rečeno nam je da je na primanju kod gradonačelnika.

– Dobar dan. Da, do maloprije su bili na primanju. Prije desetak minuta otišli su u klub preko puta – odgovori portir, a Boner mu zahvali.

– Pa to smo mogli i pretpostaviti. Po ovakvu vremenu najbolje je odmah otići u kakav otmjeni klub, tamo se dobro ugrijati i raspravljati o politici našega grada – progovori Jack stisnuvši se pod toplom jaknom. – Nije mi jasno što radim u FBI-u. Imao sam lijepe izgleda da se bavim politikom.

– Stalno se buniš. Ovo vrijeme zaista loše utječe na tebe. Politikom se uvijek stigneš baviti. To nikad nije bio problem – odgovori mu Boner. – Osim toga, sad ti se pruža prilika da si prokrčiš put prema vrhu. Nije mala stvar upoznati suca koji ima dobre veze!

Obojica se popnu uza svježe očišćene stuba koje su vodile u klub “St. George”. Klub je bio popularno okupljalište političke scene New Yorka. Tu se krojila politika grada, ali i cijele države. Biti političar, a ne posjetiti taj klub i učlaniti se u njega bilo je jednako političkom samoubojstvu.

Boner i Jack stresu ono malo snijega što se nakupilo na njima dok su prelazili na drugu stranu ulice. Odmah im pride namještenik kluba s prepoznatljivom crveno-crnom odjećom koja ja imala i simbol kluba na desnom džepu sakoa.

– Izvolite? – ljubazno ih upita.

– Agenti Boner i Steams, FBI – ponovno izrecitira Boner. – Trebali bismo suca Waxnera. Rečeno nam je da je tu.

– Pričekajte trenutak – namještenik se udalji i krene prema zadimljenoj prostoriji kluba.

– Nije loše! – reče Jack brišući mokre cipele o debeli crveni tepih.

– Vidim da se privikavaš na političke aktivnosti. Samo, moram te upozoriti, nemoj biti tako vidljivo zadovoljan. Što će biti ako FBI dobije račun za kemijsko čišćenje toga tepiha? – reče mu Boner odmahujući glavom.

Iz zadimljene prostorije izađe visoki prosijedi sudac. Lice mu je bilo puno bora.

– Izvolite? Ja sam sudac Waxner – reče gotovo staračkim glasom.

– FBI. Trebali bismo razgovarati o jednom vašem davnom slučaju. Prije svega, oprostite što vas ometam na ovom mjestu. Prilično je hitno i nije bilo drugog načina da dođem do vas – Boner se ispriča sucu.

– Nema problema. Vjerujem da razgovor želite obaviti na nekom mirnom mjestu – reče sudac, a Boner samo potvrdno kimne glavom. – Pričekajte trenutak. – Sudac krene prema namješteniku koji je dočekao Bonera i Jacka kad su ušli u klub.

– Gospodine Green, trebali bismo zasebnu prostoriju. Gospoda i ja moramo popričati o važnim stvarima. Je li slobodna koja radna soba? – upita sudac namještenika.

– Svakako, suče Waxner. Možete krenuti na prvi kat. Slobodna je prva soba s lijeve strane. Želite li da vam donesem nešto za piće?

– Nije potrebno. Molio bih samo da nas ne uznemiravaju.

– To je sasvim jasno, suče Waxner.

– Hvala vam, gospodine Green. – Gospodo, molio bih da me slijedite – sudac se ponovno obrati agentima, i oni krenu za njim na prvi kat.

Prostorija u koju su ušli bila je vrlo prostorna. Odmah se moglo zaključiti da je to jedna od važnijih soba u klubu. Izgledala je poput kabineta nekog predsjednika države u kojem se donose važne političke odluke.

Pod je bio prekriven debelim smeđim tepihom. Sav namještaj bio je od teškog drveta starinske izrade. Nije bilo radnog stola, samo stolci poredani jedan nasuprot drugome. Između njih bila je praznina. Zidovi su bili prekriveni slikama poznatih članova kluba. Svi do jednog imali su na sebi odjeću u bojama kluba.

– O čemu je riječ, gospodo? – upita sudac smjestivši se u starinski stolac točno nasuprot mjestu gdje je Boner sjeo.

– Zanima nas jedan vaš slučaj. Riječ je o osuđeniku pod imenom Viktor Petrovski. Prema vašem pravorijeku bio je prebačen u jednu državnu kaznionicu.

– Vjerojatno nije ni prvi ni zadnji kojemu sam to presudio. Još sam mjesec dana na dužnosti, a onda idem u mirovinu – sudac će kroza smijeh.

– To je točno – prihvati šalu Boner i ledenim pogledom ošine suca. – No vjerujem da je on jedini zatvorenik koji ima dva dosjea i koji se nesmetano išetao iz državne kaznionice!

Sudac se promeškolji na stolcu. Na trenutak zašuti i pogleda u Bonerove oči. Brzo skrene pogled i nakašlje se.

– Politika je tako htjela – kratko odgovori sudac.

– Ja poznajem samo zakon, suče. Vi taj zakon morate provoditi.

– Boner ustane. – O kakvoj politici govorite? – priđe prozoru i zagleda se u gusti snijeg.

– O politici koju ćete vi teško razumjeti. Nije riječ se samo o meni. To se potpisuje svaki dan – sudac se ponovno nakašlje.

– Ovaj slučaj došao je do mene. Niste nedodirljivi! – gotovo vikne Boner i dalje gledajući kroz prozor.

– Recite što znate. Bolje je za vas. Imamo oba dosjea. Ovako ili na neki drugi način klupko će se odmotati. Na vama je da se odlučite kojim putem želite poći – uplete se Jack smirujući situaciju.

– Stanovite osobe zahtijevale su da Petrovskom bude tako presuđeno – drhtavim će glasom sudac.

– Sranje! – drekne Boner. – Petrovskom nije ni bilo suđeno! Nema zapisnika!

– Smiri se, Mike! – reče Jack. – Neka kaže što ima.

– Želim s vama nagodbu.

– Nema nagodbe jer niste u poziciji za nagodbu – odgovori mu Boner. – Nakon što sve ispričate, možemo razgovarati o stvarima koje vi želite. Do tada ostajete u ovoj sobi. Nitko ne ide van iz sobe dok ne kažete cijelu istinu. Nikakvi odvjetnici ili drugi pametnjakovići neće zakoračiti u ovu sobu! Zapamtite da je riječ o vašoj velikoj pogrešci. Politika kojom se vi bavite mene ne zanima. Vi ste ionako kao sudac gotovi. To vam je, pretpostavljam, valjda već jasno. Djelujete kao čovjek koji ne voli skandale.

– Osobu koju spominjete štite određeni krugovi ljudi. To je sve politika. – Sudac obriše čelo na kojem su se pojavile prve kapljice znoja.

– Ne slušate me. Ne zanima me politika. Zanimaju me ljudi o kojima govorite. Ljudi kojima ste učinili uslugu – ljutito će Boner.

– Riječ je o vojnoj obavještajnoj službi. Petrovski je pod njihovom zaštitom.

– Na koji način? – upita Jack.

– Oni su se pobrinuli da dođe u SAD. Ilegalno. Zbog kojeg

razloga, ne znam. U to nisam upleten. – Sudac zastane i nakašlje se. – Što se suđenja tiče, u pravu ste. Nije bilo suđenja. Dokumente i pravorijek samo sam trebao potpisati.

– Tko vam je to donio? Pokazat ću vam i jednu fotografiju. – Jack izvadi fotografiju koju je pronašao u dosjeu što ga je donio iz državne kaznionice. – Je li to taj čovjek?

Sudac izvadi naočale iz unutrašnjeg džepa sakoa i dobro pogleda sliku. Vrti je Jacku i spremi naočale u sako.

– Da, to je taj čovjek. To je fotografirao danas pokojni upravitelj kaznionice. Bilo je to u proljeće ove godine.

– Tko je taj časnik? – Boner se odmakne od prozora i priđe sucu.

Sudac nervoznim pokretom ruke obriše čelo i usta. Ponovno zakašlje i promeškolji se u stolcu. Pogleda na sat i stisne šake.

– Što će biti sa mnom? – upita glasom punim straha. – Znete li uopće u što se upuštate?

– Da, znam u što se u upuštam. Upravo razbijam nešto što vi zovete politika. Što će biti s vama? O tome ste trebali prije misliti!

– Boner izvadi iz džepa mali diktafon. – Na ovoj je kaseti naš razgovor. Pritisnut ću “stop” tek kad izgovorite ime koje još niste rekli. Nakon toga ćemo razgovarati o vama i vašoj budućnosti.

Sudac Waxner približedi. Ponovno ga uhvati napadaj kašlja. Na licu Mike Bonera pojavi se smiješak.

– Još samo dvije riječi, suče. – Boner približi ruku s diktafonom samo nekoliko centimetara od sučevih usta.

* * *

– Nisam očekivao takav napad. Bio si prilično nervozan – reče Jack sjedajući na stolac preko puta Bonerova radnog stola.

– Nervozan? Nije to bila nervoza. Bila je to moja politika! – odgovori Boner uzimajući plastičnu šalicu s kavom.

– Prevrti kasetu da čujemo još jednom sučeve izjave.

– To će biti vrlo teško.

– Prestani glumatati! Sve si razotkrio i sad uživaš u slavi!

– Pogrešno. Diktafon nije ni radio.

– Nije radio?! – zaprepašteno će Jack.

– Da, baterije su mu odavna otišle k vragu. Zaboravio sam ih promijeniti. Kad sam izvadio diktafon iz džepa, opazio sam da ne snima. Ali, morao sam nastaviti igru. Kao što vidiš, bilo je sasvim dobro i bez tih baterija!

– Ti si prokleti kučkin sin, Mike!

– Ne. Ja sam proketo dobar agent FBI-a.

– Ne seri s tim glupostima! Još malo pa ćeš reći da su te to oni naučili. Doista voliš patetiku!

– Nikako da se opustiš, Jack. Sad smo gotovi s Petrovskim. To više nije naš slučaj. Preuzima ga jedan pukovnik. No, o njemu sam ti već govorio. – Boner podigne telefonsku slušalicu. – Vrijeme je da vidimo koliko pukovniku treba vremena da stigne do nas!

26.

Karlovac je bio tih i pust. Tek tu i tamo prošao bi pokoji prolaznik. Bilo je sasvim jasno da se ne namjerava zadržavati na ulici. To i nije bilo čudno. Karlovac je često bio na udaru srpskih topova. Čak i sada, u miru, ljudi se nisu mogli osloboditi neugodnog osjećaja koji ih je tjerao s ulice.

* * *

Hamilton je lagano koračao prema središtu grada. Rat je posvuda ostavio tragove. To je cijeloj slici grada davalo tamniju nijansu.

Nakon desetak minuta šetnje pred njim se pojavi rijeka. Bila je to Korana. Kiša i snijeg koji su neprekidno padali posljednjih dana podigli su vodostaj, rijeka je protjecala velikom brzinom.

Naslonivši se na ogradu nekadašnje turbine, Hamilton se zagleda u slap. Uobičajeni šum prelijevanja rijeke zamijenio je zvuk sličan grmljavini. Podnožje slapa bilo je bijelo od pjene što se stvarala.

Okrene se i pogleda prema hotelu. Umjesto raskošne bijele zgrade, pred njima je stajala ruševina obložena daskama. Svi su prozori bili porazbijani. Na nekim katovima uopće ih nije bilo. Posivjelo pročelje bilo je puno rupa, a vidjeli su se i tragovi paleži.

Betonske stube i ograda koja vodi na prostranu terasu hotela bili su oštećeni granatama. Od nekih stuba ostala je samo željezna konstrukcija. Na pojedinim katovima i u prizemlju bile su naslagane vreće s pijeskom. Tu su bili borbeni položaji hrvatske vojske za žestokih napada na grad, vrlo često i s druge obale Korane. Dokaz tome bio je i veliki bunker koji se nalazio pokraj hotela.

Pustoš koju je rat ostavio bila je vidljiva na svakom koraku. Ne samo na kućama, ulici, nego i na licima ljudi.

Iz džepa zimske jakne Hamilton izvadi mobitel i nazove.

– Vidim te jasno – javi se Krešo. – Naših prijatelja još nema. Jesi li siguran da imaš u ruci pravi mobitel?

– Naravno. Onaj drugi je za našeg prijatelja. Vjerujem da će se pojaviti – odgovori Hamilton.

– I ja. Inače, u ovom hotelu nije ostalo ništa čitavo. Sve je porazbijano ili spaljeno. Šteta!

– Uvijek je tako u ratu. Jesi li se dobro smjestio?

– Da. Stigao sam prije tri sata. Pažljivo sam pregledao svaki kat hotela. Prazan je. No, to sve nisam obavio sam.

– Rekao sam ti da je tako pametnije. Oni su profesionalci.

– Uzeo sam u obzir sve što si mi o njima govorio. Ali stigli smo prije njih.

– Je li druga strana obale čista?

– Naravno. To su pregledali moji dečki. Tu su nekad bili na borbenim položajima. Znaju svaki pedalj ove zemlje. Riječju, sasvim si siguran. Ako tvoj prijatelj i dovede vojsku, bit će zbrisan skupa s njom.

– Nadam se da neće biti tako. Pretpostavljam da će dovesti i taoca.

– Taoca? O tome nisi ništa govorio.

– Dogodilo se iznenada. Talac je moj suradnik iz Rima. Njegova otmica samo je čin osiguranja. Vjerujem da će ga danas pustiti.

– Nadam se. To ću javiti dečkima. Imamo svoju vezu. Linija ostaje otvorena?

– Da. Prekini liniju tek kad sastanak završi.

– U redu. Približava ti se jedan crni auto. Mogli bi biti oni...

– Linija ostaje otvorena. Pazi na moje znakove.

Crni automobil približavao se praznom parkiralištu ispred hotela. Zaustavio se odmah ispred glavnog ulaza u hotel. Hamilton se vrati pokraj stare turbine. Iz ruke nije ispuštao mobitel.

U njegovu vidokrug u skoro se pojavi skupina ljudi. Hamilton zapazi Petrovskog, De Sica i Anthonyja. Tu su bila još dvojica koja su držala Anthonyja za ruke.

Odmah opazi da je Anthony miran i da u njegovu hod nema treme ili straha. Osjeti olakšanje.

Petrovski je hodao odlučno, poput kakvog vojnika koji treba podnijeti izvještaj o ratnim zbivanjima. Oči su mu bile uperene u Hamiltona.

De Sica je jedva hvatao korak za Petrovskim i društvom. Činilo se kao da trči za njima. Od silnog napora lice mu se zacrvenjelo.

– Ponovno se sastajemo! – odvažno će Petrovski pružajući Hamiltonu ruku u znak pozdrava.

– Kao prijatelj ili neprijatelj? – upita Hamilton i samo pogleda u njegovu ispruženu ruku.

– Ne ljutite se valjda zbog moje akcije u vašoj kockarnici?! To je bio nužan korak. Još se ne poznajemo dobro. Vidite i sami da se vašem čovjeku nije ništa dogodilo.

– Loš početak suradnje, Petrovski. Takve stvari provodi negdje drugdje. Sa mnom nema igranja mačke i miša! – povišenim će glasom Hamilton. – Podsjećam te da si ti došao k meni na razgovor. Ti mene trebaš, a ne ja tebe.

– Zašto se natezati oko takvih stvari? Radije razgovarajmo o poslu!

– Tek kad se moj čovjek udalji odavde. Ili želite da vam pokažem kakvo je moje osiguranje? – Hamilton raširi ruke i podigne ih iznad glave.

Nekoliko golubova poleti s grana obližnjeg drveća. Viktorovi se ljudi iznenade. Pucanj nitko nije očekivao. Bio je to zvuk koji je Hamiltonu dao određenu prednost pred Petrovskim.

– Još imam vašeg čovjeka! – ljutito će Petrovski.

– Želite li da idući pucanj bude namijenjen vama? Rekao sam svoj uvjet. Imate kratko vrijeme za razmišljanje – mirno mu odgovori Hamilton. – Mogu vas pobiti kao zečeve! Vjerujem da na to niste računali.

– Recimo da je to bio previd.

– To katkad može biti kobno. Znae li gdje ste i što ovaj grad znači za mene?

– Tu ste digli svoje nekadašnje carstvo, ako se ne varam.

– U pravu ste, Petrovski. Ovo je grad u kojemu sam stvorio svoju organizaciju. To vam je bio prvi previd. Igrate se na mom području. Da ste i došli sa svojom vojskom, svi biste bili zbrisani!

– U redu, Hamiltone. Vidim da ste ozbiljan čovjek. Ispričavam se. Igrajmo otvorenih karata.

– Pustite moga čovjeka. Nakon toga možemo razgovarati.

Petrovski jedva primjetno slegne ramenima i okrene se svojim ljudima. Rukom im pokaže da puste Anthonyja. Bez razmišljanja oni to učine.

– Kreni prema hotelu. Na glavnom ulazu čekaju te moji ljudi. – Hamilton pokaže Anthonyju rukom kamo da krene. – Neka nitko ne prati mog čovjeka, Petrovski. Ako bilo tko napravi suvišan pokret, bit će likvidiran!

– Moji ljudi bit će mirni. – Petrovski rukom pokaže svojim ljudima da ostanu mirni.

Anthony laganim korakom krene u smjeru koji mu je Hamilton pokazao rukom. Na njemu se vidjelo da se nije mogao baviti hobijem – održavanjem izgleda. Odijelo mu je bilo prljavo. Bio je neobrijan, raščupan. Hamilton to opazi i nasmije je. Prvi put vidio je Anthonyja takva. Anthony uskoro nestane iz njegova vidokruga.

– Recite ljudima da se povuku. Mislim da nema potrebe za daljnjom pucnjavom ili neprijateljskim ponašanjem.

– Neka se vaši ljudi vrate u automobil kojim su došli. Imate moju riječ da im se ništa neće dogoditi. Naravno, ni vama se neće ništa dogoditi. Tako ćemo u miru razgovarati. Slažete li se?

– Mislim da je prijedlog dobar. – Petrovski pogleda u De Sicu koji je bio sav crven u licu.

Na zapovijed Petrovskog, njegovi se ljudi upute prema automobilu. Učinili su to brzo i bez odugovlačenja. Kao pravi vojnici, a ne kao poluprofesionalni gangsteri.

– Tako... Imate riječ, Petrovski. – Hamilton spremi mobitel u džep, ali ne prekine vezu.

– Opasan ste čovjek, Hamiltone. Jeste li razmislili o mojoj ponudi? – upita Petrovski.

– Da. Ali to ima cijenu.

– Recite.

– Milijun dolara. Rizik je velik, a riječ je i o osjetljivoj pošiljci.

– Cijena nije problem. Moja se organizacija financira sama.

– Onda ste poprilično bogati. Nije mi jasno zašto se petljate s nekakvim opasnim pošiljkama koje potječu iz vojnih tvornica.

– Nismo tako bogati. Financiramo se različitim pljačkama i slično. Nešto se prihoda ostvaruje i u Moskvi. No s tim vas ne želim zamarati. – Petrovski se približi ogradi na koju je Hamilton bio naslonjen i pogleda u Koranu. – Volim gledati rijeke kad su u punoj snazi. Ni čovjek im se tada, usprkos svim pomagalima i inteligenciji, ne može suprotstaviti. Zašto nam se ne pridružite, Hamiltone?

Hamilton pogleda u De Sica koji nervozno zapali cigaretu. Nestalo je crvenila na njegovu licu, ali ne i straha u malim očima.

– Kakve su vaše veze s mafijom? – upita De Sica i uvuče dim cigarete.

– To sam već rekao za našeg prvog susreta. Ne diram ja njih, ne diraju oni mene.

– Teret koji trebate prevesti samo je prva karika u lancu koji želimo stvoriti – nastavi De Sica. – Mafija predugo vlada.

– Niste li previše hrabri? Mafija vlada Italijom već stoljećima.

– Svaka vlast jednog dana padne – ledenim će glasom Petrovski.

– Što nudite?

– Budite naš posrednik. Želimo da mafija mirno preda vlast nama. Ni mi, kao ni oni, ne želimo novi rat.

– Moja uloga u svemu tome?

– Posrednik, a zatim dobivate područje koje želite. – Petrovski pogleda Hamiltona u oči. – Vjerujem da je ponuda fer.

– Koliko vam vremena treba? – kratko upita Hamilton.

– Ovisi. Koliko vama treba? – Petrovski stavi ruku na De Sicino rame. – I sami vjerojatno znate da je naš prijatelj De Sica prognan. Na popisu je za likvidaciju ako prekrši dogovor kojim se jamči nekakav mir između njega i porodica. Želimo da njegovo ime bude izbrisano s toga popisa što prije!

Hamilton pogleda obojicu. Bili su puni sebe. Igrali su otvorenih karata. Mogući savez protiv mafije, koji je Vitto spomenuo, postajao je stvarnost.

– Vratimo se pošiljci. Rekli ste da je riječ o opasnom teretu. Koliko je opasan? – upita Hamilton.

– VX3p. Ime vam ništa ne znači. To je nervni plin koji je proizveden u spomenutoj tvornici u blizini Moskve. Osiguran je i nalazi se u Trstu, u kontejnerima na vlaku.

– Nervni plin?! – Hamilton odglumi iznenađenje. – Da sam to prije znao, povisio bih cijenu!

– Mi smo ozbiljna organizacija. Nakon akcije koju planiramo, svi će to shvatiti.

– Smijem li pitati o kakvoj je akciji riječ?

– Smijete, Hamiltone. Posao smo ionako dogovorili. Plin je

namijenjen postrojbama IFOR-a u području Županje i Tuzle. Kad sagrade pontonski most, nervni će plin iscuriti. Treba ga samo dopremiti u Županju.

– Smion plan. No ne može se samo tako dovesti nervni plin do Županje. Pogotovu ne vlakom. S koliko stotina mrtvih računate na tom putu?

– Ne sviđa vam se IFOR? – upita Hamilton šaljivim tonom.

– Zato trebaju izginuti?

– Ne sviđa nam se mir. Mnogi nam poslovi stoje zbog mira. Moji su ljudi nestrpljivi.

– Kad smo već kod toga... Kakva je vaša organizacija? Malo sam se raspitao o vama. Povezuju vas s jednom pucnjavom u Moskvi. Navodno je tada stradao neki trgovac oružjem. Nadalje, priča se o atentatu u Makedoniji za koji ne postoje čvrsti tragovi.

– Imate dobru mrežu, Hamiltone. Operacija u Moskvi bila je davno. KGB se odavna bavi prodajom oružja. U to su upleteni i Amerikanci. Tako je bilo i za vrijeme hladnog rata. Uvijek postoje strane zainteresirane za dobar posao. Trgovac oružjem, koji je likvidiran u Moskvi, upleo se u posao. Pregovarao je s pogrešnom stranom. Amerikanci su nam ga isporučili. Ako vas baš zanima, osobno sam ga likvidirao – ponosno će Petrovski.

Hamiltonove oči bljesnu. Bijes divlje životinje ponovno se uvuče u njega. Samo mali dio razuma spriječi ga da ne da znak koji bi značio likvidaciju Petrovskog. Nekako se suzdrži i skrene pogled prema rijeci koja je neprestano grmjela.

– I Makedonija je naše djelo. Atentat na Gligorova, makedonskog predsjednika. No to je bez političke pozadine. To je platila jedna grčka kompanija. Iza njih stoji politika, pretpostavljam. Jaki smo, Hamiltone. I više nego što to mislite. Imamo vojsku koja je spremna za napad u svakom trenutku. Svi su oni pripadnici bivšeg KGB-a, kao i ja. Stvorili smo svoju organizaciju, koje se boji i ruska mafija. Naši se ljudi i dalje osposobljavaju. Trenutačno su u kampu nedaleko od Trsta. Volio bih da ga zajedno posjetimo nakon ove operacije. Tamo ćete vidjeti svu našu snagu.

– Nadam se tome – suzdržano će Hamilton. – Prihvaćam vašu ponudu. Sastanak s mafijom dogovorit ću ovih dana. Isto tako, u roku od 48 sati, znat ćete kad treba pomaknuti teret.

– Izvrsno! – Petrovski pruži Hamiltonu ruku koju ovaj čvrsto prihvati.

– Jedna molba – Hamilton se obrati De Sici. – Vi ostajete u Karlovcu. Dogovorit ću sastanak na neutralnom terenu, u Zagrebu ili ovdje. Tako je za vas najsigurnije. Na mom terenu neće vam nitko naškoditi. Mafija to poštuje.

– Slažem se s vama – odgovori De Sica, koji se u mislima već vidio kao čovjek koji je uništio dugogodišnju vladavinu mafije.

De Sica i Hamilton također se srdačno pozdrave Svi zajedno krenu prema automobilu kojim se dovezao Petrovski. Petrovski i De Sica bili su zadovoljni. Bili su uvjereni da su dobili novog saveznika.

Nasuprot njima, Hamilton je bio hladan i proračunat. Ničim nije odavao osjećaje. No zvijer koja se rodila u njegovoj glavi bila je spremna istoga časa rastrgati svoju žrtvu. Mržnju je pojačavalo i neugodno peckanje ožiljka na desnoj ruci.

– Bilo mi je drago – reče Petrovski. – Kako da stupimo u kontakt?

Na Hamiltonovu licu prvi se put pojavi smiješak. Iz desnog džepa jakne izvuče mobitel i pruži ga Petrovskom.

– Ja ću zvati vas. Broj samo ja znam, tako da ne može doći do zabune. – Hamilton jednostavno gurne mobitel u ruke Petrovskog. – Doduše, i moj suradnik kojega ste oteli zna taj broj. No kako ste ga oteli i pustili, vjerujem da neće imati potrebe nazivati jer je opet sa mnom! – Hamilton se glasno nasmije, a Petrovski uzme mobitel.

27.

Pukovnik Barkley ponovno je bio u Washingtonu. Nikad dosad nije tako brzo putovao s jednog mjesta na drugo.

Mike Boner diskretno ga je upozorio kako je u njegovu interesu da se što prije pojavi i u New Yorku i u Washingtonu. I doista, bilo je nužno. Nakon New Yorka pukovnik se odmah požurio u Washington. Bio je to nadljudski napor jer pukovnik ništa nije jeo ni pio od polaska iz Zagreba. Umor gotovo i nije osjećao, ali imao je tremu. Pred njim je ipak bio sastanak s Jonathanom Madisonom. Premda se sastanak nije trebao održati u Bijeloj kući, zadatak koji je Madison povjerio pukovniku bio je važan.

Taj zadatak pukovnik je trebao obaviti. Brzo i s uspjehom. Neće više biti uobičajenih javljanja savjetniku Predsjednika kako je na terenu sve u redu i kako nema novih pomaka.

Pred njim je bila gorka i mučna stvarnost. Da je mogao birati, nikad ne bi prihvatio zadatak koji mu je povjerio Jonathan Madison. No nije ga toliko zabrinjavao težak zadatak koliko osjećaji koje je gajio prema jednoj osobi. Smatrao je da je ta osoba savršena, a sada je sve to bez razmišljanja morao odbaciti.

Automobil koji mu je Madison poslao vozio je polako. Pukovniku je takva vožnja odgovarala. Još jedna brza vožnja uništila bi mu želudac. Mučnina mu je jasno govorila što se u njegovu tijelu događa. I bez toga pukovnik je znao. Ipak, misli koje su se rojile u njegovoj glavi brzo su rastjerale mučninu.

– Još nekoliko minuta, pukovniče. Sastanak je u onoj crvenkastoj kući – obrati mu se vozač.

Pukovniku se učini da je kuća jednostavno izronila usred prostranog imanja. Onako odoka procijeni da je imanje veličine oko šest jutara.

Veliki balkon na kući bio je vidljiv sa svakog mjesta. Bio je položen na dva debela, starinski oblikovana stupa.

Automobil skrene na put koji vodi prema kući, posut šljunkom. To su najprije osjetile gume, koje su lagano propale u debeli sloj šljunka. Pritom se automobil malo zaljuljao, a onda nastavio vožnju.

Kad se zaustavio, pukovnik gotovo iskoči iz njega. Na vratima

se pojave pripadnici osiguranja. Pukovnik ih pogleda i odlučno krene prema njima.

– Gospodin Madison vas očekuje, pukovniče – obrati mu se pripadnik osiguranja.

Pukovnik zakorači u kuću. Uputi se niz dugački hodnik. Izenadi se kad ugleda da je hodnik pokriven samo velikim mramornim pločama. Zidovi su bili potpuno prazni.

Iz jedne sobe pri kraju hodnika izađe Jonathan Madison. Krene prema pukovniku laganim hodom.

– Dobar dan, pukovniče – pozdravi Madison.

– Dobar dan – odzdravi pukovnik i dodatno pozdravi vojnički.

– Želite li nešto pojesti ili popiti? Znam da ste prevalili velik put – ljubazno će Madison.

– Hvala, ali ostavio bih to za poslije. Ako nemate ništa protiv, htio bih vas obavijestiti o svemu što se u posljednjih nekoliko dana promijenilo u vezi s našim slučajem – odriješito će pukovnik.

– Kako želite, pukovniče! Izvolite, idemo u ovu sobu. Ispričavam se zbog nereda... – reče Madison i propusti pukovnika ispred sebe u sobu. – Kuća se obnavlja. Predsjednik će tu proslaviti blagdan...

Pred pukovnikom se ukažu sastrugani zidovi koji su žudjeli da netko na njih stavi svježju boju.

Podovi su bili prekriveni komadima najlona. Bili su puni ostataka žbuke. Uz prozor, koji je također bio zaštićen najlonom, bile su uredno položene velike ljestve.

Na sredini sobe nalazila su se dva drvena stolca, na pojedinim mjestima pokrivena ostacima bijele boje.

– Ipak, ovdje možemo mirno popričati. Tu nema telefona i uznemiravanja – doda Madison i sjedne na jedan stolac, a pukovnik na drugi.

– Prilično je komplicirano. No, sa sigurnošću mogu tvrditi da smo na putu da razbijemo organizaciju koja namjerava sabotirati naše snage u sastavu IFOR-a. – Pukovnik izvadi dva dosjea koje mu je dao Mike Boner. – Ovo su dosjei koje mi je ustupio FBI.

– Kako to mislite – ustupio?

– Objasnit ću vam. Prije svega, to su dosjei o Viktoru Petrovskom. To je, ako se sjećate, bjegunac iz jedne državne

kaznionice. – Pukovnik zastane i pogleda Madisona koji mu glavom da znak da se sjeća Petrovskog. – Jedan je podmetnut u FBI, a drugi je pronađen u uredu pokojnog upravitelja kaznionice.

– To je pronašao FBI?

– Da. Njihova suradnja bila je na zavidnoj razini. Zahvaljujući agentu Boneru, koji je bio na sastanku u Washingtonu, i koji poznaje Johna Moffita. Boner je za Moffitov slučaj doznao preko svojeg suradnika koji je Moffita, sasvim slučajno, sreo u Berlinu prije nekoliko mjeseci. Tada mu je Moffit ispričao kako su njegovi i francuski agenti likvidirani na isti način. Kad je Boner preuzeo slučaj odbjeglog zatvorenika i opazio sličnost, obavijestio je o tome Moffita.

– Sviđa mi se taj agent Boner. Dakako, katkad je potrebno i malo sreće da se sve odigra kako treba – sa zadovoljstvom će Madison. – Nastavite, pukovniče.

– Njihova istraga podudara se s nekim Moffitovim i Simonovim rezultatima. Sigurni smo da je Petrovski vođa organizacije za kojom tragamo. Vjerujemo da će akcija koju su Simon i Moffit poduzeli, uz moju suglasnost, donijeti rezultat koji očekujemo.

– O čemu je riječ?

– Imamo svoga čovjeka za kontakt s Petrovskim. Po našem vremenu, sastanak je, vjerojatno, već završen.

– Tko je taj čovjek?

– Suradnik Simona Thoma. No, ne u smislu da je pripadnik neke tajne službe. Thom ima veliko povjerenje u njega. Osim toga, ja bih ga nazvao i slobodnim strijelcem. Jednom davno, Petrovski mu se gadno zamjerio. Sad je došao taj račun naplatiti. Ta njegova privatna stvar neće utjecati na našu akciju. Sve se odigrava zajednički.

– Zadovoljan sam vama, pukovniče. Vidim da sam zadatak predao u prave ruke.

– Zahvaljujem, gospodine Madison. No to što sam vam ispričao samo je dio. Dosjei koje držim u ruci važan su dokaz i naše glavno polazište u otkrivanju organizacije. To je ono što je Boner odmah shvatio i profesionalno brzo završio istragu. Kao što rekoh, jedan je dosje lažan. Drugi je pravi. On je nastao u vojnoj obavještajnoj službi.

- Sigurni ste u to?
- Naravno. Sve je crno na bijelo. Postoji i svjedok koji je sve to potvrdio. Zapravo, dva svjedoka.
- Tko su ti svjedoci? – upita Madison pomalo nervozno.
- Jedan zatvorski čuvar i poznati sudac Waxner iz New Yorka.
- Sudac Waxner?! Prije nekoliko tjedana bio je na primanju kod Predsjednika. Koliko mi je poznato, ponuđeno mu je mjesto u političkom vodstvu grada i države New Yorka.
- Da, Boner me o tome obavijestio. Postigao je nagodbu sa sucem Waxnerom.
- Nagodbu? Mislio sam da u ovim slučajevima nema nagodbe – ljutito će Madison.
- Da, ali kad je riječ o politički osjetljivim stvarima, onda je nagodba vrlo korisna. Sudac Waxner povući će se iz političkog i sudskog života. Neće biti kaznenog progona.
- Lijepa nagodba. No, za što ga teretite? To je najvažnije u svemu ovome oko njega.
- Jedan je od ljudi koji je surađivao s organizacijom Petrovskog. Potpisao je presudu, onu koja je dostavljena u FBI. Otkrio je ime čovjeka koji stoji iza organizacije u SAD-u.
- U SAD-u?! Mislio sam da se to sve događa na Balkanu!
- Zaboravljate da je riječ o profesionalnoj organizaciji, vjerojatno bivših pripadnika KGB-a.
- To zabrinjava. Tko stoji iza organizacije u SAD-u i što namjeravate s njim?
- Zato sam i tražio hitan sastanak s vama, gospodine Madison. To otkriće bio je težak udarac i za mene. Tražim od vas odriježene ruke. Odgovaram samo vama i Predsjedniku. Želim pismenu potvrdu takvog odobrenja – pukovnikov pogled odavao je nevjerojatnu odlučnost u zadatak koji je pred njim.
- Madison ga samo zbunjeno pogleda. Bilo je očito da se prvi put u karijeri suočio s vrlo teškim problemom. Nekoliko trenutaka besciljno je lutao pogledom po sobi kao da traži odgovor na jednom od zidova.
- Recite mi ime te osobe – Madison se, zabrinut, obrati pukovniku.
- Admiral Jonathan Kipler, glavni čovjek vojne obavještajne

službe SAD-a i moj nadređeni – pukovnik teško izgovori te riječi. – Informacija je točna. U to nema sumnje. Prepustite admirala i daljnji tijek akcije meni. To će biti obavljeno diskretno i bezbolno. Admirala Kiplera poznajem odavna. Smatrao sam ga časnom osobom. Zbog toga vjerujem da je najbolji način da akciju uperenu protiv njega provedem upravo ja.

Madison se ukoči na spomen imena admirala Kiplera. Htio je nešto reći, ali te riječi nikako nisu izlazile iz njegovog grla.

ČETVRTI DIO

28.

Predvečerje je bilo hladno. Za razliku od prijašnjih dana nije bilo kiše ni snijega. To je za Petrovskog bio dobar znak. Kao i obično, on se spusti na pod i napravi nekoliko sklekova, u različitom tempu. Nakon toga podigne se s poda. Zračio je velikim zadovoljstvom. Dohvati desnom rukom strojni pištolj tipa “uzi” s prigušivačem. Radio je lagane pokrete zglobovima, kao da želi da mu se srode ruka i pištolj.

Bio je odjeven u crnu trenirku, a na nogama je imao crne tenisice. Na stolu, na koji se naslonio, bila je vunena kapa s prorezima za oči i usta, kakve nose pripadnici različitih specijalnih vojnih ili policijskih postrojbi.

U sobu uđe Mihailov jednako odjeven. Petrovski samo digne pogled prema njemu. No nastavi igru “uzijem”.

– Sve je spremno. Možemo krenuti – obrati mu se Mihailov.

– Onda ne smijemo više čekati. Jesi li sve provjerio?

– Naravno. Trebalo bi ispasti kao što je planirano.

– Krenimo! – zapovjedi Petrovski, brzim pokretom ruke zgrabi vunenu kapu sa stola i gurne je u džep trenirke.

Petrovski, Mihailov i dvojica njihovih suradnika izađu na hladan zagrebački zrak. Bijeli “golf”, njemačke registracije, bio je parkiran pokraj male trošne drvene kuće.

Poput programiranih robota, svaki od njih zauzme mjesto u “golfu” – Mihailov je bio za upravljačem, Petrovski na suvozačevu mjestu, a Ivanov i Hilkov na stražnjem sjedalu.

– Kreni! – izda zapovijed Petrovski. – Plijen samo što nije stigao.

Hilkov i Ivanov stave vunene kape s prorezima na glave. Brzim pokretima ruke provjere naoružanje i zakoče ga. Bili su spremni na akciju. Zamaskirani, djelovali su zastrašujuće. Oči su im bile hladne, ukočene.

– Stižemo! – progovori Petrovski nakon nekoliko minuta vožnje. – Pripremite se! – I on navuče masku.

Automobil skrene u malu, ali vrlo prometnu ulicu kraj

koncertne dvorane. Svakih nekoliko minuta njome su prolazili autobusi javnog prijevoza.

Automobil s Petrovskim laganom vožnjom približi se oštrom zavoju iza kojega je bila dugačka zgrada lokalne banke. Banka se nalazila samo stotinu metara od središta zagrebačkog javnog prijevoza.

Osim uobičajene poslovnice i rada s mušterijama, u toj zgradi bio je velik dio uprave banke. Tu se nalazilo i nekoliko sefova u kojima je banka pohranjivala svoj, ali i novac drugih banaka.

– Tu se zaustavi. Budite spremni! – naredi Petrovski, a Mihailov zaustavi automobil nekoliko metara od jedinog oštrog zavoja te kratke ulice.

U malu ulicu skrene crveni “golf passat” bez posebnih oznaka na sebi. Ipak, taj “passat” bio je poseban po mnogočemu. Bio je to službeni automobil banke sa specijalno ugrađenim sefom.

Sef nije bio prazan. U njemu su bile vrećice s razvrstanim novcem – milijun dolara. Novac je bio vlasništvo jedne talijanske banke i bio je u tranziciji. Taj iznos trebalo je prebaciti u jednu austrijsku banku. Lokalna zagrebačka banka trebala ga je samo pohraniti na 24 sata.

U automobilu su bila dva službena čuvara pošiljke i vozač, službenik banke. Bili su dobro raspoloženi. Bila je to posljednja isporuka novca taj dan.

– Branko, čujem da nas sve častiš nakon posla? – vozač će čuvaru.

– Tko ti je to rekao?! Jedva čekam da dođem doma i vidim malu! – odgovori čuvar.

– Uopće nisi za društvo! Kako ti je mala? Koliko ima?

– Dvije godine. Sad je bila kod bake, u Dalmaciji. Nisam je vidio skoro dva mjeseca. To ti je tako... Žena dolje ima posao, pa mala živi na dvije relacije. Ja se ne mogu za nju brinuti dok radim. Ne mogu je ostaviti samu cijeli dan. Od večeras sam na godišnjem. Dakle, dječaci, pazite kaj delate iduća dva tjedna! – našali se Branko.

– Baš bi i mogao platiti rundu – vozač je bio uporan.

– Kad se vratim, plaćam i dvije runde. Zadovoljan?

– Pazi kaj si rekel! Ja dobro pamtim!

“Passat” se približi oštrom zavoju. Vozač ugleda zaustavljeni automobil i automatski uspori vožnju. Ono što je slijedilo nitko od putnika crvenog “passata” nije očekivao.

Bijeli “golf” u sekundi im prepriječi put. Kočnice “passata” prorade, a gume kliznu po oštrom asfaltu. Iz “golfa” iskoče svi osim Mihailova. Čuvari u “passatu” pokušali su se snaći. Ali bilo je prekasno.

Vrata njihova automobila bila su otvorena, a u njih upereno smrtonosno oružje. Ivanov i Hilkov dohvate ih snažno i izbace iz automobila na travnjak pokraj ceste.

Branko se spotakne i padne u travu na leđa. Desna ruka zaustavi mu se na opasaču s pištoljem. Osjetivši da mu se ukazala prilika, potegne pištolj. Ivanov bez razmišljanja ispali rafal iz “uzija”. Branko ostane ležati na travnjaku. Drugi se čuvar i ne pomakne.

Petrovski se ne zbuni. Mirno je otvorio vrata na vozačevoj strani. Vozač, prestravljen, mirno izađe iz automobila. Petrovski ga gurne prema travnjaku. Vozač potrbuške legne.

Ivanov priđe čuvaru kojega je pogodio. Snažnim pokretom noge okrene ga na trbuh. Pogleda u Petrovskog koji kimne glavom. Ivanov ispali dva metka u zatiljak čuvara i s Petrovskim uskoči u “passat”. Hilkov otrči do “golfa”. Oba automobila, uz škripu kotača, pojure prema ravnom dijelu ceste.

Ispred njih bilo je križanje. Jedan put vodio je prema Vukovarskoj aveniji i dalje prema Novom Zagrebu. Sjeverni krak križanja vodio je do banke.

Oba automobila krenu krakom koji vodi prema Novom Zagrebu. Semafor na križanju pokazivao je zeleno svjetlo. Automobili velikom brzinom projure kroz križanje, a zatim uspore.

Kao i mnoštvo drugih automobila, crveni “passat” i bijeli “golf” skrenu na prvom križanju desno...

Zgrada Nacionalne i sveučilišne biblioteke bila je ispred njih. Cesta kojom su došli bila je neravna i neasfaltirana.

Automobili se uskoro zaustave. Petrovski i njegovi ljudi izađu. Bili su u krugu nekadašnjeg velikog gradilišta – posvuda ostaci gradevnog materijala, pijesak i blato.

– Točno na vrijeme! – zadovoljno reče Petrovski skidajući masku s lica.

– Ono je bilo nužno... – reče Ivanov.

– Sve sam vidio. Bilo je nužno, kao što si i sam rekao – odgovori mu Petrovski. – Mihailov, otvori taj sef!

Mihailov brzo priđe Petrovskom, od njega uzme ključeve automobila i otvori prtljažnik. Sef koji se tu nalazio nije bio zaključan.

– Pa ovo nije ni zaključano! – iznenađeno će Mihailov.

– Još bolje. Prije ćemo se izgubiti odavde – zadovoljno će Petrovski. – Kako to izgleda unutra?

– Bankovne vrećice, razvrstano. Kao što smo i očekivali – reče Mihailov promatrajući sadržaj sefa.

– De Sica je zaista napravio velik posao. Sve je kao što je rekao. Hajde, skinite te maske i spalite to tamo... – Petrovski pokaže rukom na staru kantu. – Benzin je već u kanti – dobaci svoju masku Hilkovu, a to isto učini i Mihailov.

Hilkov gurne vunene kape u kantu punu benzina. Izvadi šibice iz džepa trenirke. Zapali jednu i baci je u kantu. Plamen bukne i proguta sve.

– Neka gori malo... Prije nego što odemo, ugasit ćemo. Pijeska ima dovoljno. Znae kako dalje? – upita Petrovski svoje ljude.

– Da, mislim da neće biti problema. Idemo ravno, pa desno. Tamo imamo autobus ili tramvaj. Vjerujem da s crnim i prljavim putnim torbama nećemo nikome biti sumnjivi – mirno će Mihailov slažući novac u četiri crne putne torbe.

– I ja se nadam. Ivanov, natrpaj pijeska u kantu... Prvo provjeri je li sve izgorjelo. Vi možete krenuti, Mihailov. Sastanak na starom mjestu.

Hilkov i Mihailov samo mahnu rukama i uzmu svoje torbe. Brzim korakom krenu prema ulici koja je vodila među stambene zgrade. Vrijeme je još bilo na njihovoj strani. Od pljačke nije proteklo ni deset minuta.

Ivanov brzo pijeskom ugasi plamen koji je bjesomučno gorio u staroj kanti. Dotrči do Petrovskog i uzme jednu torbu. Petrovski zgrabi drugu. Obojica se upute istim putem kao i Mihailov i Hilkov.

29.

Zabundani kestenjar prevrtao je vruće kestene. Malo ugljena i pokoja tanka daščica pružali su mu neizmjernu toplinu na niskoj temperaturi.

Bio je na dobrom mjestu – preko puta tržnice na Kvaternikovu trgu. Svako malo zaustavio bi se koji prolaznik i zatražio mjericu. To je mogao zahvaliti brojnim trgovinama, koje su svojim širokim izborom robe mamile prolaznike, te tramvajskoj stanici smještenoj točno iza velikog javnog sata, samo nekoliko metara od tržnice.

Galić je izgledao pomalo smiješno. Debela bijela zimska jakna učinila ga je još debljim. Glava mu se naprosto izgubila u plavoj vunenoj kapi. Na nogama je imao svijetle antilop čizme. Izgledao je poput skijaša koji je zalutao u središte grada i sada, nesretan, traži cestu što vodi na planinu punu snijega.

– Veliku mjericu – zatraži Galić.

Kestenjar napuni malu papirnatu vrećicu kestenima do vrha. – Izvolite!

– Hvala. Inače, kako je?

– Kao i uvijek! Jedino još ja prodajem kestenje u ovo zimsko doba Zagrepčanima... Jeftino i toplo, dok čekaju tu na stanici...

– Kao i svake godine, dragi moj Jozo. U ovom poslu nema vam ravnoga! – pohvali ga Galić.

– Molim vas, gospodine Galiću, već sam vam rekao da mi se ne obraćate s “vi”... – kestenjar raširi ruke dopunjujući tako svoju rečenicu.

– I ja čujem neki “vi”...

– To je normalno i u redu! Pa vi ste gospodin! Što sam ja? Običan prodavač koji cijelu jesen i zimu stoji na cesti i okreće kukuruz i kestenje na maloj pećici.

– To ništa ne znači.

– Je, lako je vama... Vi imate ured, s grijanjem i hlađenjem u svako doba godine, i ne stojite na nogama po cijeli dan...

– Nije ured ono što čini čovjeka gospodinom. Treba znati cijiniti ljude i njihov rad. Zato ste vi, dragi moj Jozo, pravi gospodin! Od glave do pete!

Ni vi niste daleko, gospodine Galiću! – zadovoljno, ali i s prizvukom nelagode, reče Jozo.

– Nikad se nećete promijeniti, Jozo! – Galić se nasmije.
– Uvijek ste isti! Čovjek vas pohvali, a vama je odmah neugodno!

– A kako i ne bi bilo! Vi me jedini hvalite. Ostali me zadirkuju i ne razumiju kako je teško biti “gospodin”.

– Takav je život! Ne dajte se smesti!

Tramvaj projuri kraj njih i zaustavi se na stajalištu. Iz njega izađe Hamilton i odmah pogleda prema kestenjaru. Ugleda Galića kako razgovara te krene prema kiosku. Kupi novine i na brzinu ih pregleda. Pozornost mu privuče naslov “DRSKA PLJAČKA U SREDIŠTU GRADA”. Ispod naslova tri natuknice: iznos novca, smrt čuvara pošiljke i uspjeli bijeg pljačkaša.

Za pljačku je Hamilton čuo još sinoć. Dugi ga je nazvao i ukratko mu ispričao što se odigralo pred zgradom lokalne zagrebačke banke. Ono što je sada pročitao bio je kratak izvještaj svega što mu je Dugi ispričao.

Sve to bilo je njegovo oružje za razgovor s Galićem. To je bilo logično. Doduše, nekoliko puta sam je sebi priznao da ga u ovom slučaju prati sreća. Za razliku od hrvatske policije, koja nije imala ni jedan jedini trag, Hamilton se mogao pohvaliti da je slučaj riješio čim je čuo za njega.

Osim što je znao tko su pljačkaši, znao je da će Galić pristati na sve samo da dozna tko stoji iza toga. Ukratko, trgovanje može početi.

Hamilton presavije novine i gurne ih u džep svoje tamnoplave zimske jakne. Brzim korakom uputi se prema Galiću i kestenjaru.

– Jozo, kako ide? Jesu li kesteni dobri kao nekad? – dovikne Hamilton umjesto pozdrava.

– Bože moj! Gospodine Hamilton!? Pa, gdje ste vi svih ovih godina? – zaprepašteno će Jozo.

– Gospodine Jozo, nisu baš svi koje poznajete gospoda... – zajedljivo će Galić.

– To je točno! Vi možete poslužiti kao prvi primjer za to! – odgovori Hamilton pružajući Galiću ruku.

– I dalje ste brzi na jeziku, Hamiltone. Da sam, u doba kad smo se upoznali, znao tko ste, budite sigurni da se ne bismo uopće razgovarali. No, svejedno mi se čini da ste vrlo zanimljiv čovjek. Zanimljive priče kruže o vama...

– A vi, kao dijete, volite slušati bajke prije spavanja. Uvjeravam vas da je bilo koja bajka za malu djecu zanimljivija od priča o meni.

– Ne bih se baš složio. Prošlost koju nosite vrlo je zanimljiva i nije baš bajkovita.

– Prošlost se ne može promijeniti. To znate i sami.

– Velike misli! Radije uzmite kestene. Dobri su kao nekad.

– Tu se slažem s vama! To vam je prva pametna danas... Jozo, daj jednu mjericu, kao nekad!

Jozo ga poslušao i brzo mu napuni veliku mjericu kestena.

– Na moj račun, gospodine Hamilton! Privukli ste mi mušterije.

Nekoliko prolaznika okružilo Jozu. Galić i Hamilton samo se pogledaju. Gotovo istodobno pozdrave Jozu i krenu ulicom, u smjeru suprotnom od tržnice. Uskoro im je Jozo bio daleko iza leđa.

– Pa, Hamiltone... vjerujem da sad možemo početi naš mali razgovor – reče Galić.

– Možete mi zahvaliti na ovom razgovoru.

– Zahvaliti?! Nisam baš siguran.

– To ćete učiniti nakon razgovora. Uvjeren sam u to.

– Vaš prijatelj, ali i moj, rekao mi je da se želite malo igrati u mom dvorištu. Ako vam trebam na tome zahvaliti, u velikoj ste zabludi. Ovo je ipak moje dvorište.

– To je točno. Zato smo se i sastali. Vaše dvorište puno je korova. Želim biti vaš vrtlar.

– Nije to tako jednostavno. Ipak, sviđa mi se slikovit način vašeg izražavanja. – Galić uzme jedan kesten iz vrećice i počne ga čistiti. – Duhovite usporedbe i dosjetke ostavite za poslije. Bolje rečeno, nemojte ih uopće upotrebljavati u ovom razgovoru.

– Kako želite. Ne volim biti grub, ali sad ću biti. Vi ste običan lažljivac, Galiću! – ispalio kao iz topa Hamilton.

– Zar zaista očekujete da će me ova vaša glupa rečenica uvrijediti? Mislio sam da ste ozbiljni.

– Sjetite se Moskve. Lagali ste! U Moskvi baš nije bilo tako kao što ste ispričali, odnosno, prikazali. Zar ne, Galiću?

– Bilo je to davno... O tome uopće više i ne mislim – mirno će Galić i dalje čistiti kestene.

- Griješite. Priča je i dalje aktualna.
- Za vas je ta priča, nemojte mi zamjeriti, uvijek aktualna.
- Da, tako ste i onda govorili, ali ipak niste ništa poduzeli. Sjetite se samo kako ste samo pristojno nudili pomoć. Kako se uopće možete danas pogledati u zrcalo, Galiću? – Hamilton ga iznenada udari novinama po ruci. – Ispali su vam kesteni, Galiću! Bojim se da nisu bili vrući, a ipak su vam ispali! Da, novine... Čitate li vi novine? Glupo pitanje! Vi ionako sve znate prije novina! – bijesno će Hamilton.
- Svoj bijes iskaljujte na nekome drugome. Napušta me strpljenje! – nervozno će Galić pogledom tražeći kestene koji su se razletjeli po asfaltu.
- Znete vi dobro o čemu je riječ. Naslovnica samo što ne vrišti! Netko vam se igra u dvorištu, a vi nemate pojma tko!
- Neće još dugo! – odbrusi Galić.
- Da, za to imate milijun razloga! – Hamilton ga još jednom udari po ruci. – Pustite te kesteni na trenutak. Govorim vam važne stvari.
- Pretjerali ste! Smatrajte ovaj razgovor završenim! Ja vas napuštam!
- To vi samo mislite. Prodali biste se samo da znate jedan podatak! – gotovo vikne Hamilton.
- Da? Nisam znao za to.
- Znete li gdje je vaših milijun dolara? Mislim na ove za kojima tragate. U vaše se financijsko stanje ne petljam, iako mi je poznato da ste novac slali u Italiju.
- Trošite moje živce, Hamiltone!
- To sam već čuo! Želite li svojih milijun dolara ili ne?
- Sad ćete mi reći da su u vašem desnom džepu i da ste došli po moj blagoslov!
- Vi nikako da shvatite kako je sve ovo povezano s Moskvom. Tad ste lagali, a danas se pravite blesavim u vezi s tim slučajem.
- Što vi znate o tome? Radije vodite svoje proklete kockarnice!
- Galić povisi glas. – Dolazite s praznim pričama i još mi držite lekciju!
- Znam više od vas. Pitajte, a ja ću vam odgovoriti.
- Ne budite smiješni! Nisam dijete koje pada na ovakve glupe igrice.

- Revolveraš s aerodroma Šermetjevo... Postali smo jako bliski.
- Revolveraš? Kakve pak sad veze imam ja s njim?! Ni onda nisam znao tko je!
- Velike! Tad ste znali da je akciju izveo KGB. To ste mi prešutjeli. Kao što sam već rekao – lagali ste mi.
- Kako ste doznali za to? – Galić shvati da je svaki otpor suvišan. – Zar ste zaista očekivali da ću vam otkriti taj podatak!? Pa ne možete vi ići protiv cijele jedne države!
- Možda, ali došlo je vrijeme da mi se ispričate za tu veliku laž. Jednostavno, surađujte!
- Vi niste normalni!
- To ste vi rekli. Suradujem s revolverašem. S onim istim koji je ubio moju djevojku.
- Vaš izbor. Zar sam ja i tome kriv? – Galić ponovno povisi ton.
- Niste, niste... Ali on je na vašoj crnoj listi.
- Opet vi!
- Razmislite malo! Njega tražite, iako vam nije ostavio nikakve tragove. Vjerujte mi, on je oteo vaš novac.
- Da, a vi ste vidovnjak koji to zna. Dokažite mi svoju tvrdnju. Možda ću ipak biti strpljiv.
- Trenutak – reče Hamilton i osvrne se oko sebe te opazi da su stigli gotovo do polovice Vlaške ulice. – Već smo kod Petrove crkve! Vrijeme zaista leti. Tu je jedan mali park ili školsko igralište. Tamo ćemo nastaviti razgovor. – Hamilton povuče Galića, te obojica krenu uličicom koja vodi prema malom parku.
- Zagaze na pošljunčano tlo parka. Na pojedinim mjestima bilo je i blata. Drvene klupe u parku bile su crne od vlage.
- Novac je stigao iz jedne tršćanske banke. Naravno, to ne piše u novinama, niti se o tome govori – nastavi Hamilton.
- Galić se naglo uozbilji.
- Novac je bio namijenjen meni. Ne mislim na pošiljku, već na ukradeni iznos. To je isplata za jednu uslugu.
- Skupa usluga...
- I zahtjevna. Moram prebaciti pošiljku opasnog plina kroz vaše dvorište. Narudžba je stigla izravno od Petrovskog.
- Kad stiže pošiljka?
- Kad ja odredim! Ja je moram prebaciti.

- Niste mi rekli odredište.
- Županja.
- Županja?!
- Da, Županja. Da se ne mučite više. Tamo su postrojbe IFOR-a koje grade neki most. Netko želi da se most ne sagradi i da bude što više mrtvih među “iforovcima”. Zgodan plin! To bi se sve trebalo odigrati, pretpostavljam, oko 31. prosinca. No, to još nije potvrđeno. Ravnam se po datumu što ga je izgovorio jedan američki pukovnik.
- Luđaci!
- To su već dokazali nekoliko puta. Na žalost, bili su jako uspješni u tome. Svi ih shvaćaju ozbiljno.
- Tko je još u igri osim vas?
- Francuzi, CIA, Pentagon.
- Zašto mi se oni nisu obratili? Zašto su vas poslali?
- Ovo je nekad bilo i moje dvorište. I još je. Osim toga, moja je osveta na ovaj način, da tako kažem, legalizirana.
- Koliko mrtvih? Što dajete u zamjenu?
- Izgublenu pošiljku, Petrovskog i njegove ljude, te samu završnicu akcije koju ćete vi voditi.
- Koliko mrtvih?
- Dvije likvidacije. Bez tragova. To morate pokriti svojim izvještajem.
- Kažete da ćete mi izručiti Petrovskog?
- Točno. Vi ćete ga pokupiti kao i sve drugo. Galiću, sve vam dajem na pladnju. Uzmite ili ostavite! S vama ili bez vas, ovo će krenuti za koji sat. Jednom mi je pukovnik rekao da je ovo valcer. Doduše, zvučao je poprilično patetično, ali moram priznati da ga danas u potpunosti razumijem. Rekao je da u valceru ne postoji pravo na pogrešku jer to narušava ljepotu plesa. Tako je i ovdje. Ako netko učini pogrešan korak, može biti svašta. – Hamilton zastane i pogleda Galića. – Znam da vam zvučim patetično kao i taj pukovnik. No mislim da je svima dosta rata. Plešite, kao što i ja plešem!
- Ne pružate mi baš puno izbora. Mislim da ću se i ja pridružiti vašem valceru. Recite pukovniku da nikad nisam volio ići na plesnjake!
- Vidi se, Galiću, vidi se...

30.

Dugačka kolona oklopnih vozila “bradley” polako se ukrcavala na trajekt, zbog porušenih mostova i nabujale Save jedino prijevozno sredstvo s hrvatske na bosansko-hercegovačku obalu.

Druga obala bila je zadatak te kolone – osiguranje ceste kojom će prolaziti ostale snage američke vojske u sastavu IFOR-a. I tako sve do Tuzle, do spajanja sa švedskim snagama IFOR-a.

Sliku gužve na obalama upotpunjavao je prizor koji se svakodnevno odigravao na Savi. Između Županje i Orašja počelo je postavljanje 360 metara dugog pontonskog mosta. Taj most bio je važan za sve snage IFOR-a, a posebno za američke. Bio je dio najvažnijeg smjera kretanja velike vojne sile prema Tuzli i sjevernoistočnoj Bosni.

Nabujala rijeka, duboko i ljepljivo blato te hladnoća učinili su gradnju mosta teškim zadatkom. Iz dana u dan, koristeći se iskustvom, naučenim znanjem i moćnim građevnim strojevima, pripadnici inženjerijskog bataljuna osvajali su metar po metar prostora. Nakon mukotrpnog koprcanja po blatu do koljena i skidanja površinskog sloja zemlje, na trasu ceste polagali su debele plastične folije koje su posipali tucanikom. Istodobno dijelove pontonca dovozili su do Save i spuštali u nju. Tu su se dijelovi čamcima preuzimali i na mjestu sastavljali.

Na ovakvu gužvu pukovnik Barkley odavna je navikao. Za njega je to bio uobičajeni prizor velike vojničke aktivnosti. Ipak, zbog zadatka koji je bio pred njim osjećao je blagu nelagodu i strah.

– Fascinantno, zar ne? – reče pukovnik Richard Goldenberg.

– Da, mora se priznati. Uvjeti im ne idu na ruku – odgovori Barkley svome zamjeniku na terenu.

– Rijetko kad vrijeme ide na ruku u ovakvim prilikama. Poplavio nam je dio kampa, ali sve je u redu. Protiv prirode teško se boriti.

– Nekako se ipak na kraju sve izgura.

– Da, nadam se da će tako biti i sada.

– I ja se nadam – doda Barkley i nakašlje se. – Vjerujem da znate zašto sam došao.

– Iz našega kratkog razgovora shvatio sam da je situacija ozbiljna. To više što ste se pojavili gotovo bez najave.

– Moralo je tako biti. Vi niste upoznati s mojim zadatkom na ovim prostorima. Ja sam u vojno-obavještajnoj službi. Nisam tu da bih nadgledao rad pontonskog mosta ili, konkretno, vaš rad.

– Ne, pukovniče, nisam to znao. No, pretpostavljam sam da niste tu sa zadatkom da me nadgledate. Previše ste se bavili onim mrtvacima koje smo pronašli – odgovori pukovnik Goldenberg s blagim prizvukom nelagode.

– Nekad se i ja sâm otkrijem. Teško je ostati miran kad se pronadu leševi. Ipak, vi nemate razloga za strah. Prije svega, ovaj razgovor niste nikad vodili sa mnom. – Pukovnik Barkley izvadi pismenu potvrdu koju mu je izdao Jonathan Madison i pokaže je pukovniku Goldenbergu. – Odgovaram samo Bijeloj kući. Vi odgovarate samo meni. Tu sve piše.

– Slobodno spremite to, pukovniče. – Goldenberg i ne pogleda papir. – Ako vi kažete da imate ovlasti, ja vam vjerujem. Osim toga, službeno, po svim papirima, vi još odgovarate za ovo područje i cjelokupni rad na njemu. Na raspolaganju sam vam, pukovniče.

– Drago mi je da to čujem. Rijetki su oni koji odmah pristaju na suradnju. To više što suradnja dolazi od strane obavještajne službe. Koliko znam, ne volite nas baš previše.

– To je normalno. Mi smo u prvim redovima kad se puca. Špijuni i špijunske igre otmjena su zabava. Rad na terenu u ratnim uvjetima nešto je sasvim drugo.

– Ne bih se složio s vama. Ipak, ta rasprava sasvim je nepotrebna. Zanimaju me neke informacije.

– Pitajte. Stojim vam na raspolaganju.

– Kad ste upoznali admirala Kiplera?

– Nikad ga nisam sreo osobno prije dolaska na ove prostore. Bio sam sa skupinom časnika u Pentagonu kad se raspravljalo o raspoređivanju snaga. Tamo je bio i admiral Kipler. No, zapovijed o svom rasporedu primio sam redovitim putem, od svojih nadređenih.

– To je bio prije vašeg odlaska. Što je bilo poslije?

– Admiral Kipler došao je nenajavljeno ovdje. To me začudilo

jer ste vi bili u Zagrebu na sastanku s predstavnicima Hrvatske vojske. Admiral je tada inzistirao da vam ništa ne govorim o njegovu posjetu. Obrazložio je to mjerom nadgledanja. Ne trebam ni spominjati da mu je odora bila besprijekorno čista i izglaćana. Svečana odora za nadgledanje? Tu već nešto nije bilo u redu!

– Je li došao sam?

– Ne. Bilo je tu nekoliko generala iz sastava ruskih postrojbi. Ako se mene pita, ti časnici nisu imali veze s vojskom. Njihovo držanje bilo je krajnje neprofesionalno. To me natjeralo da ih i provjerim. Jedan ruski general, s kojim sam dobar, poslao mi je njihova imena. Na teren su pristigli isti dan kad je stigao i admiral.

– Što je admiral tražio od vas? – upita Berkley ozbiljna lica.

– Ništa posebno. Izvještaj o broju postrojbi, mehanizacije i slične podatke. No htio bih još nešto reći o ruskim časnicima iz admiralove pratnje.

– Recite.

– Još su smješteni s ruskim postrojbama. Ali general kojeg sam vam spomenuo nema pojma o njihovu zadatku. Ako vas zanima, mogu vam predati popis s njihovim imenima.

– To bi bilo idealno – Berkley će s olakšanjem. – Od velike ste koristi, pukovniče.

– Vjerujem da sam na ovom zadatku jer je netko smatrao da ću biti koristan – cinično reče Goldenberg i zapali cigaretu. – Vjerujte mi, pukovniče, uopće mi se ništa od ovoga ne sviđa.

– Ne znam na što konkretno mislite.

– Sve ovo... Onaj Dayton i mi skupa s njim. Nemam baš visoko mišljenje o našem miješanju u ove stvari.

– Nije na nama da sudimo o politici. Mi smo igrači politike, pukovniče. Toga biste morali biti svjesni. Vojnik ste, a vojska je uvijek igrač politike.

– Znam to kao i vi. Samo, kad dođete u ove krajeve, koji ne izgledaju baš pitomo, počnete razmišljati zašto ste postali vojnik.

– Da vas ne hvata tjeskoba, pukovniče?

– Nije to... depresija. Takva razaranja nisam vidio nigdje. I ja sam bio u Zaljevu. I vi ste bili... Pročitao sam to negdje...

– Da, bio sam. I odlikovan sam.

– Svaka čast. To nisam znao. Ipak, znate li koji je danas datum?

- 27. prosinca. Zašto me to pitate?
- Blagdani su iza nas i ispred nas. U ovo doba mogu razmišljati samo o svom toplom domu. Nadam se da mi ne zamjerate...
- I da i ne. Ako se osvrnete oko sebe, vidjet ćete puno ratnih strahota. Danas s vama razgovaram jer je moj zadatak da osiguram mir. Pitajte ljude koji su sve ovo prošli što misle o blagdanima – Barkley povisi glas.
- Misle isto što i ja. Samo na drukčiji način. Ako im ja trebam donijeti taj mir, onda prihvaćam svoj udio u svemu ovome.
- Ni sami ne znate kolik je vaš doprinos ovom miru. Molite se, pukovniče, da taj mir ne propadne u ovih nekoliko dana.
- Molim se otkad sam stigao. Nadam se da će tako biti i dalje.
- Vaše molitve ili mir?
- Oboje, pukovniče, oboje! Kad smo već kod toga, sretni vam blagdani, pukovniče! – pukovnik Goldenberg pruži ruku Barkleyu.
- Također! – Barkley prihvati ispruženu ruku. – Molite se za mir!
- Kad krećete? Vjerujem da hitno morate u Zagreb ili u Washington.
- U Zagreb. U Washington ću uskoro.
- Prijevoz vas čeka.
- Prijevoz? – iznanadi se Barkley.
- Da. Osigurao sam vam helikopter do Zagreba. Let je prijavljen, a pilot vas s nestrpljenjem očekuje. I njemu se žuri u Zagreb. Dao sam mu nekoliko slobodnih dana. Naletio se svih ovih dana, zaslužio je kraći dopust.
- Nevjerojatni ste, pukovniče. Kad sve ovo završi, mislit ću na vas.
- Nadam se. Počnite misliti o meni već sada. Nisam zadovoljan svojim smještajem. Hladno je i blatno!
- Vidjet ćemo što možemo učiniti za vas. Sviđa li vam se rad u mojoj službi?
- Sve je dobro dok nema blata!
- Vidjet ćemo se u Washingtonu, pukovniče!
- To vam vjerujem. Dođite... – Goldenberg lagano povuče Barkleya za rukav. – Svratite malo do mene. Dobio sam na dar jedno popularno žestoko piće ovih krajeva. Morate to kušati!

- Ako baš inzistirate. Nisam veliki ljubitelj takvih pića.
 - Nisam ni ja. No, teško je tome odoljeti u ovakvim uvjetima.
- Osim toga, izvrsno je sredstvo protiv hladnoće. Vi me častite kad se ponovno sretnemo u Washingtonu!
- Sad vas ne mogu odbiti!
 - To sam i mislio, pukovniče. Niste vi tako kruti kao što se čini!

* * *

Pukovnik Barkley čitao je u helikopteru imena koja mu je, na posebnom dokumentu, izdvojio pukovnik Goldenberg. Bila su mu potpuno nepoznata. Bez obzira na to, bio je zadovoljan.

Pukovnik Goldenberg bio je čovjek na kojega se mogao osloniti. Zahvaljujući njemu i sreći koja je pukovnika Barkleya napokon počela služiti, buduće akcije protiv Petrovskog bile su olakšane. Sabotaža koju namjerava izvesti pri spajanju mosta na Savi zapravo je već spriječena. Jer imao je imena diverzantata. Znao je gdje ih može naći i što namjeravaju.

Riješio je najtežu zagonetku.

Pukovnikovo lice rastegne se u širok osmijeh. Trenutak za konačni obračun s Petrovskim zakucao je na vrata. Pukovnik nije htio čekati ni minutu. Htio je što prije otvoriti ta vrata.

Dolazak u Zagreb najavio je Simonu koji je došao autom pred njega. Tijekom vožnje do Simonova stana nisu razgovarali. S obzirom na prevaljene kilometre, ta je šutnja odgovarala pukovniku. Opustio se, pokušavajući se bar malo odmoriti i srediti misli.

Simon kao da je to znao. Umor se opažao na pukovnikovu licu premda ga je pokušavao prikriti. Duboki podočnjaci i crvene oči sve su govorili. Objašnjenje je bilo suvišno.

U Simonovu stanu već ih je čekao Hamilton. Simon mu je kratko rekao da je pukovnik nešto otkrio i da je vrijeme za akciju. No pukovnik nije znao da je akcija već počela.

Barkley je bio zadovoljan što vidi Hamiltona. Bez obzira na njihov prvi susret, smatrao je da je Hamilton sasvim korektan partner. Nije mu smetalo što je povezan s mafijom. Bilo je najbitnije da je na njegovoj strani.

– Drago mi je što vas vidim, pukovniče – obrati se Hamilton pukovniku.

– Također – odgovori mu pukovnik.

– Pa, krenite. Ili da se poslužim vašim patetičnim riječima – plešimo!

– Kako vam drago – pukovnik se nasmije. – Gdje je Moffit?

– U Sloveniji, preciznije, na granici između Hrvatske i Slovenije.

– Objasnite mi to malo – zatraži pukovnik.

– To će vam Hamilton objasniti. Nešto smo i mi otkrili.

– Neću vas time puno zamarati. Simon mi je rekao da most treba biti završen do 31. prosinca. Zbog toga sam neke stvari poduzeo na svoju ruku – reče Hamilton.

– Da, krajnji je datum 31. prosinca. Nastavite – potvrdi pukovnik Hamiltonove riječi.

– Dogovorio sam se s Petrovskim da danas krene njegov teret. Moffit preuzima teret na granici... – Zazvoni telefon na Simonovu stolu i prekine Hamiltona.

– Da? – Simon bez oklijevanja podigne slušalicu.

– Moffit. Je li pukovnik stigao?

– Da. Hamilton mu baš objašnjava naš plan. Da te prebacim na “van”?

– Može. Tako ću i ja znati što se dogovara. Osigurao si liniju od prisluškivanja?

– Naravno. Sve je učinjeno još noćas. Linija je potpuno čista. – Simon prebaci razgovor na zvučnik telefona. – Možeš početi. Čujemo te svi.

– O.K., prije svega pozdravljam prisutne iako se baš previše ne volimo – Moffitov glas začuje se iz zvučnika.

Glavno je da surađujemo – doda pukovnik. – Ljubav dolazi poslije.

– Pametno, pukovniče. Sutra očekujemo pošiljku zbog koje svi gubimo glavu. Kad stigne teret, ja ga preuzimam.

– Tako jednostavno? Gdje su ljudi Viktora Petrovskog? Mora biti neko osiguranje takvog tereta?

– Zvuči nevjerojatno, ali je tako. Koliko god je Petrovski opasan protivnik, toliko je i bezopasan.

– Što to treba značiti? – upita pukovnik sav zbunjen.

– To zahvalite Hamiltonu. Petrovski mu bezgranično vjeruje. On je veliki naivac. Kad mu daš prst, uvjeren je da je dobio ruku.

– Upravo tako – nastavi Hamilton. – Petrovski ima savršen zločinački um, ali je to ujedno njegova slabost. Ono što zamisli, to želi i provesti. Ako mu kažete da je nešto crno, a surađujete s njim, on to neće provjeravati. Oslanja se na povjerenje. Naivnost ili sreća za nas? I jedno i drugo, pukovniče!

– Zanimljivo, zar ne? Izgledalo je crno na početku, a sad se sve čini tako jednostavno.

– Tim bolje! – usklikne pukovnik. – Trudim se sebe uvjeriti da u to vjerujem!

– Kao i svi mi, pukovniče! – reče Moffit. – Teret koji preuzmem spremam na sigurno mjesto, ako znate na što mislim.

– Potpuno jasno. Trebate li moju pomoć?

– Ne bi bilo loše da pošaljete koji kamion s oznakom IFOR-a ovdje. I pratnju. Ljude kojima vi vjerujete.

– Smatrajte to učinjenim.

– Izvršno! – usklikne Moffit. – Simon i Hamilton opisat će vam gdje se vaši ljudi trebaju pojaviti. Prepuštam ih vama. Vjerujem da sa znatiželjom očekuju vaš govor. Boner me ugodno iznenadio.

– Dobre vijesti brzo putuju!

– Kao i uvijek! Sad prekidam vezu. Organizacija ove akcije nije jednostavna. Čujemo se tijekom sutrašnjeg dana – veza se prekine.

– Imate riječ, pukovniče – nastavi Simon.

– Znači, kratko rečeno, akcija je počela?

– Upravo tako – potvrdi Simon. – Recite što ste vi otkrili.

– Vrlo nezgodne podatke. Za mene. Admiral Kipler je u vezi s Petrovskim. No, to nije bitno u smislu utjecaja na ovu akciju. To je moj dio posla i sam ću ga obaviti.

– Ovo je ples, pukovniče. Sami ste to rekli. Na mene ste bili gnjevni kad ste doznali da je riječ o osveti. Sada ja slušam istu priču – podbode ga Hamilton.

– Mogu samo reći da vas shvaćam.

– Pustimo sada to. Moramo uskladiti akcije. Što ste namjeravali, pukovniče?

– Ponovno odlazim u Washington. Vjerujem da je priča o admiralu Kipleru u ovom trenutku nezanimljiva. Pustimo da akcija završi.

- To je u redu. Od priče nemamo koristi – složi se Simon.
- Ukratko, imam odriješene ruke. Odgovaram samo Bijeloj kući koja je o svemu obaviještena. To je sve o admiralu. Doznao sam i imena diverzanata Petrovskog. Pukovnik Goldenberg otkrio ih je slučajno.
- Sreća, čista sreća! – tiho će Hamilton smiješeći se.
- Ne razumijem vas, Hamiltone – začuđeno će pukovnik.
- Ništa, ništa... Kažem samo da nas prati sreća. Sve što smo otkrili plod je čiste sreće. Kao i karakter Petrovskog – odgovori Hamilton ne skidajući smiješak s lica.
- Ima nečega u tome. Dakle, Goldenberg će onesposobiti diverzante na terenu. Simone, molim vas da se javite pukovniku Goldenbergu i uskladite akciju s dolaskom tereta. Vjerujem da u Županju stiže lažni teret – obrati se Barkley Hamiltonu.
- Naravno. Moramo ljudima Petrovskog pružiti priliku da se bar na trenutak raduju. Ipak smo u blagdanskome raspluženju.
- Što je s Petrovskim? I mafijom? – upita pukovnik.
- Sve kreće sutra. Imam blagoslov hrvatske tajne službe. Oni pokrivaju cijelu akciju. Na kraju sva slava pripada njima. Takva je nagodba – odgovori Hamilton.
- Nemam ništa protiv. S kime ste se to dogovorili?
- S Galićem, šefom tajne službe. Nije bilo tako teško.
- Vama je, čini se sve ovo vrlo zabavno. Niste više tako prgavi kao kad smo se upoznali.
- Kad vas prati sreća, bolje je da je iskoristite. Ni vi niste više tako patetični, pukovniče. To je znak da se poštujemo. Kako ste sami rekli – plešemo i ne gazimo se po nogama kao na početku.
- Upravo tako – pukovnik pogleda Hamiltona i nasmije se.
- Plešete bolje nego što sam mislio.
- Još ne znate kakav ples spremam.
- Ni ja. Ponovno si tajanstven. Žarko želim to čuti – dometne Simon.
- Da, Hamiltone. Vrijeme je da čujemo tvoj dio. Većim dijelom ovo je sve tvoja zamisao – doda pukovnik.
- Vi ste me pozvali da sudjelujem u vašoj igri. Pa, gospodo, vrijeme je da doznate nešto i o mojoj igri! – Hamilton ih pogleda, a lice mu poprimi neki čudan divljački izraz.

31.

Vedro i sunčano vrijeme na prvi je pogled razveselilo mnoge. Ali temperatura je i dalje bila ispod ništice. Hladni vjetar samo je upotpunjavao sliku. Bilo je očito da od toplijeg dana neće biti ništa.

I Hamilton je bio jedan od onih koji su se ponadali toplijem vremenu. Shvativši da ga neće biti, samo slegne ramenima.

Danas je trebalo sve početi. I u najkraćem roku sve završiti. Bolje rečeno, već je počelo. Teret je stigao kako je bilo planirano. Moffit ga je preuzeo oko dva sata ujutro. Kao što je i sam rekao, spremio ga je na sigurno mjesto. Lažni teret bio je spreman za put prema Karlovcu. Svojoj posljednjoj postaji.

– Znači tako. Petrovski bi trebao noćas umrijeti – izusti vođa talijanske mafije Vitto Ganinni.

– Možda. Sreća nas prati. Ne znam da li da čekam pukovnika. On je krenuo u Washington. Treba se i s te strane osigurati – odgovori mu Hamilton.

– Kako ćeš srediti De Sicu?

– Vidjet ćeš. Samo se sastani s njim i oteži razgovor. Naum koji imaju ionako je sulud.

– Porodice su upoznate sa svime. Naravno, ti nemaš veze s tim događajima?

– Kao i uvijek. Kakve su njihove reakcije? Prije svega, kako su reagirali na to da ti ideš na dogovor s De Sicom?

– Sam si rekao da je plan koji imaju Petrovski i De Sica sulud. To misle i porodice. Zbunilo ih je kad sam rekao da ću se s njim sastati. Rekli su da nemam što s njim pričati. Kad se malo bolje razmisli, to je istina...

– Sulud naum, rekli smo to već nekoliko puta – prekine ga Hamilton.

– Da. Rekao sam da je sastanak u interesu mira. Svi se još dobro sjećaju sukoba s De Sicom.

– Znaju li De Sicini ljudi da si krenuo u Zagreb?

– Potrudio sam se da to doznaju odmah.

– Izvršno. Vrijeme je da nazovem Petrovskog. – Hamilton primakne telefon i okrene broj svog mobitela koji je ostavio Petrovskom. – Ako pogriješim, možda Petrovski i sada odleti u zrak!

– Pozdrav! Vidim da je s vezama sve u redu – počne Hamilton telefonski razgovor.

– Svakako. Drago mi je da vas čujem, Hamiltone! – odgovori mu Petrovski. – Što ima novo? Naš je prijatelj nestrpljiv. Doznao je lijepe vijesti.

– Da?

– Sve ide kako je dogovoreno. Njegov najljući neprijatelj krenuo je u Zagreb...

– Već je u Zagrebu. Javio se. Čeka sastanak. To je ujedno razlog što zovem – prekine ga Hamilton.

– Tim bolje! – odgovori zadovoljno Petrovski.

– Vaš je teret preuzet noćas. Sve ide kako je planirano.

– Izvrsno. Kad je preuzimanje do odredišta?

– Tijekom sutrašnje noći. Postoji mogućnost da to bude već noćas. No, nikad ne idem na rizik.

– Vidim da mislite na sve. Vjerujem da imate i vi vijesti za De Sicu.

– Da. Prvo mi recite gdje ste radi dogovora o vremenu sastanka.

– U Zagrebu.

– Izvrsno. Suparnik De Sice je u hotelu u Vlaškoj ulici. Bez svojih ljudi, pod mojom zaštitom. Isto se odnosi i na De Sicu. Obojica su pod mojom zaštitom. Nadam se da znate što znači ta riječ.

– Naravno, potpuno se razumijemo.

– Neka De Sica dođe u hotel točno u osam sati navečer. Vaši ljudi neka ga doprate do hotela. U hotelu ga preuzimaju moji ljudi.

– Bit će kako vi kažete. Vjerujem da će sve proći kao što je dogovoreno.

– I ja se nadam. Vi krenite prema Karlovcu. Možda ćete mi trebati pri preuzimanju tereta.

– Na to sam i računao.

– Čut ćemo se. Nakon što De Sica stigne u hotel. Želim biti siguran da će sastanak proteći u najboljem redu.

– Također – odgovori Petrovski i prekine vezu.

– To je to! Krenuli smo!

32.

Vlaška ulica bila je mirna. Rijetki prolaznici nisu se osvrtni na izloge zatvorenih prodavaonica. Hotel se smjestio pri vrhu ulice. Ime hotela nije se moglo razaznati u ovo doba. Svjetleća slova s imenom bila su ugašena.

Hotel se po svom izgledu nije razlikovao od okolnih zgrada. Pročelje je bilo sive boje, uobičajene za sve kuće u gradskom središtu. Siva boja na nekim je mjestima prelazila i u crnu. Ispušni plinovi i prometna gužva učinili su svoje.

Bijeli automobil skrene prema hotelu i popne se na pločnik ispred njega. Iz automobila izađu Hamilton i Vitto Gannini. Hamilton se nekoliko puta osvrne oko sebe. Na drugoj strani ulice stajao je Mali. Kad su im se pogledi sreli, Mali mu kimne glavom. Bio je to znak da je sve u redu.

Hamilton zaključa auto i uđe s Vittom u hotel. Na recepciji je bio Crni, Krešin tjelesni čuvar. Ugledavši ih, Crni na pult ispred sebe položi ključ sobe. Hamilton ga uzme ne izustivši ni riječ. Uputi se prema stubama. Vitto ga je pratio u stopu. Zajedno stignu do drugog kata. Hamilton otključa vrata sobe 213.

– Drugi kat. S nekim razlogom? – upita Vitto ulazeći u sobu.

– To je jedina soba na ovom katu koja gleda na ulicu. Bitno je ono što će se dogoditi nakon sastanka. Vjerujem da će i tebe zanimati prizor koji će se za koji sat odigravati na ulici.

– Ne mogu poreći da sam znatiželjan.

– De Sica će stići za koju minutu. Samo je jedan čovjek u njegovoj pratnji.

– I to si doznao?

– Naravno. Na mom su terenu.

– Svaka čast! Ponašao se kao riba u vodi.

– Neka tako i ostane do kraja. Moji su ljudi zauzeli pozicije. I sam znaš da će ovaj sastanak biti naporan. De Sica će vjerojatno biti nervozan, ali se smatra nedodirljivim jer je Petrovski iza njega. Izvuci iz njega sve što možeš. Pukovnikovi marinci jedva čekaju da krenu na njih u Italiji.

– Znam. I porodice su spremne. Mjesta za kampove ima koliko želiš.

– Nitko nije rekao da će biti lako. Bit ću prisutan na početku sastanka. Nakon toga izlazim i vraćam se za jedan sat. To znači da moraš prekinuti sastanak.

– Bit će kao što smo se dogovorili. – Telefon na stolu kraj kreveta se oglasi.

– Krenuli su. Idem ih dočekati – Hamilton izađe iz sobe i spusti se u prizemlje.

U predvorju hotela stajali su De Sica i njegov gorila Silvio. Na vratima hotela Krešo je pogledom odmjeravao De Sicina čuvara.

– Dobra večer – pozdravi Hamilton.

– Drago mi je što se vidimo – uzvрати mu De Sica. – Viktor vam poručuje da čeka vaš poziv kao što ste se dogovorili.

– Drago mi je da to čujem! Vaš čovjek ostaje ovdje. Tako je dogovoreno.

– Držim se dogovora.

– Krenimo. Na žalost, hotel nema dizala. Mi smo smješteni na drugom katu.

De Sica tromo zakorači. Već nakon nekoliko stuba na čelu su mu izbile prve kapljice znoja. U licu se zacrvnio i uspuhao.

– Evo nas! – usklikne Hamilton.

De Sica šutke preskoči posljednju stubu i teška koraka krene za Hamiltonom.

– Izvolite. – Hamilton propusti De Sica u sobu ispred sebe. – Gospodo, vjerujem da formalnosti možemo preskočiti. Obojica se dobro poznajete.

– Slažem se – mrzovoljno će De Sica sjedajući na prvi stolac.

– Želite li što za piće? – ljubazno upita Hamilton.

– Kavu – reče Vitto.

– I ja, ali bez šećera – uzvрати De Sica.

– Sad ćemo to srediti – Hamilton okrene broj recepcije i naruči kave.

Sobu ispuni tišina. De Sica i Vitto samo su se gledali. Iako je De Sicin pogled bio pun divljačkog bijesa, djelovao je poput patuljka prema Vittu koji je svojom atletskom građom i gotovo aristokratskim držanjem potpuno zasjenio De Sicinu mržnju. Kucanje na vratima prekine napetost koja je zavladała u sobi. Hamilton žurno otvori vrata.

– Vaša narudžba, gospodine – Krešo pruži Hamiltonu naručene kave i odmah se udalji.

– Mislim da možete početi sastanak – podsjeti ih HaHaHHhhHamilton nakon što im je pružio piće.

– Da, bilo bi vrijeme. Pa, kakve to prijedloge imaš za mene? – oštro upita Vitto koji je sjeo nasuprot De Sici.

– Ne znam koliko si raspoložen za trgovinu. Posljednji put mislio si da si me naprašio.

– Još to mislim – mirno mu odgovori Vitto.

– U posljednjih nekoliko godina bolje sam oružano opremljen. Mislim na logistiku i borbenu tehniku. Imam vojsku iza sebe. Porodice se tome ne mogu oduprijeti – izusti De Sica.

– Opazili smo da neke akcije provodiš nama iza leđa. Za to je trebalo biti lud ili dobro opremljen. Zaključili smo to odavno.

– Jedna organizacija s kojom poslujem ima poslovni prijedlog za tebe i porodice.

– Da čujem.

– Oprostite što vas prekidam, ali ja vas sad ostavljam. – Hamilton se uputi prema vratima. – Ako je što potrebno, samo okrenite nulu na telefonu. – Izade iz sobe.

* * *

Hamilton uđe u zadnju sobu na drugom katu. Na krevetu je sjedio Simon, a na ormariću kraj njega bio je magnetofon koji je snimao razgovor u sobi 213. Jednom rukom držao je slušalice koje je prislonio na desno uho.

– Nema problema sa snimanjem? – upita Hamilton.

– Ne. Sve se jasno čuje. De Sica nije baš normalan.

– Ne znam je li itko od nas u svemu ovome normalan.

– Što je pametnoga izjavio?

– Kaže da je u nekoliko proteklih godina ojačao. Pod tim misli na oružanu opremljenost, logistiku i borbenu tehniku... Kaže da sada bez problema može djelovati kao prava vojna formacija. Spominje i kamp za obuku. – Simon odmakne slušalice od uha. – Ne vjerujem da će Vitto izvući podatak o mjestu gdje je kamp.

– Još pola sata mučenja za Vitta. – Hamilton otpuhne.

- Zašto to kažeš? I što je s Petrovskim?
- Za pola sata prekidam sastanak. Petrovskog ćemo riješiti noćas. Nakon De Sice.
- Obavijestit ću Moffita o tome.
- Ne još. Sat vremena nakon sastanka znat ćemo gdje je kamp.
- Na koji način? – Simon poskoči.
- Jedan od mojih ljudi u ovom hotelu ima poseban način da to otkrije. Vrijedi pokušati. Siguran sam da će upaliti!
- U cijeloj priči samo si ti siguran u to što radiš.
- Zato si me i zvao da ti pomognem!
- Znam. – Simon ponovno prisloni slušalicu na uho. – Ako je istina što priča ovaj De Sica...
- Što je sad?
- Povezan je sa srpsko-crnogorskom mafijom. Spominje neke poslove. Oružje, droga. I oni su kod njih u kampu. De Sica tvrdi da ima poslove i u Moskvi. Naravno, organizacija za koju radi nije ruska mafija.
- Što Vitto odgovara?
- Pretežno sluša. Ne pokazuje znakove uznemirenosti. Poziva se na porodice koje sigurno to neće dopustiti.
- Drži se scenarija. – Hamilton krene prema vratima. – Idem provjeriti je li sve u redu.
- Kad prekidaš sastanak?
- Za desetak minuta. Ako De Sica izjavi što pametno, zabilježi.
- Hamilton izađe iz sobe i uputi se prema prizemlju.
- U prizemlju ugleda Silvija i Krešu kako sjede jedan nasuprot drugom. Šutke su se gledali.
- Nadam se da je sve u redu – prekine šutnju Hamilton.
- Naravno. No pratilac gospodina De Sice ne želi ništa piti ni jesti – kaže Krešo.
- Pa, ako je gospodin tako odlučio... Gospodo, molio bih vas da pripremite automobile. Prvi krug sastanka uskoro će završiti. Nakon večere vraćamo se i sastanak se nastavlja.
- Nitko me nije o tome obavijestio. – Silvio se okrene prema Hamiltonu.
- Zar sam trebao?
- Možda – nepovjerenje na Silvijevo licu bilo je očito. – To je mimo onoga što je bilo dogovoreno.

– Ne vidim u čemu je problem. Ovo je moje područje. U Italiji možete drukčije postupati u ovoj situaciji. Ovdje je sve pod mojom kontrolom. – Hamilton ga ošine ledenim pogledom. – Da sam nešto zaželio, već biste svi bili pokojni.

– Samo kažem da sam neke stvari trebao znati.

– Sad ih znaš. Večera je u jednom, nazovimo ga tako, poluhotelu uz jarunsko jezero. U prvom automobilu bit ću ja s gospodinom Vittom, a u drugom gospodin De Sica.

– Neće biti problema. – odgovori Silvio.

– Gospodo, pripremite automobile. Za koju minutu krećemo. – Hamilton krene stubama na drugi kat.

Prođe kraj sobe 213 i krene u sobu u kojoj je bio Simon. Grubo otvori vrata i uđe.

– Ima li što? – upita.

– Ne. Nijedna riječ više o kampovima. No, doznao sam imena u ruskoj mafiji. Glavni je neki Sergej Solnecki. Sad je u Švicarskoj. Ako se ne varam, gone ga Ameri, Izraelci, Belgijci i, naravno, Rusi.

– Znači, nije ti dosadno?

– Nipošto. Zanimljiv je taj De Sica. Ispričao je puno stvari koje će koristiti i mojim prijateljima u Moskvi. Priča se može nasloviti kao “PLAĆENICI U LUKSUZNIM AUTOMOBILIMA”.

– Kako glasi?

– Braća Miškin imala su teško djetinjstvo u borbama koje su se vodile u Afganistanu. Bili su k tome članovi KGB-a. Nakon raspada SSSR-a dobili su nogu. Osnovali svoju bandu koja surađuje i s Petrovskim. Voze se u luksuznim automobilima. Ustrojeni su kao neki komandosi. Vježbaju i po šest sati dnevno u dvorani. Perfektni su u borilačkim vještinama i streljaštvu. Mjesečno, ako je posao malo stagnirao, trošili su 15.000 \$.

– Rusija je uvijek bila mistična zemlja.

– Ništa, barem će se Minsk malo očistiti, a time pada i ruska mafija.

– Vidim da uživaš.

– Zahvaljujući tebi! – Simon se nasmije. – Krećeš?

– Da. Žao mi je ako još što nisi saznao. No, De Sica mora biti likvidiran. – Hamilton krena prema telefonu i okrene broj.

– Hamilton. Želim da Vlaška bude osigurana daljnjih deset minuta.

- Dogovoreno – reče glas s druge strane i veza se prekine.
- S kim si to pričao? – upita Simon.
- S Galićem. Ne želim policiju na vratu. Pokupi svoje prnje i gibaj. Nađemo se za pet minuta u sobi 213. Prizor ćemo pratiti s prozora.
- O.K. – Hamilton izađe iz sobe i krene prema sobi 213.
- Oprostite što prekidam... – uđe u sobu 213 nakon laganog kucanja na vrata. – Vrijeme je za večeru.
- Večeru? – upita začuđeno De Sica.
- Upravo tako. Malo iznenađenje s moje strane. Tu ste već oko sat i pol. Vrijeme je da razbistrite glave. Možda i tokom večere nešto dogovorite.
- U redu. Ja se slažem. Zašto ne? Prekid bi nam dobro došao – reče Vitto i ustane. – Stvarno je vrijeme da razbistrimo glave. Iako nismo ništa dogovorili, mislim da još uvijek možemo u miru večerati.
- Neka bude! – otpuhne De Sica. – Nadam se da imaju dobru hranu.
- Najbolju. Idemo na drugi kraj grada, na jezero Jarun. Iskoristite svoj boravak i nešto razgledajte. Jarun popularno zovu i “Zagrebačko more” – reče Hamilton i otvori vrata – Poslije vas, gospodo! – Svi se nasmiju i izađu iz sobe, te se spuste u predvorje hotela.
- Auto je spreman – reče Silvio.
- Vi ćete ići iza nas – reče Hamilton De Sici. – Gdje je naš vozač? – Osrvene se oko sebe.
- Mislim da imate problema s autom – reče Silvio, a u taj čas u hotel uđe Krešo.
- Što je? – upita Hamilton.
- Crko skroz. Star je. Ova zima ga je upropastila – slegne ramenima Krešo.
- Genijalci! – vikne Hamilton. – Rekao sam da dođete s poštenim autom, a ne krtijom! Dobro, moj auto je tu iza ugla.
- U redu – potvrdi Krešo.
- Evo ti ključeva. Crni “golf” talijanske registracije. – Hamilton pruži ključeve Kreši. – Vi nas pričekajte. Vozite točno iza nas – obrati se De Sici i njegovom tjelohranitelju.

– Neće biti nikakvih problema – reče De Sica i zajedno s tjelohraniteljem krene prema svom automobilu koji je bio točno ispred ulaza u hotel.

– Idemo! Upalilo je! – reče Hamilton i povuče Vitta prema vratima hotela, a Krešo ih brza koraka počne slijediti.

Trojka izađe na ulicu, prođe kraj automobila De Sice i nestane iza ugla. Nekoliko koraka dalje bilo je poluprazno veliko parkiralište. Kraj crnog “golfa” talijanskih registracija stajao je Muc, još jedan Krešin čovjek. “Golf” je bio upaljen.

– Sve je spremno – reče Muc i otvori vrata auta. – Tu su pištolji s prigušivačima.

– Odlično – reče Krešo i uzme pištolje. – Ovaj je moj, a ovaj tvoj. – Pruži jedan pištolj Mucu.

– Jedna izmjena – reče Hamilton.

– Koja? Mislio sam da ih obojicu likvidiramo – iznenađeno reče Krešo.

– Samo De Sica. Silvia onesposobi. Trebaš iz njega izvući neke podatke.

– Ja?!

– Da. Tvoja metoda koju sam vidio djeluje mi efikasnom.

– Počasćen sam! Idemo! – Muc i Krešo uskoče u auto koji gotovo odmah krene.

– Stakla su crna. Ništa neće primjetiti. Ne vidi se tko sjedi u automobilu. Požuri. Tu je još jedan ulaz u hotel – Hamilton reče Vittu i obojica se zatrče prema stražnjem ulazu hotela.

Pretrče sve stepenice koje su im se našle na putu i u trenu se nađu na drugom katu. Ulete u sobu 213 u koju se Simon već preselio.

– Opa! – reče Simon. – Opet mala trka?

– Vitto, ovo je Simon Thom – reče Hamilton, a Vitto i Simon se rukuju.

– Nadao sam se da ću vas upoznati – srdačno reče Simon.

– Nije vrijeme za poljupce – prekine ih Hamilton. – Predstava počinje! – Uskoro su sva trojica bili na prozoru i gledali prizor koji se počeo odigravati na ulici.

Ulica je bila prazna. Iza ugla pojavi se crni “golf”, stane pred hotelom i kratko potrubu. Automobil De Sice krene i stane iza “golfa”. Oba automobila krenu.

Dvadesetak metara od hotela stajao je Mali i gledao u automobile. "Golf" kratko bljesne farovima. Mali duboko udahne i krene prema cesti pijanog koraka. Kad je Mali došao do sredine ceste "golf" ubrza. Na otprilike metar udaljenosti od Malog automobil naglo zakoči. Mali padne ispred automobila. Auto s De Sicom zaustavi se iza "golfa".

Muc izađe iz auta i počne širiti ruke. Trenutak kasnije i Krešo izađe iz automobila i pogleda prema Mucu. Odmahne glavom i krene prema Silviu i De Sici koji su napeto promatrali što se zbiva ispred njih. Silvio otvori prozor.

– Problemi! – reče Krešo. – Izgleda da je onaj balavac pijan. Pao je pod naš automobil. Pomognite da ga izvučemo. Vozimo ga u bolnicu. Tako je najbolje. Tamo imam poznate. Neće nas policija gnjaviti. Hamilton se s tim složio.

– Idi pomoz! – naredi De Sica Silviju.

Silvio izađe iz automobila i krene prema Mucu koji se sagnu kao da pruža pomoć unesrećenom. Krešo ostane kraj automobila.

– Što treba? – upita Silvio stigavši do Muca.

– Treba ga izvući. Krenut ću autom lagano unazad. Pridrži mu nogu. – Muc se uspravi, a Silvio se sagne ne bi li primo nogu Malog koji je još uvijek ležao na asfaltu.

Muc brzo izvuče pištolj koji je držao za opasačem. Teška ruka s pištoljem spusti se na glavu Silvia koji se stropošta na pod.

– Što... – povika De Sica.

– Pozdravi od Vitta Ganninia. I Hamiltona, naravno – reče Krešo pištolja uperenog u De Sica.

De Sica se prestravi. Lice mu se zacrveni i poprimi čudni izobličeni izgled. Krešo povuče okidač i ispali u njega četiri metka. Krv počne natapati De Siciu odjeću.

– Gotovo! – vikne Mucu koji je utrpao Silvia na stražnje sjedalo.

– Mali, briši! Sutra se vidimo! – reče Krešo Malom koji se pridigao.

– Brišem! – reče Mali, potrči niz ulicu i nestane iza ugla.

* * *

– Vrlo profesionalno! – zaključi Simon nakon odgledanog prizora.

– Unutarnje stvari su riješene – reče Vitto.

– Krešo! – izusti Hamilton.

– Što? – upita Simon.

– Ništa, ništa. Nisam očekivao da će egzekutor biti Krešo. Zanima me zašto je to učinio – odgovori Hamilton. – Krenimo. Galić će uskoro stići. Na stražnji izlaz!

33.

Hodnik u zgradi Pentagona u kojem se nalazi ured admirala Jonathana Kiplera bio je ispražnjen. Pripadnici vojne policije zauzeli su svoje pozicije. Naredbe pukovnika Barkleya bile su vrlo jasne. Nitko ne smije izaći niti ući u hodnik gdje je ured admirala.

Admiral je bio iznenađen pojavom vojne policije na hodniku i pred njegovim uredom. Pokušao je saznati što se događa, no to je bilo bezuspješno. Telefonske veze bile su u prekidu. Njegov pokušaj da se probije kroz pravi koridor policije nije uspio. Rečeno mu je da kao i svi drugi ostane u svom uredu do daljnjih naređenja. Njegova pozivanja na čin admirala nisu ostavila nikakav utisak na pripadnike vojne policije.

Nakon što se situacija na hodniku smirila, pukovnik Barkley krenuo je ispražnjenim hodnikom prema uredu admirala Kiplera. U njegovoj pratnji bila su dva snažna vojna policajca.

Pukovnik je bio ozbiljna i iscrpljena lica. Putovanja na relaciji Washington-Zagreb i obratno ostavila su dubok trag na njegovom fizičkom izgledu. Najgore od svega bilo je to što će za koji trenutak staviti lisice na ruke admirala.

– Admiral je u svom uredu – reče mu vojni policajac koji je stražario pred uredom admirala.

– Hvala. Hodnik još uvijek mora biti ispražnjen. Kad izvedemo admirala obavijestite sve prisutne na katu da se mogu slobodno kretati – reče pukovnik.

– Razumijem, gospodine! – kaže policajac, a pukovnik i njegova dva pratioca uđu u ured admirala.

– Barkley?! – povika začuđeno admiral. – Što se to vani događa? Kako si uopće probio koridor koji su postavili na hodniku?

– Moje poštovanje, admirale. Još uvijek ne znate što se događa?

– Ne budi smiješan, Barkley! Kako bih ja to mogao znati?

– Na žalost, admirale, moram vam priopćiti da ste uhapšeni. Sve što se odgralo na hodniku mjera je sigurnosti. – Barkley sjedne na fotelju ispred admirala. – Sjednite, admirale.

– Uhapšen? – gotovo vikne admiral.

– Sjednite! – naredi pukovnik.

– O čemu vi to pričate, Barkley? Kakav je ovo način? – uznemireno će admiral.

– Postupam po ovlaštenjima koje imam. Bijela kuća mi ih je izdala. Na sastanku koji je održan nedavno. Sastanak u vezi naših snaga smještenih na području bivše SFRJ. Podržali ste odluku da izvještavam Bijelu kuću o razvoju događaja. – Pukovnik bijesno pogleda admirala. – Moja putovanja su se malo zaredala. Dobio sam i novi nadimak – “Leteći pukovnik”. Sjednite, admirale. Vjerujem da imamo puno tema za pričanje.

Admiral probljedi i drhtavim rukama uhvati se za svoj radni stol. Skupi snagu i gotovo padne u stolac.

– Tako je već bolje – mirno reče pukovnik. – Hapsim vas, po ovlastima koje imam, za izdaju i špijunažu. Predlažem vam da surađujete. Što prije riješimo neke dileme, to će biti bolje za vas. Naravno, čin vam je oduzet.

– Kako se usuđujete! – ponovno povika Kipler.

– Dokazi koje sam prikupio su nepobitni. Potpuno je jasno da se znate s odbjeglih zatvorenikom i bivšim pripadnikom KGB-a, Viktorom Petrovskim. Zatim, boravili ste nekoliko puta na području Županje. Tamo ste se susreli s pripadnicima organizacije koju vodi Petrovski i upoznali ih s terenom na kojem će izvršiti sabotazu. Za posjet Predsjednika području Bosne, znali ste i vi. Svi dokazi su nepobitni, a za neke postoje i svjedoci. Tim dijelom pozabavio se FBI. Vrlo uspješno.

– Proklet da si, Barkley! – drekne Kipler.

– Što ste dobili time da ste me poslali u Županju? Vaša gluma u cijelom ovom slučaju bila je zaista savršena!

– Na taj način sam vas držao na uzdama. Tako sam bio korak ispred vas.

– Niste bili uspješni, kao što se i vidi. No, krenimo redom. Pričajte mi o Petrovskom. Naravno, ono što još ne znam.

– Susreli smo se u Moskvi, prilikom sastanka o smanjenju naoružanja. Već onda je bio uvjeren da će se SSSR raspasti. Bila je to prije svega poslovna suradnja.

– Opišite što mislite pod “poslovna suradnja”.

– Oružje i razmjena podataka. Imali smo nekoliko, da se tako izrazim, probnih živih poligona. Ratovi svako malo izbijaju. Ono što je za rat najbitnije je oružje. To je bio naš zajednički interes.

- Što više žrtava, to bolje za vas. Niste me tako učili, admirale.
- Što vi znate o ratovanju?! Nikada niste okusili nijedan rat. Zaljev je bio poligon, kao što je i bivša Jugoslavija. Što mislite zašto smo se umiješali?
- Imam drukčije gledište na to. Vi ste rekli svoje mišljenje. Uživajte u žrtvama, zar ne?
- Vojska je stvorena da ratuje.
- Ili da brani. I u miru je vojska potrebna. Vi ste psihopat, admirale.
- Prokleta crnčugo! Šteta što i tebe nisu ubili zajedno s ocem!
- bijesno poviče admiral i ustane. – Prokleta crnčugo!
- Zaboravili ste da je to omiljena fraza tokom obuke. Nimalo me ne vrijeđa – suzdržano reče pukovnik prikrivajući svoj bijes.
- Osim toga, predložio bih vam da se umirite. Ova dva mladića, koje vidite iza mojih leđa, jedva čekaju neki vaš nepromišljeni korak.
- Pričajte o Petrovskom. Njegov dolazak u SAD i boravak u kaznionici prilično je mističan.
- Morali smo ga prebaciti iz Berlina. Njemačka policija tražila ga je zbog ubojstva. Moja ekipa spasila ga je od policije. Tu je dopremljen kako bi dogovorili posao u Bosni.
- Pod tim mislite i na Županju?
- Da. Teret je trebao biti prebačen na srpsku stranu još tokom kolovoza. To je spriječila vojna akcija Hrvata kojom su oslobodili gotovo čitavo svoje područje.
- Za što vam je tada trebao teret, odnosno, plin?
- Srbi su ga kupili za svoje operacije. Trebao je biti upotrijebljen u nekim njihovim akcijama. Kasnije je odlučeno da se teret upotrijebi na način koji već znate. Petrovski nije želio da mir zavlada na tom području.
- Što je bilo dalje?
- Petrovski je saznao za nekog talijanskog mafijaša. S njim je ugovorio posao.
- Talijanski mafijaš je znao da Petrovski nije uznemiren kada su se njegovi ljudi našli u sukobu s tajnim službama na terenu?
- Ne. To je saznao tek pošto se Petrovski ponovno s njim sastao. Tada mu je sve objasnio. Otkuda vam ti podaci?

– Od mafije. Inače, vjerujem da je u ovo doba vaš mafijaški prijatelj likvidiran. U Zagrebu – reče pukovnik pogledavajući na svoj sat. – FBI je otkrio da je određena skupina ljudi Petrovskog u SAD-u. Vjerujem da ste upućeni u to.

– Nedaleko grada Lexington, država Kentucky, nalazi se njihov kamp. Posjeduju najsuvremenije automatsko oružje. To su profesionalne ubojice. Svi su članovi bivšeg KGB-a, kao i Petrovski. Ostale njihove pomagače pronaći ćete diljem SAD-a. Dovoljno je da se dokopate popisa ljudi koji su ubačeni u SAD tokom posljednjih pet godina. To su sve ljudi koji su radili pod zapovjedništvom Petrovskog. Ista stvar je i s Europom. Kad nađete popis tih ljudi, imat ćete cjelokupnu organizaciju Petrovskog u rukama.

– S tim će se pozabaviti CIA i FBI. Naravno, uz moju pomoć.

– Pukovnik ustane i da znak dvojici policajaca iza svojih leđa.

– Možete ga privesti. Lisice, ruke na leđa. Zahvaljujem vam na suradnji, admirale. Vjerujem da će se vaša suradnja uzeti u obzir.

– Spomenuli ste mafiju, pukovniče.

– Da. Što s tim?

– Tko je vaš pomagač?

– Iskreno govoreći, nisam siguran. Njegovo ime vam neću odati. Ušao je u igru sasvim slučajno. Iz privatnih razloga.

– Kojih?

– Petrovski mu je, jednom davno, ubio djevojku, to jest zaručnicu – reče pukovnik, a admiral ostane zabezegnuto gledati u njega. – Sve jednom dođe na naplatu. Kako Forest Brickman i njegov Klan?

– Forest Brickman? – admiral probljedi ponovno.

– Sve dođe na naplatu, kao što sam rekao maloprije. Doznao sam da ste član Klana. To vam nije olakotna okolnost. Novaci se žale na vas i vaše izlete u kamp za obuku. Svi novaci su crnci i ne sviđaju im se vaše metode. Prijavili su vas.

– Prokleta crnčugo! – Admiral skoči preko stola pokušavajući udariti pukovnika.

Vidjevši što se zbiva, policajci munjevitom brzinom skoče na Kiplera i doslovno ga zalijepe na stol. Izvrnu mu ruke na leđa i stave mu lisice.

– Upozorio sam vas da ovi mladići čekaju jedan vaš krivi potez. Niste me slušali. – Pukovnik podigne Kiplerovu glavu sa stola. – Vaš suludi plan je propao. Izbačeni ste iz igre. I uniforma vam je zgužvana, admirale!

Kipler se umiri pod pritiskom vojnih policajaca. Čulo se njegovo teško disanje. Ruke je gotovo nesvjesno pokušavao pomaknuti i tako olabaviti pritisak lisica.

– Vaš nasljednik sam ja. Imenovan sam jučer, tajno. Službeno je rečeno da ste prebačeni na drugu dužnost. Tako će biti do suđenja.

– Prokleta crnčugo! – zaurla Kipler iz sve snage.

– Vodite ga! – naredi pukovnik, a policajci podignu Kiplera sa stola i krenu noseći ga tako prema izlazu iz ureda. – Nek' vam se Bog smiluje!

34.

Automobil s upaljenim farovima bio je okrenut prema jezeru Jarun. Samo nekoliko koraka od jezera stajao je Krešo s Mucom i Crnim. Ispred njih, na vlažnoj travi, ležao je svezani Silvio.

Hamilton, Simon i Vitto stajali su na malom blatnom puteljku. Njihovi pogledi bili su upereni u Krešu i njegove ljude. Hamilton je znao da prizor koji treba uslijediti nije nimalo prijatan. No, vjerovao je da ovoga puta može biti jako koristan.

– Strpaj ga u vreću! Baci ga jednom. Kratko i odmah ga vadi van.

Muc i Crni podignu Silvija i brzo navuku veliku jutenu vreću preko njega. Obmotaju ga debelim užetom koje je bilo privezano za prednju kuku automobila. Bila je to kuka koju je Krešo specijalno ugradio na svoj automobil upravo za ovakve prilike.

– Hajde, bacaj ga. Ne želim tu provesti čitavu noć. – Muc na primjedbu svoga šefa odmah gurne Silvia u Jarun.

Nekoliko trenutaka Silvio se bezuspješno koprcalo na površini jezera. Ubrzo je potonuo. Krešo da znak rukom svojim ljudima da ga izvade.

– Dobro, trebaju mi neke informacije od tebe. Da li si raspoložen za razgovor? – Krešo upita Silvia koji ga nije mogao vidjeti, – Okreni se na trbuh ako si raspoložen za priču. – Silvio je bio zadihan i svom dubinom svojih pluća lovio je zrak. Žmirio je.

– Zanima me gdje se nalazi kamp u kojem se obučavaju ljudi Petrovskog. Vjerujem da znaš o čemu pričam – reče Krešo.

– Pedeset kilometara od Monfalconea. Lako se prepoznaje jer je kuća ruševna, a imanje je ograđeno bodljikavom žicom.

– Hvala – reče Krešo i uputi se prema mjestu gdje je stajao Hamilton sa svojim suradnicima.

– Sve smo čuli. Znao sam da će biti efikasno – reče zadovoljno Hamilton.

– Gdje je telefon? – gotovo panično upita Simon.

– Tu je, ali budi kratak. Vrijeme je da se riješim Petrovskog. – Hamilton mu doda mobitel. – Reci Moffitu da pokrene teret. Za pet minuta zovem Petrovskog. Neki prokleti vlak mora proći ispred njegovih očiju.

– Nema problema. – Simon zgrabi telefon i udalji se.
– Što s njim? – upita Krešo, a Hamilton pogleda Vittu.
– Riješi ga se – reče Vitto.
– Kako vi kažete, gospodo – reče Krešo i vrati se do svojih ljudi.

Silvio se u međuvremenu okrenuo na leđa. Još uvijek je bio zadihan. Tijelo mu se treslo od hladnoće i torture koju je prošao.

– Osobno nemam ništa protiv tebe. No, gospoda koja sve ovo gledaju naredila su mi da te likvidiram. – Na spomen riječi “likvidacija”, Muc i Crni dograbe Silvija i ponovno ga strpaju u vreću.

– Jebiga! Baci ga! Nađemo se ispred lokala. Dopeljajte auto tamo – naredi Krešo i krene prema Hamiltonu.

– Pa, idemo li na tu večeru? – upita Krešo.

– Vi idete. Ti, Simon i Vitto. Ja imam još taj mali poslić s Petrovskim – odgovori mu Hamilton.

– Pazi na gumbе koje stišćeš. Imaš dvije minute nakon uključivanja. Tada ga moraš imati na liniji.

– Znam. Nadam se da će biti tako. Zanima me nešto...

– Zašto ja? – prekine ga Krešo.

– Da. Nisam mislio da ćeš ti biti egzekutor.

– Vjerujem da ti nešto dugujem. Ovime smo naš dug izravnali.

– Ako ti tako kažeš. Koliko će ovaj ostati u vodi?

– Dok ga ne izvade. Par dana, vjerujem. Reci Galiću da ga i tu čeka jedan leš. Dugi mi je ionako rekao da nas on pokriva.

– I to ćemo srediti. Ne vjerujem da je to neki veliki problem – smireno reče Hamilton.

Simon se vrati do Hamiltona i pruži mu telefon. Na njegovom licu vidjelo se da je zadovoljan.

– Moffit je obaviješten. Za pet minuta pošiljka će ući u Karlovac. Sad je Petrovski na redu? – kaže Simon.

– Da. Ti se pridruži ostalima na večeri. Ja stižem čim bude gotovo. Inače, novac je uplatio kao što je bilo i dogovoreno. Naivan je, ali to će se Galiću jako dopasti. Ne gine mu naslov heroja – odgovori mu Hamilton.

– O.K. Idemo? – Simon upitno pogleda Krešu, te obojica krenu prema Vittu koji se već popeo na glavnu cestu.

Hamilton pričekava nekoliko trenutaka, a onda okrene broj mobitela kojeg je dao Petrovskom.

– Petrovski.

– Hamilton. Šaljem pozdrave s jezera Jarun. U tijeku je večera.

– Drago mi je da je sve u redu. Kako napreduju pregovori?

– Tvrdo. Nastavak slijedi nakon večere. Glavne pozicije su zauzete. De Sica dobro pregovara.

– Nadam se uspješnom završetku. Ako pregovori ne uspiju likvidirat ću gospodina Ganninia.

– Hrabra ideja. Upozoravam da to ne smije biti u Zagrebu.

– Bez brige. Poštujem ono što je rečeno. Ne bih želio da imate neugodnosti kada se vratite u Italiju. Porodice vam to ne bi oprostile.

– Tako nekako. Pošiljka je krenula. Za koju minutu ući će u Karlovac. Gdje se vi nalazite? – upita Hamilton grčevito stišćući mobitel.

– Kraj zgrade suda. Tu se vidi pruga. Znaete gdje je to?

– U blizini autoputa?

– Da.

– Onda vam želim ugodnu zabavu kada vidite vlak s tri vagona. To su naši. I jedini vlak koji ide ovim područjem u ovo doba. – Hamilton stisne tipku s brojem 6. Istog trenutka začuje se šum u liniji.

– Halo? – oglasi se Petrovski.

– Tu sam. Neke smetnje. Znaete kakvi su mobiteli. Ovdje ništa nije savršeno! – Hamilton odglumi smijeh i pogleda na sat. – Recite mi nešto u vezi onog slučaja u Moskvi.

– Pa to ste me već pitali. Što vas još zanima?

– Kažete da ste ubili onog trgovca oružjem i slučajnu prolaznicu?

– Da, upravo tako. To je bio jedan od mojih prvih zadataka. Zašto vas to zanima? – upita Petrovski.

– Pa, ništa. Tako. Čudna mi je vaša karijera. Danas ne bih rekao da ste idealni za vođu organizacije. – Hamilton pogleda na sat koji mu je jasno pokazivao da mu je ostalo još oko jedne minute.

– Kako to mislite?

– Vi ste naivni kućkin sin, Petrovski. Slučajna prolaznica koju

ste tada ubili bila je moja djevojka. Ni sami ne znate koliko godina vas proganjam. Na kraju ste mi sami došli. Vrijeme je da raščistimo taj račun. U roku od nekoliko sekundi letite u zrak! Ništa više ne možete učiniti! Zbogom? – veza se naglo prekine.

* * *

Lice Petrovskog se izobličilo. Prije nego što je shvatio što se zbiva eksplodira mobitel u njegovoj ruci. Mala i smrtonosna naprava umetnuta u mobitel rasprši se svom snagom.

Stakla na automobilu Petrovskog rasprsnu se. Pojavi se plamen koji brzo zahvati rezervoar s benzinom. Nekoliko uzastopnih eksplozija zahvati automobil.

Vlak s tri vagona prođe preko nadvožnjaka. Automobil još jednom eksplodira i pretvori se u buktinju. Nedaleko od te buktinje, odbačen strahovitom eksplozijom, ležao je prst s pečatnjakom u obliku slova "V".

35.

Pukovnik Goldenberg zadovoljno je promatrao prve kamione kako prelaze pontonski most na Savi. U njegovom promatranju pridruži mu se i pukovnik Barkley. Snage IFOR-a putovale su prema Bosni i iz Mađarske. Bio je to jedan od planiranih pravaca snaga. Stožer IFOR-a procijenio je da je dolazak snaga prema Bosni iz Mađarske jedan od najbržih pravaca za njihovo raspoređivanje u Bosni.

– Pukovniče Barkley! Nisam vas očekivao. Dogovor je bio da se vidimo u Washingtonu – iznenadi se Goldenberg.

– Morao sam doći. Razlika u vremenu radi čuda. Vidim da je sve proteklo u najboljem redu – reče Barkley.

– Da. Suradnja s mojim ruskim prijateljem bila je na zavidnom nivou. Uхватili smo ih bez problema. Naša vojna policija odmah ih je preuzela.

– Odlično! Želite li u Washington, pukovniče?

– Mislim da sam vam već odgovorio na to pitanje.

– Spremite se. Putujete sa mnom natrag u Washington. Kao moj pomoćnik. Vrh Pentagona se s tim složio. Imam neke prijatelje u Bijeloj kući.

– Blagoslovljeni bili vaši prijatelji! – usklikne Goldenberg.

– I ja kažem. Glavno je da publika uživa.

– Da. Pravi su gnjavatori.

– Zaista?

– Tu su od početka gradnje. – Goldenberg pokaže rukom na jedan šator. – Postavili su šator tamo, a da nikoga nisu pitali da li mogu. Kad smo ih upozorili, rekli su da slika ide svakodnevno u domove milijuna Amerikanaca putem TV signala.

– Nema što, nitko im ništa ne može.

– I njihovu satelitsku antenu smo morali micati. Ometala je naše veze. Njih, naravno, to nije ni najmanje zabrinjavalo. Ovo što vidite pred sobom ide izravno u domove milijun Amerikanaca. Zahvaljujući njima! – cinično reče Goldenberg.

– To je sedma sila. Rade svoj posao. – Barkley ga potapša po leđima.

– Zato ste i skrivali one leševe od njih. Rastrubili bi to na sve strane.

– Tako to ide. Smjena stiže noćas. Prava ludnica tek predstoji. Nek se on s tim pozabavi.

– Što može biti veća ludnica od ovoga?

– Pa, neke glavešine NATO saveza dolaze u kontrolu. Uobičajena propaganda naših snaga u svijetu. Nakon toga dolazi i Predsjednik. U Tuzlu. Vjerujem da sada znate zašto sam rekao “ludnica”.

– Potpuno razumijem! Drago mi je što me neće biti. Što je s vama? Kako će na to gledati vaši prijatelji iz Bijele kuće?

– Uljudno sam odbio poziv. Shvatili su sve. Otvoreno sam im rekao da više ne želim biti “Leteći pukovnik”. – Barkley se nasmije.

– Zato trebate mene? Još jedan “Leteći pukovnik” je potreban našoj vojnoj sili. – Goldenberg zakoluta očima.

– Ne bojte se. Niste vi izabrani za tu funkciju. To je za mlađe od nas.

– Hvala Bogu! – s olakšanjem reče Goldenberg. – Što je s admiralom?

– Više nije admiral.

– Postajete duhoviti, pukovniče.

– Danas sam zadnji dan pukovnik. Viši činovi rade čuda.

– Svaka čast, pukovniče, svaka čast!

– Spremite se, pukovniče. Za pola sata letimo u Zagreb. Tamo ćete se odmoriti. Trebam se pozdraviti s nekim ljudima tamo. Vjerujem da mi ne zamjerate.

– Nikako, “Leteći pukovniče!” – Goldenberg se nasmije i vojnički pozdravi Barkleya.

36.

Hamilton i Simon zakorače na keramičke pločice izbljedjele crvene boje i laganim koracima spuste se u pizzeriju. Teški drveni stolovi i klupe na desnoj strani pizzerije bili su prazni. Isto je bilo i sa drugim dijelom pizzerije. Bili su jedini gosti. Hamilton se odmah uputi prema šanku. Konobar krene prema njemu ne bi li ga poslužio.

– Možete li zatvoriti pizzeriju na otprilike dva sata? – upita Hamilton vadeći snop novčanica.

– Mislim da neće biti nikakvih problema, gospodine – odvrti konobar primajući novac.

– Doći će još neki ljudi. Pustite ih unutra.

– Nema problema, gospodine. Želite li nešto naručiti?

– Za sada ne. Kad se društvo skupi. Slavimo nešto, pa trebamo mir.

– Sve je u redu, gospodine. Bit će kako vi kažete.

– Vidim da novac i dalje čini čuda – reče Simon dok je Hamilton sjedao.

– Dobro da je tako.

– I, kako se osjećaš? Najveći teret si skinuo s vrata.

– Ti si skinuo teret s vrata. Tebe više ne muče neke tajne organizacije.

– Znaš na što mislim.

– Da li sam mirniji nakon smrti čovjeka kojeg sam progonio i napokon likvidirao? Moj odgovor je – ne! Samo znam da se neka divlja zvijer u meni smirila. Prestalo je i neugodno peckanje koje sam osjećao u desnoj ruci... u predjelu ožiljka. Ivana se voljela igrati s ožiljkom. Možda je to peckanje plod napetosti... Ne znam. Sad je ionako sve gotovo. Uglavnom, zvijer je nestala.

– To sam osjetio na vlastitoj koži. Zaista si bio podivljao.

– Sam si kriv za to. Da si bio iskren ne bi se to dogodilo.

– Pustimo sad to. Moffit i pukovnik će doći svaki čas. Operacija je u potpunosti uspjela. – Začuje se lupanje na vratima pizzerije.

– Otvorite, to je društvo koje očekujemo – dovikne Simon, a konobar hitro krene prema vratima i otvori ih.

U pizzeriju zakorače Moffit i pukovnik Barkley. Počnu odmah

raskopčavati svoje debele kapute. Moffit skinje i rukavice. Obojica krenu prema stolu za kojim su sjedili Hamilton i Simon.

– Dobra večer! – gotovo istodobno svi pozdrave jedan drugog.

– Sami smo? – upita pukovnik.

– Malo novca čuda čini. Nitko nas neće uznemiravati – reče Hamilton i ustane. – Idem se nešto dogovoriti s konobarom.

Konobar je vidio da je Hamilton ustao i odmah mu je prišao.

Ljubazno ga upita da li ima problema.

– Ma, sve je u redu. Samo, onih par sati. Zapravo, željeli bismo da to bude čitava noć. Da li ima nekih problema u vezi toga? – upita Hamilton.

– Što se mene tiče ne. No, trebao bih obavijestiti gazdu o tome. Možda će svratiti kasnije.

– Tko je gazda?

– Darko Horvatić.

– Darko Horvatić, kažeš. Nazovi tog prokletog gada i reci mu da je Hamilton u njegovom lokalu. Reci mu da ga je zakupio za cijelu noć i da ne želi biti uznemiravan, čak ni od njega. Zapamtio?

– Naravno! – reče konobar i krene iza šanka ne bi li telefonirao, a Hamilton se vrati svom društvu.

– Što je bilo? – upita Simon.

– Ma, ništa. Jedan moj dužnik je vlasnik ovog lokala. Poručio sam mu da nas ne uznemirava – odgovori Hamilton.

– Tebi su svi dužnici u ovom gradu! – gotovo zaurla Simon.

Buka koju su stvarali Hamilton i društvo postajala je sve glasnija. Konobar im nije prilazio. Nazvao je svog gazdu i rekao mu što je Hamilton poručio. Gazda je samo kratko odgovorio da je sve u redu i da se u njegovo ime ispriča što ne može doći.

– Dečko! – dovikne Simon konobaru.

– Izvolite? – konobar je odmah dotrčao.

– Četiri najveće pizze, miješane. Danas nas ide talijanska kuhinja! – Simon pogleda Hamiltona. – I neko piće. Nabavi alkoholno!

– Nema problema! – Konobar odjuri iza šanka i nestane u jednoj prostoriji koja je bila vezana za šank.

– Gospodo, bilo mi je drago što smo surađivali – reče pukovnik.

– Naročito s vama, Hamilton.

– I ja to moram priznati! Iako mi nije jasno zašto Simon i dalje pije – ubaci se Moffit.

– Zahvaljujem, ali još jednom napominjem da sam u vašu igru ušao isključivo iz svojih, privatnih razloga.

– Ipak, igrali ste po našim pravilima – ponovno će pukovnik.

– Bila su to moja pravila, pukovniče. I vas sam uvukao u svoju igru kao i Petrovskog. Doduše, sve informacije koje smo razmjenjivali bile su plod timskog rada – odgovori mu Hamilton.

– Ne zaboravimo spomenuti i Bonera – reče Moffit. – Tada su se otvorila vrata za pukovnika.

– I za tebe! – Simon mu dovikne. – Čujem da se seliš iz ovih krajeva. Veliki šef te hoće kraj sebe.

– Vidim da se vijesti brzo šire! – Moffit slegne ramenima.

– Veliki šef je moj dužnik. To si zaboravio. Moram znati što se zbiva kod vas. Još je malo poznatih ostalo tamo. Poznanstva se teško zasnivaju u našem poslu.

– Tako je – složi se pukovnik. – Moj slučaj s admiralom je najbolji pokazatelj za to.

– Koji su najnoviji rezultati naše akcije? – ponosno upita Simon.

– Razbijena organizacija u SAD-u. Boner je u samo nekoliko sati ishodio sve potrebne papire za akciju. Sve su ih pohvatili. Naravno, uz pomoć nezaobilazne CIA-e. – Moffit ustane. – Marinci pukovnika rasturili gnijezdo KGB-ovaca u Italiji. Korupcija u New Yorku smanjena za jednog člana koji se povlači iz javnog života. To je dodatak za Bonera. Nadalje, moji prijatelji iz Rusije mi javljaju da su uhvatili suradnike Petrovskog. Švicarska policija javlja da je i tamo sređen suradnik Petrovskog. Most je otvoren, sabotaze nema jer su svi pohvatani, a naš Predsjednik stiže tamo za koji dan. I neke glavonje iz NATO saveza su se najavile za dolazak. Gospodo, bila je to brza i uspješna akcija!

– I Petrovski je likvidiran – mirno reče Hamilton. – Kao i De Sica. Da nismo došli do njih, mislim tu na De Sicu, nisam baš siguran da bi danas tu sjedili.

Konobar ponovno izroni iza šanka. U rukama je držao nekoliko boca whiskeya. Uputi se ravno prema stolu okupljenog društva.

– Izvolite. Nadam se da je to ono što ste tražili – reče konobar

i spusti boce na njihov stol i ponovno odjuri iza šanka. – Ovo je posebno. Dar vlasnika lokala – spusti bocu šampanjca na stol.
– Pizze će uskoro.

– To se traži! – Simon zgrabi jednu bocu whiskeya i brzo ju otvori. – Vrijeme je za zabavu. Primaknite te čaše! – Natoči svima whiskeya u čaše.

– Pa, gospodo, što je s vama? – upita Hamilton gledajući u pukovnika.

– Selim se u Washington. Ne vjerujem da ćemo se ikada više sresti – reče pukovnik. – Osim toga, ovo je zadnji dan da sam pukovnik.

– Vidim da vam činovi puno znače. Što ćete sada biti? “Leteći admiral”? – kroz smijeh upita Simon.

– Nadam se da neću – odgovori mu pukovnik i kucne čašu sa Simonom.

– Što je s tobom? – upita Hamilton Simona.

– Ništa. Ja nemam šefove iznad sebe. Ostajem tu još neko vrijeme. Da vidim kako se stvari odvijaju – odgovori ovaj.

– Što god da bilo, ne zovi me više! Idem na odmor koji si mi prekinuo! – vikne Hamilton. – Proklet da si, Simone!

– Vas dvojica se dugo znate? – upita pukovnik.

– Odavno – reče Hamilton. – Ovom dripcu sam spasio život prije izvjesnog vremena. Tu uslugu vraća mi tako što me poziva u svoje akcije za koje ne želim ništa čuti.

– Bilo je to davno – promrmlja tiho Simon.

– Ima nešto što me muči u svemu ovome – pukovnik potihlo reče.

– Što? – upita Hamilton.

– Što je s policijom? Znam da je ovo vaše područje, ali likvidacije koje ste proveli nisu vas baš uznemirile.

– Rekao sam vam na sastanku prije ove akcije da je to sređeno. Pokrivala me tajna služba Hrvatske. O tome ćete čitati sutra u novinama.

– Recite mi sada. Akcija je ionako uspješno završena – ustraje pukovnik.

– Sve je zataškano. Naravno, likvidacija De Sice u centru grada nije oduševila mog poznanika koji me pokriva. Priča u sutrašnjim

novinama bit će malo remek-djelo znanstvene fantastike. – Hamilton se nakašlje. – Osim toga, obećao sam mu da ću izručiti Petrovskog. Na to je bio vrlo bijesan jer nije shvatio igru riječi. No, riješio je slučaj pljačke stoljeća na ovom području i razbio terorističku skupinu. Tako ih je on nazvao. Učvrstio je svoj položaj i sad je miran. Siguran sam da će mi sve oprostiti.

– Objasnite.

– Petrovskog sam mu izručio. Nikada mu nisam obećao da će on biti – živ! Njegov leš mu se nije svidio.

– Sigurni su da je bio on?

– U to nema nikakve sumnje. Njegov čuveni pečatnjak pronađen je malo dalje od spaljenog automobila. Moj prijatelj nije bio oduševljen ni lešom koji je pliaovao po jezeru Jarun. No, taj slučaj bit će puno lakše objasniti novinarima. To vam je cijela priča, pukovniče.

– Sve ste znali već unaprijed, zar ne?

– Rekao sam vam da ste se sami uvukli u moju igru. Informacije su bile od pomoći svima. Poslužio sam se vama. Priznajem. Toga je jedino svjestan bio Simon. Predugo me pozna. Znao je da neću igrati kako vi kažete. Svidjeli ste mi se svojim patetičnim govorom kada smo se upoznali. Uvidio sam da mi možete biti od velike koristi. Žao mi je samo što ste toliko vremena proveli na putovanjima. Mislim da to nije bilo nužno. Klupko bi se ionako odmotalo samo.

– Ovako je bolje. Sve se odmotalo odjednom. Do ove akcije obožavao sam rad na terenu. Sad sam to zamrzio.

– To je u redu! – reče Moffit – Bilo je kao i u Berlinu nekada.

– Ovo je bilo gore – ispravi ga Simon. – Berlin je bio dječja igra prema ovome. I sam si to priznao. No, glavno je da smo spašeni. Gdje je Vitto, Hamiltone?

– U Rimu. Lokalne zabave nikada ga nisu oduševljavale. Naročito ne onda kada je bio mamac – odgovori Hamilton.

– Stiže klopa! – reče Simon i potegne naglo svoju mjeru whiskeya.

Pizze su stigle na njihov stol. Svi su na njih navalili kao da nisu jeli nekoliko dana. Svi su se usmjerili samo na njih. Nitko nije progovarao ni riječ. Neka čudna tišina ispunila je pizzeriju.

Tišina je trajala otprilike dvadesetak minuta. Gotovo istodobno svi su završili sa svojim objedom.

– Nije bilo loše! Kao nekada! – reče Simon.

– Ovo je pizzerija u koju Simon i ja često navraćamo. Kad smo u Zagrebu, naravno. Tu smo se i upoznali, sasvim slučajno.

– Tu priču ostavi za drugi put. Otvori šampanjac! Stručnjak si za to! – Simon mu doda bocu šampanjca.

Hamilton prihvati bocu. Otvaranje šampanjca oduvijek mu je išlo. Često se pitao nije li promašio profesiju. Kada je otvarao boce šampanjca osjećao se kao profesionalni konobar. Simon ga je često zadirkivao da je to njegov urođeni talent. Tako je bilo i sada. U samo tri pokreta šampanjac je bio otvoren. Njegova pjena razlila se po stolu.

– Čaše molim, gospodo! – zatraži Hamilton.

– Pa, vrijeme je za zdravicu. No, prije toga potrebna mi je mala pomoć konobara – reče pukovnik i pozove konobara.

Konobar brzo priđe pukovniku. Ovaj ga povuče bliže k sebi i nešto mu šapne u uho. Konobar samo kimne glavom i primi audio kasetu koju mu je pružio pukovnik. Trenutak kasnije začuju se tonovi valcera.

– Gospodo, bila mi je čast surađivati s vama – započne pukovnik, a ostatak društva se počne smijati na zvuk valcera. – Gospodina Hamiltona pozvao sam, prije nekoliko dana, na valcer. Taj valcer smo otplesali. Međutim, sad je vrijeme da svi zajedno otplešemo “pravi” valcer. Dakle, gospodin Hamilton je moj par. Simone, Moffite pridružite se. Odbijanje je zabranjeno!

Četvorka ustane i odmakne stolove oko sebe. U trenu nastane plesni podij. Parovi koje je odredio pukovnik začas se slože. Improvizirani plesni podij ispuni se plesom.

Na golemo iznenađenje konobara, dva čudna para muškaraca započnu svoj ples. Ritam valcera nosio ih je poput nekog vihora. Prizor koji se odvijao pred očima konobara bio je krajnje neobičan. Ono što je gledao nikako mu nije išlo u glavu. Odmahne glavom i sjedne za prvi stol kraj šanka ne skidajući pogled s rasplesane četvorke. Njihovi koraci bili su savršeni. Izgledalo je kao da plešu zajedno već čitavu vječnost.

Za I. K.

